

uzay serisi

14

K. ROBESON

çeviri

REHA PINAR

ÖLÜM MELODİSİ

ÖLÜM MELODİSİ

KENNETH ROBESON

Çeviri:

REHA PINAR

OKAT YAYINEVİ
Ankara Cad. Güncer Han
45/4-5-6 P.K. 1017 Tel: 27 65 22
İSTANBUL

OKAT YAYINEVİ UZAY SERİSİ

(ÇIKANLAR)

1. KİTAP : UZAYDA SUİKAST

2.KİTAP : UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ

3.KİTAP : UZAYDA İSYAN

4 KİTAP : FAHRENHEIT 451

5.KİTAP : DÜNYA BATIYOR

6.KİTAP : ROBOT X-8l

7.KİTAP : MAYMUNLAR GEZEGENİ

8.KİTAP : KAN DAMARLARINDA YOLCULUK

9.KİTAP : ANARŞİST

10.KİTAP : UZAYDAN GELEN AJAN

11.KİTAP : YARATILAN DÜNYA

12.KİTAP : ÇELİK MAĞARALAR

13.KİTAP : KUTSAL GEZEGEN

14.KİTAP : ÖLÜM MELODİSİ

ve 15. KİTAP

15 Gün Sonra Çakacak Olan

UZAYDA BİR OYUN

BEKLEYİNİZ!

Dizgi Baskı : OSMANBEY MATBAASI — 1971

I.

ÖLÜNÜN MESAJI

Yeryüzü sarsıldı. Uzun çam ağaçları sallandı. Ağaçların kuru dalları çatır çatır kırıldı. Işıklı kulenin gevşek taşları yerinden oynadı ve büyük gürültülerle körfezin mavi sularına gömüldü.

Bu kule hükümete ait bir kontrol kulesiydi. Sert granit kayaların en yüksek noktasına inşa edilmişti. Döner kırmızı ve beyaz ışıkları gecenin sisli karanlığını bıçak gibi yarıp geçiyordu. Devamlı olarak çakan fosforlu ışık, gemilerin Vancouver'in Burrard kanalına, girişini sağlıyordu. Kulenin kuvvetli ışıkları, Georgia Körfezinin her yerinden rahatlıkla görülebilirdi

Kulenin arkasındaki çam ağaçlarının arasından doğru uzanan patikada, uzun boylu bir adam dengesini bozmamaya çalışarak zorlukla yürüyordu. Patikaya belirli aralıklarla dizilmiş olan kırmızı ışıkların loş aydınlığında yüzü gümüşi parıltılarla yanıyormuş gibi görünüyordu. Onu gören, yüzüne gres yağı sürmüş bir palyaço zannederdi.

Elek gibi sallanan toprak üzerinde yürürken dengesini sağlamaya çalışan adam yüzünü acıyla buruşturarak tenha bir köşedeki demir

sıraya oturdu. Yüzünde acı bir ifade vardı. Sanki görünmez bir tehlikenin pençesi altındaymış gibi ıstırap çekiyordu.

Demir sıranın çevresi kuru kozalaklarla doluydu. Yer bir kere daha gümbürtüyle sarsıldı. Toprak sanki göbek atıyormuş gibi oynadı. Vancouver'in bu vahşi parkında yalnız başına olmakla beraber, adam konuşuyordu. Çabuk ve alçak sesle konuşmasına devam etti.

Adamın titrek parmakları, sırtındaki tüniğin belinde sıralı düğmelerle oynadı. Bir düğmeye hafifçe bastırarak çevirdi. Birden başka bir ses duyuldu. Ses hafif olmakla beraber kelimeler açıkça anlaşılıyordu.

— Üç Zoromen buradan ayrıldı. Andro, Namos ve Lamo. Dikkatli ol! verilen talimata uyarak mesajı gönder.

Demir sıranın üstünde oturan adam bu esrarlı sese üç kelimeyle cevap verdi.

— Lanta'nın sözleri anlaşıldı.

Yersarsıntısını izleyen garip bir melodi gecenin sessizliğini sarıyordu. Müzik sesi çok alçak olmakla beraber tizdi. Sanki biri flüt çalıyordu. Melodinin ahengi gittikçe yükselmeye başladı; esrarlı müzik şimdi oldukça yaklaşmıştı.

Üç kelime söyleyen adam tüniğinin altından sarı bir rule çıkardı. Elinde dolmakalemi andıran ve donuk donuk parlayan bir cisim vardı.

Adam öne doğru eğildi. Sarı rule bacaklarının üstünde duruyordu. Elindeki cisimle acele acele yazmaya başladı.

Kulakları delici, keskin müzik gittikçe yükseldi. Sisin içinde gölge gibi görünen şekiller hala sallanan çalı demetlerinin arasında kımıldadı. Sırada oturan adam artık dik oturamıyordu. Sessiz bir acıyla iki büklüm oldu. Elindeki kalem ayaklarının dibine düştü. Adam bu kalemi ayağının burnuyla kuru yaprakların altına itti.

Yeryüzünün şiddetle bir kez daha sarsılmasıyla, iki yüzyıllık bir ağaç çatırtıyla yarıldı ve gürültüyle düştü.

Yüzü gümüş gibi parlayan adam avuçlarını kulaklarına bastırdı. Sanki flüt sesini duymak istemiyordu. Görünmez ellerle yapılan işkenceden ıstırap çekiyormuş gibi kıvranıyordu.

Ellerinden biri aşağı doğru kaydı ve sarı ruleden koparmış olduğu küçük parçayı ağzına soktu.

İstediğin yapıldı, Lanta, diye mırıldandı.

Bu kelimeleri mırıldandıktan sonra sanki ağzına soktuğu parça nefesini tıkamış gibi son bir çırpınışla hareketsiz kaldı. Adamın ölmesiyle melodi hemen kesildi. Yeryüzü sarsıldıkça demir sıranın arkasındaki çalılar hışırtıyla sallanıyordu.

* * *

Görünüşe göre, daha çok Stanley Park'ında hasar yapan esrarlı yersarsıntısının merkezi, British Columbia'sındaki üniversite tarafından tespit edilmişti. Yersarsıntısı tam ikiyi dört dakika yarım saniye geçe başlamış ve belirli aralıklarla bir dakika kırk beş saniye sürmüştü.

Yersarsıntısının merkezi Kuzey Vancouver dağlarıydı. Ba dağların arkasında derin ve uzun bir vadi vardı. Vadinin bir ucu Barrard kanalına açılıyordu.

Kuzey Vancouver'deki bütün yüksek bacalar zangır zangır sarsılmıştı.

Kayalar hala yuvarlanıyor ve kara yolunu tıkıyordu.

Whine Cliff, tüm camların kırılmış olduğunu bildiriyordu

Nanaimo ve Vancouver adasındaki Victoria, yersarsıntısının çok az hissedilmiş olduğunu haber veriyordu.

Port Angeles ve Olympic yarımadası da çok hafif sarsıntılar kaydetmişti.

Seattle'daki Washington Üniversitesi, bu sarsıntıların olağanüstü olduğunu belirtiyordu.

British Colombia'sındaki Üniversitede profesörlerden biri arkadaşlarına söyleniyordu.

— Çok garip bir rastlantı. Amerikan sahilleri de son kırk sekiz saat içinde buna benzer sarsıntılar kaydetmiş.

* * *

Stanley Parkında hayvanat bahçesinin üst kesimindeki dar patikada uzun boylu, kemikli bir adam iki arkadaşıyla beraber duruyordu. Yersarsıntısının başladığı ve demir sırada oturan adamın melodiyi dinleyerek ölmek üzere olduğu sırada, iskelete benzeyen bu adam, bir kitabı andıran deri kaplı bir kutuyu yere bıraktı.

Kutunun kapağı açıktı. Kutudan vınlamayı andıran bir ses yükseliyordu. Bu kutu, portatif bir sismograf aletinden başka bir şey değildi. Kaydedici iğne öylesine şiddetle sarsıldı ki, yazmakta olduğu rule kağıdının dışına fırladı.

Sismografın üzerinde kalem kadar ince bir ışık huzmesi dolaştı.

Kemikli adamın kuru sesi duyuldu.

— Büyük sarsıntıya sebep olabilecek jeolojik bölgenin çok dışındayız. Bir yanardağın patlamasından ötürü olabilir.

İnce bir ses duyuldu.

— İmkansız gibi görünüyor. Bu sarsıntının sebebi yanardağ mı, Johnny?

Sesin sahibi, sesinin inceliğine rağmen iri yan, fıçı gibi göğüslü, geniş omuzlu, bazı omuzlarının arasında basık ve çok küçük kalan bir adamdı. Görünüşüne göre, çok iri bir gorile benziyordu.

Birinci sesin sahibi «Johnny», veya dünyaca William Harper Little John diye tanınan, değerli bir jeolog ve arkeologdu.

İkinci sesin sahibi, Yarbay Andrew Blodgett Mayfair’di. Goril kafasını andıran başı ve neredeyse yere değecekmiş gibi sarkan uzun kollarına bakarak ona «Monk» adını takmışlardı. Monk, dünyanın en büyük endüstri kimyagerlerinden biriydi.

Sismografın iğnesi devamlı hareket halindeydi. Johnny, sismografın sarsıntısını engellemek için iki eliyle sıkı sıkı tuttu.

Kalem inceliğinde ışık veren elektrik fenerini tutan üçüncü adam, sarsıntıya uymuş hafifçe sallanıyor ve dengesini kolaylıkla sağlıyordu. O da diğerleri gibi karanlıktaydı, ama elindeki elektrik fenerinin ince ışığından yayılan loş aydınlıkta yüzünün düzgün hatları, koyu altın sarısı rengi belli oluyordu. Gözlerinin rengi bile altın sarısıydı.

Konuştuğu zaman, sesi otoriter bir ifade taşıyordu.

— Belki dostumuz bir delil bulur. Saat tam ikiydi.

Sanki kelimeleri bir işaretmiş gibi havayı ince bir flüt sesi doldurdu.

Monk sordu:

— Duydun mu, Doc?

Johnny, sismoğrafın yerini değiştirirken ağaçların arasında kulan koyu karanlık yola baktı.

— Birisi mi geliyor? Yeraltından gelen gürültüden başka bir şey duymamıştım.

İki adam bakışlarını Doc’a çevirdiler.

Esrarlı melodi, Doc’un bir şey üzerinde derin derin düşünürken dudaklarından dökülen ıslık sesine benziyordu. Bronz adamın arkadaşları, bu ıslık sesini duydukları zaman daima yaklaşan bir tehlike olduğunu bilirlerdi. Böyle anlarda çok çabuk hareket edilmesi gerekirdi.

Gerçekten de esrarlı melodi asıl patikadan doğru geliyordu

Doc , elektrik fenerini hemen söndürdü. Birkaç saniye kadar taştan oyulmuş bir heykel gibi kımıldamadan durdu. Sarsıntı. bronz adamın dengesini bozamıyordu. Adeleli bacakları sarsılmadan granit sütunlar gibi dimdik duruyordu.

Doc Savage konuştuğu zaman, duyulan esrarlı müzik devam ediyordu.

— Kadın doğru söylemiş. Tehlike var. Araştıracağız.

Johnny ve Monk, bronz adamın, onu ve beş arkadaşın? Biritish Columbia'sı sahillerine getiren ve büyük bir serüvenin eşiğine atan esrarengiz mektuptan söz ettiğini biliyorlardı. Bu mektubun postayla gönderilmesi epey masraflı olmalıydı, çünkü zarf normalden çok büyüktü.

Mektup adresi, «Clark Savage, Jr., New York City» olarak yazılmıştı. Böyle bir adres yeterliydi, çünkü posta yetkilileri bu isimde tek adam tanıyorlardı.

Mektup, Seattle'dan taahhütlü olarak postalanmıştı. işin en garip yönü, mektubun bilinen kağıda yazılmamış olmasıydı. En ince pelür kağıdından daha ince, fakat çok daha ağırdı, çünkü, som altın bir levhaydı.

Mektup güzel bir yazıyla ve İngilizce yazılmıştı. Doc, bunun bir kadın elinden çıkmış olduğunu hemen anlamıştı. Hem de genç bir kadın yazısıydı.

Bronz adam, yazının karakterini rahatlıkla okumuştu. Genç kızın çok azimkar olduğu belliydi.

Mektup şöyleydi: ' Clark Savage Jr. - Güvenliğiniz tehlikede. Aleutian adasına dikkat edin. Vancouver'deki Stanley Parkına ayın 16 sında, saat tam ikide gelin. Hayvanat bahçesinin üst kesimindeki patikada bulunun. Belki gönderdiğim haberci, bir yersarsıntısının etkisiyle gecikecektir, ama ondan çok şey öğreneceksiniz.

Mektup imzalanmamıştı.

Doc Savage ve beş arkadaşı, Doc'ın özel iki uçağıyla Burrard Kanalına gelmişlerdi. Uçaklardan biri, Doc'in emriyle hemen Kuzey'e doğru hareket etmişti.

Her zaman olduğu gibi, bronz adam «araştıracağız» der demez, Johnny ve Monk'tan en azından yüz metre uzaklaşmıştı. Üç arkadaş esrarlı melodinin duyulduğu ana patikada ilerlemeye başladılar.

Doc'ın kayar gibi yürümesi her zaman olduğu gibi yine sessizdi. Monk'un ayakları arada sırada çakıllara çarpıyor, gecenin sessizliğini bozuyordu. Uzun kolları sanki yere değecekmiş gibi yürüyordu, tıpkı bir goril gibi.

Belirli aralıklarla sıralanmış kırmızı lambalar ortalığa loş bu aydınlık veriyordu. Doc'ın ültrasüper kulakları, onları demir sıra üzerinde ölmekte olan adama doğru sürüklüyordu. Bronz adamın sinir sistemi, normal bir insanın sinir sisteminden çok daha hassastı.

Doc'ın birden parmaklarını kulaklarına tıkaması arkadaşlarını çok şaşırttı. Her nedense, bu hareketiyle, duyulan melodinin etkisini azaltamayacağını biliyormuş gibiydi. Melodinin bıçak gibi yaran, kesen, işleyen bir etkisi vardı.

Johnny:

— Bir kovan arı boşanmış gibi, dedi. Kulağımı soktuklarını hisseder gibiyim.

Monk, avuçlarıyla saçlarının arasına gizlenmiş küçük kulaklarına vurarak:

— Sivrisineklerden başka bir şey değil, dedi.

Doc:

— Kulaklarınızı tıkayın, dedi. Bana çok garip geliyor.

Johnny ve Monk. liderlerinin tavsiyesine aceleyle uydular. Doc'a garip gelen bir şey gerçekten de garip olurdu.

Kulakları tıkalı olduğu halde, Doc, ölmek üzere olan adamın ayak sürçmesini duydu.

Yeryüzü yine sarsıldı. Garip ve esrarlı müzik başladığı gibi birden kesildi. Devrilen büyük ağacın gürültüsü, diğer bütün sesleri bastırdı.

Doc büyük gövdeli bir çam ağacının çevresini dolaştı. Demir sıra donuk parıltılarla yanıyormuş gibi görünüyordu.

Monk

— Sıranın üzerinde uyuyan biri var, diye fısıldadı. Allah bel Bu kadar gürültü arasında bu herif nasıl uyuyabiliyor, yahu!

Doc, sessiz adımlarla sıraya yaklaştı. Elindeki fenerin ışığı kısa bir süre adamın üzerinde dolaştı.

Sakin bir sesle:

— Bu adam bir daha uyanmayacak, dedi.

Adamın başını kaldırdı.

Johnny:

— Boğulmuş gibi görünüyor, dedi. Hey, yüzünde maske mi var ne?

Doc cevap vermedi. Ölü adamın başını yavaşça kaldırdı. Adamın ağzı açıktı. Görünüşe göre, boğulmuş olduğu sanılabilirdi.

Fakat boğulan bir insanda meydana gelmesi gereken morarma yoktu. Adamın ince boynunda mor parmak izlerine rastlamak mümkün değildi.

Adamın yüzünde sakin bir ifade vardı: Yüzündeki gümüşi parlaklık, Johnny’nin «adamın yüzünde maske mi var?» diye söylenmesine yol açmıştı. Ciltte mesamat yoktu ve pürüzsüzdü.

Dış görünüşte, adamın kılığı normaldi.

Ten rengi bir yağmurluk bütün vücudunu sarıyordu. Doc, adamın çenesini kaldırdı. Alt çene kendiliğinden açıldı. Yağmurluğun önü de açılmıştı.

Monk şaşkınlıkla:

— Bakın! diye haykırdı. Şu deli melodisini çalan bu adammış, Doc!

Ölü adamın üzerinde silah yoktu. Ceketinin altında garip, çok sık örgülü, ipek gibi yumuşak bir yelek vardı. Bu yelek tünik gibi uzuyordu. Tüniğin önünde, düzensiz aralıklarla sıralanmış birtakım cam düğmeler vardı. Bu düğmelerin, tüniğin önünü iliklemekle ilgisi yoktu.

Monk ileri çıktı. Tüniğin belindeki gevşek kemerin arasına sokulmuş ince, madenî bir tüp vardı. Monk, bu aleti yerinden alırken Doc, sesini çıkarmadı. Bronz adamın eli öylesine çabuk hareket etmişti ki, elinin hareketini arkadaşları bile fark etmemişti.

Doc'ın parmakları, cesedin ağzına girmiş ve oradaki sarı ruleyi almıştı.

Johnny, ince tüpü Monk'tan aldı. İnce uzun parmaklarının arasında evirip çevirdi, inceledi, tırnağıyla madenin üstüne bastırıp denedi.

— Bu tüpün madenî çok ilginç, dedi. Alüminyumdan dörtte bir daha hafif bir maden. Böyle bir maden alaşımına şimdiye dek hiç rastlamamıştım.

Monk'un, cüssesine göre çok ince olan sesi duyuldu.

— Ha? Çobanların çaldığı kavala benziyor.

Monk'un kimyadan başka şeye aklı ermezdi. Konuşmasına devam etti.

— Bunu çalan muhakkak bu ölü adamdı. Evvelce boru çalardım. Ver bak göstereyim.

Kıllı ellerinden biri uzandı ve ince tüpü Johnny'den aldı, sonra dudaklarına götürdü.

Doc'ın elinin hareketi görülmedi bile. Fakat ince tüp Monk'un dudaklarına dokunamadı.

Doc:

— Bu ölüm melodisiydi, dedi. Fakat bunu çalan, bu ölü değildi.

II

UÇAN CESET

Johnny ve Monk, hayretle Doc'a baktılar. Bronz adam, ölü adamın kemerinden alınmış olan bu ince tüpü dikkatle inceliyordu. Johnny daha söylemeden, bu madenin bilinmeyen cinsten olduğunu anlamıştı.

— Sadece garip bir alaşım değil, dedi. Hiç bilinmeyen iki madenin karışımından yapılmış özel bir alaşım. Ayrıca, bu adamın sırtındaki tuniğin ince örgüsü de. ipekten çok daha ince bir madenî iplik.

Monk:

— Vay anasını be! dedi. Demek adamın sırtındaki bir çeşit zırh gömlek, ha!

— Belki.

İpek gibi ince madenî tüniğin altında bulunan birçok aleti fark etmişti. Bu aletler ölü adamın kaburga kemikleri üstüne yerleşecek şekilde yapılmıştı. Bakıldığı zaman hiç bir şişlik belli olmuyordu. Bu aletlerden birinin çok yeni tip bir alıcı- verici aparey olduğunu anlamak Doc için işten bile değildi.

Diğer aletleri daha sonra inceleyebilirdi. Bu aletler genellikle saat zembereği gibi ince yaylardan meydana gelmişti.

Johnny sordu:

— Bu aleti ölü adamın çalmadığını nereden biliyorsun? Görünüşe göre, böyle garip bir ses çıkartabilecek enstrümana benziyor.

Johnny'nin bilginlik damarı kabarmıştı. Monokl gözlüğünü gözüne yerleştirerek yakından tetkik etmek üzere eğildi.

Johnny'nin monoklü aslında kuvvetli bir pertavsızdı.

Doc, Johnny'nin sorusunu cevaplandırdı.

— Bu adam bizi arıyordu. Bu enstrümanı çalmaya fırsat bulmadan ölmüş. Aksi takdirde tekrar kemerine sokacak fırsatı bulamazdı. Metalin üstünde nefesten ötürü meydana gelebilecek nem yok. Maden eski parlaklığından bir şey kaybetmemiş.

Johnny, incelemekte olduğu tünikten başını kaldırıp Doc'a baktı.

— Bu tüniğin madeni de yeni, değişik bir maden. Fakat hem tüpün hem de tüniğin madenî alaşımlarında kömürümsü doku var. Bak, Doc, adamın boynunda kan var. Kulaklarından sızmış olmalı.

Doc gülümsedi.

— Farkındayım. Cam gibi parlayan bu düğmelerde bir gariplik sezmeliydin.

Elindeki fenerin ışığım ölü adamın belindeki kemerin üzerine tuttu. Bronz eli, düğmelerden birine bilinçli bir hareketle dokundu.

Johnny, bronz adamın yanında duruyor, Monk da iki adamın arasından bakıyordu.

Doc'ın elindeki elektrik feneri şiddetle çekildi. Monk hayretle haykırdı. Bir tehlikeyle karşılaşabileceklerini hesaplayarak beraberinde getirmiş olduğu Doc'ın otomatik makineli tabancalarından biri yan cebinde duruyordu.

Tabanca birden Monk'un cebinden fırladı. Monk tabancayı yakalamak üzere bir hamle yaptı, fakat başaramadı.

Johnny'nin monokü asılı bulunduğu ipin ucunda delice dans etmeye başladı. Aksi takdirde o da monoklünü kaybedecekti.

Monk hayretle haykırmaktan kendisini alamadı.

— Yuh be! Ceset tabancamı elimden aldı! Şimdi...

Tabanca ve elektrik feneri ölü adamın kemerine yapışmış duruyordu. Monk tabancasının kabzasına yapıştı ve çekti, fakat tabanca yerinden kurtulacağı yerde cesedi de beraberinde sürükledi. Monk'un bu hareketi cesedin sırasının üzerinden yere düşmesine sebep olacaktı.

Doc manyetik bir alan meydana getiren düğmeye tekrar dokundu. Doc, elektrik fenerini yere düşürmeden havada yakaladı Tabancasını çekmekte olan Monk, kendisini tutamayarak kıç üstü vere oturdu. Ağzı hayretinden bir karış açılmıştı. Bu haliyle gerçek bir gorili andırıyordu.

Johnny'nin monoklü de hareketsiz kaldı.

Arkasında büyük bir elektrik gücü olmadığı halde böyle manyetik bir alanın meydana gelebileceğini tahmin edemezdim

Doc sakin bir sesle:

— Böyle bir alanın yapılabileceğini her zaman düşünürdüm, dedi. Söylediğin gibi böyle bir manyetik alanla tonlarca demir kaldırılabilirdi.

Bronz parmaklrı diğer düğmelerle oynamaya başladı. Bir düğmeyi hafifçe döndürdü. Monk cesedin yanında duruyordu. Kıllı ellerinden biriyle cesedi, omuzundan itmek üzereydi.

Doc, düğmeyi çevirince Monk geri sıçradı ve eline baktı. Cesede parmağını bile sürmemişti, oysa ceset havada duruyordu. Ceset bir anda hafiflemiş gibi havada asılı kalmıştı. Doc, tekrar düğmeye dokununca ceset, hafif bir takırtıyla tekrar sıranın üstüne düştü.

Johnny:

— Günün birinde spesifik gravitenin kontrol edilebileceğini biliyordum, dedi.

Ağaçların arasından doğru insanı kör edecek kadar parlak bir ışık huzmesi süzüldü.

Işığın içinde üç adam göründü. Adamlardan biri, biraz öndeydi. Vücudunun ön kısmında bulunan bir elektrik fenerini idare ediyormuş gibi duruyordu. Diğer iki adamın elinde, cesedin üzerinde bulmuş oldukları ince tüpe benzer tüpler vardı.

Doc'ın elindeki elektrik feneri üç adamın yüzünde aceleyle dolaştı. Adamların yüzlerinin rengi, cesedinki gibi gümüşi renkteydi.

Kuvvetli ışık veren elektrik fenerini kullanan adam acele, fakat otoriter bir sesle konuştu.

— Büyük Doc Savage olduğunu biliyorum. Seni almaya geldik. Söylediğimi yapacak olursan başına bir şey gelmez. Karşı koyacak olursan, ölüm melodisini duyacaksın.

Doc'ın feneri, adamların kulaklarında dolaştı. Adamların kulaklarında balmumunu andıran sarı tıkaçlar vardı. Adamlar normal insan boyundaydılar. Sırtlarındaki geniş yağmurlukların altında, ölü adamınki gibi tunik vardı. Gözbebekleri oldukça büyüktü, gözlerinin akları birer çizgi halinde görünüyordu.

Monk'un çocuksu sesi duyuldu.

— Siz kendinizi ne zannediyorsunuz, be! Doc, şunları ve küçük flütlerini parçalayıp da ne olduklarına bakayım mı?

Doc, ölü adamın yüzüne acele bir bakış fırlattı. Adamın boynuna doğru süzülen ince kan şeridini gördü. Adamın ölümünün şiddet sonucu olmadığı açıkça belliydi.

Doc:

— Hayır, kardeşlerim, dedi. Söylediklerini yapacağız,

Elinin biri ölü adamın ağzından aldığı altın kağıda dokunuyordu. Parmağının küçük bir hareketiyle bu altın kağıt ruesini çalılıkların arasına savurdu. Onun bu hareketini kimse görmemişti.

Üç adam. şaşkınlıkla birbirlerinin yüzüne baktılar. Belki de adamlar içlerinden birinin flüt çalmakta olduğunu düşünüyordu. Çünkü kulaklarına garip bir müzik sesi geliyordu.

Johnny ve Monk bu müzik sesinin ne olduğunu biliyorlardı. Doc'ın yüzü üç düşmana dönüktü. Dudaklarının kımıldamadığını görmek mümkündü. Fakat Johnny ve Monk, ıslığın Doc tarafından çalındığını biliyorlardı. Bu ıslığın manasını çok İyi anlıyorlardı.

Doc'ın eli tekrar kımıldadı. Çakıllı patika üzerinde hafif lbir şıngırtı duyuldu.

Lider gibi konuşan adam:

— Bizi aldatmayı düşünüyorsun, ha? dedi. Seni uyarmıştım ki ...

Üç adanı Doc ve arkadaşlarına doğru yürüdü. Biri flütü dudaklarına doğru kaldırdı. Flüt dudaklarına dokunduğu halde

çalmadı. Adamın gözleri sanki hiç bir şey görmüyormuş gibi birden donuklaştı.

Lider tereddütle durdu. Gözle görülecek kadar güçlükle 'birkaç kelime mırıldandı. Bu dili ne Doc ne de arkadaşları şimdiye kadar hiç duymamışlardı. Bu çok şaşırtıcıydı, çünkü Doc, dünyadaki bütün dilleri anlar ve konuşurdu.

Gerçekte, Doc ve arkadaşları başkalarının yanında gizli konuşmak istedikleri zaman çok eskiden unutulmuş bir medeniyet olan Mayan dilinde konuşurlardı. Bu kaybolmuş zannedilen medeniyetten kalanlar Doc ve arkadaşları tarafından bulunmuştu.

Fakat Doc ve arkadaşları, şimdi önlerinde konuşulan dili şimdiye kadar hiç duymamışlardı.

Monk ve Johnny nefeslerini tutuyorlardı. Doc da nefes almadan duruyordu. Çakılların üzerinde duyulan şıngırtı, kuvvetli anastetik gaz ihtiva eden ampullerin kırılmasından doğmuştu. Gazın dağılması ancak bir dakika sürüyordu ve bu zaman süresinde nefes almamak gerekirdi, aksi takdirde gazın etkisi bir saatten fazla sürerdi.

Doc, karşılarında duran üç kişinin normal insanlar olmadıklarını hemen kavramıştı. Liderleri özellikle akıllı bir insandı. Her nasılsa, ne olduğunu kavramış, ya da hissetmiş görünüyordu. İki adamından daha az nefes almıştı. Ellerinde flüt olan iki adamın bacakları bükülmek üzereydi.

Liderleri iki adamın arasında duruyordu. Büyük bir gayretle iki adamın kemerlerine sarıldı. Kendisi de ayakta sallanıyordu, fakat adamların bellerindeki düğmelere dokunabilmişti. Sonra elinin biri kendi kemerindeki düğmeye dokundu.

Adamlar yuvarlanırken ayaklarının burnuyla kendilerini biraz itmişlerdi. Georgia Körfezinin karşısından doğru kesif bir rüzgar esmeye başlamıştı. Rüzgar sanki dünyanın garip bir şekilde sarsılmasından meydana gelmiş gibiydi. Şimdi çam ağaçlarının dalları arasında garip ıslıklar çalarak esiyordu. Rüzgar birden üç adamın ayaklarını yerden kesti ve onları havaya kaldırdı.

Johnny ileri doğru fırladı. Monk da onun peşinden atıldı, Monk'un elinde «insaf» tabancası vardı.

— Bırakın beni! diye sızlandı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama ben böyle numaraları yemem!

Doc'ın demir gibi pençesi Monk'un bileğine yapıştı.

— Onları kurşunlarınla geri getiremezsin. Acele etme, biraz sonra onları takip edeceğiz.

Monk, dik dik Doc'a baktı.

— Tuh be! Onları takip mi edeceğiz!

Gorile benzeyen değerli kimyager, Doc'ın söylediği gibi onları nasıl takip edeceklerini bir türlü anlayamıyordu. Açık ağzından, takip etmeleri mümkün bile olsa, böyle bir şeye hevesli olmadığı anlaşılıyordu.

Üç ada nın baygın olduğu muhakkaktı. Doc'ın elektrik fenerinden fışkıran kalem kalınlığındaki ışık huzmesi havada yüzen üç adamın şekli üzerinde durdu. Adamlardan biri, büyük bir çam dalına takıldı, fakat bir saniye kadar sonra tekrarı rüzgara kapılıp ilerlemeye başladı. Üç vücut, rüzgarın hareketlerine kapılıp ağır ağır ilerliyordu.

Sert rüzgar üç adamı, dar boğaza doğru sürüklüyordu. Bu boğaz Vancouver limanına dökülen nehirle okyanusu birleştiren bir boğazdı.

Monk kendi kendisine söyleniyordu.

— Görmedim, çünkü böyle bir şey olamaz. Doc'un attığı kapsüllerin etkisiyle de olamaz, çünkü onları kendi elimle yaptım.

Doc cesedin yanına gitmişti.

— Buradan ayrılmadan önce üçü de baygındı, ya da hemen ayrıldıktan sonra bayıldılar.

Çalıların arasına atmış olduğu altın kağıt rulesini aldı. Johnny ve Monk saşkın gözlerle Doc'a bakıyorlardı. Çünkü bunu adamın ağzından aldığını görmemişlerdi.

Doc, altın kağıdı açarak okudu:

Bu sabah saat tam beşte, Vancauver'la Georgia Caddesi eteğindeki Kanada Pasifik dokunda bulunun. Takip edildiğim için Lanta'nın talimatına uymak zorundayım. Lanta hayati önemi olan bir konu hakkında sizinle görüşmek istiyor. Lanta'ya söyleyin ölüm melodisini dinledim.

Aleutianlara dikkat edin. Turlos

Bronz adam:

— Demek ki öldürüleceğini biliyordu ve Lanta'nın emrini yerine getirdi, dedi.

Altın sayfayı yakından inceledi.

— Belki de bu bir tuzaktır, dedi. Belki adamın böyle ölmesi önceden düşünülmüştür. Johnny, son derece ileri bir örgütle karşı karşıyayız. Polis yetkililerinin öğrenmesinden önce biraz daha fazla bilgi edinmemiz gerekecek.

Doc ceketinin altından otuz santim uzunluğunda ince bir çubuk çıkardı. Çubuğun ucunda küçük bir fitil vardı. Bronz adam bu fitili biraz daha küçültüp yaktı ve cesedin yanına attı.

Silindir çubuk hafif bir «pof» sesiyle patlamıştı. Ortalık mavi alevle bir an için aydınlandı. Mavi alev kaybolduğu zaman ceset, koyu gri renkli bir buharla kaplanmıştı.

Rüzgar bu yapma sisi hemen dağıttı. Cesede bakıldığı zaman, herhangi bir değişiklik görmek mümkün değildi.

Doc:

— Keşke diğerlerini de aynı işleme tabi tutabilseydik, dedi. O zaman işimiz daha kolaylaşırdı.

Yer birden yine sarsıldı, ama bu seferki diğerleri gibi şiddetli değildi. Birkaç dakika sonra yer sarsıntısı başladığı gibi kesildi.

Johnny, sismografı yere koymuş inceliyordu.

— Daha büyük sismograflar sarsıntının merkezini belki tespit etmişlerdir. Kuzey Pasifikte, ya da Bering boğazında olmalı.

Doc:

— Aleutian adası civarında bir yerde olamaz mı? diye sordu.

— Mümkün.

Doc tekrar cesetle meşgul olmaya başladı.

— Bize çok değerli olabilecek bazı aletleri var, dedi. Fakat bunları daha sonra inceleyebiliriz. Şimdilik, eğer Kanada polisi bu ölümden

haberdar olmazsa daha rahat çalışabiliriz.

Monk heyecanlı heyecanlı nefes alıyordu. Johnny, patronunun böyle ani kararlarına alışkın olduğu için şaşırmıyordu.

Bronz adam, cesedin yağmurluğunun önünü ilikledi. Turlos, görevini yapmış ve bunu hayatı pahasına başarmıştı. Doc, Turlos'un cesedinden yararlanmayı düşünüyordu. Henüz Lanta'yla tanışmamıştı ve onun kimliğini bilmiyordu.

Doç, yağmurluğun altında kalan düğmelerden tam ortadakini çevirdi. Ağırlığı olmayan cesedi kaldırdı. Ceset de Güneybatı rüzgarına kapıldı. Şimdi ölü adam, baygın katillerinin peşinden dar boğaza doğru süzülüyordu.

III

LANTA YAKALANIYOR

Hem suya hem karaya inip kalkabilen çift motorlu bir uçak küçük, düz bir adanın arkasından fırladı. Gün ağarmak üzereydi ama bu dar boğazda günün ağardığmı görmek mümkün olamazdı.

Günün ağarmasıyla beraber Vancouver şehrinin üzerini kalın bir sis tabakası kapladı. Yersarsıntılarıyla geçen gecenin sabahıydı. Gemiler, küçük botlar durmadan düdük çalıyorlardı Sis çok yoğun olduğu için uçak seferleri geçici bir süre için iptal edilmişti.

Doc Savage'i böyle basit şeyler yolundan alakoyamazdı.

Uçak gölge gibi kalan adanın üzerinden geçip hız kazanırken Johnny sordu:

— Bu siste Kanada Pasifik dokuna nasıl ineceğimizi bilmiyorum, dedi.

Doc:

— Belki lüzum kalmayacak, dedi. Havadayken belki aradığımızı bulabileceğiz. İyice yükseldiğimiz zaman feneri açık tut, Johnny.

— Şu halde cesedi yukarda bulabileceğimizi düşünüyorsun, Doc, ha?

— Eğer rüzgar akımını doğru hesaplayabildimse, bu Güneybatı rüzgarı dağın bu tarafında bir girdap ve ölü bir nokta meydana getiriyor. Orasını bir metre yükseklikte bulabileceğimiz şekilde sakin bulacağımızdan eminim.

Birkaç dakika sonra bronz adamın hesaplarında yanılmadığı anlaşıldı. Otomatik pilotla yönetilen uçağın sallantısı birden kesildi. Doc, uçağı aynı seviyede tuttu. Ses bulucu amplifikatör kendi motorlarını gürültüsünü yansıtıyordu.

Yükselmelerinden beş dakika sonra Doc'ın hassas kulakları belirsiz ve garip bir titreşimden meydana gelen sesleri duydu.

Bu titreşimler, uçak motorlarından gelen titreşimlere benzemiyordu. Radyo -istikamet- bulucunun topladığı titreşimlerdi. Bu titreşimler nihayet ses amplifikatörünü de etkilemeye başladı. Doc, dağlardan uzaklıklarını kestiremiyordu.

Aynı zamanda kompas ve altimetre de gözle görünür bir şekilde etkileniyordu. Kompasın göstergeleri imkansız bir açıya doğru garip bir hassassiyetle kayıyodu.

Eğer Doc, usta bir pilot olmasaydı, uçağın dağlara ya da dar boğaza çakılması işten bile değildi. Ayrıca, giro kompas da düz bir hat takip etmiyordu.

Hassas aletlerlerde baş gösteren aksaklıklar motorlara da sıçramıştı. Her iki motor da zaman zaman öksürüyordu. Doc'ın son derece hassas duygulan mümkün bir tehlikeyi derhal sezinledi. Gaz hatları temizdi. Hatta, ateşleme sisteminde olmalıydı.

Uçak birkaç kez irtifa kaybetti. Tehlikeli surette doklara doğru pike yaptı. Dokların üstü yoğun bir sis tabakasıyla kaplı olduğa için yere ne kadar yaklaştıklarını söylemeleri imkansızdı.

Bronz adam bir kolu çekti. Bu kol, iki özel perdeyi harekete geçiriyordu. Perdeleri kapanan motorların çalışması birden normale

döndü. Çünkü bu perdeler motorları tamamen izole ediyordu.

Kabin, her uçakta olduğu gibi az ses geçiriyordu.

Doc'ın sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuldu.

— Hertzian dalgalarına benzer bir şeyle karşı karşıyayım. Muhtemelen çok kuvvetli bir manyetik ışık alanına düştük. Fakat bunun bilinerek yapıldığım sanıyorum.

Johnny:

— Şu halde Kanada Pasifik dokuna gitmemizi istemeleri bizi bir tuzağa düşürmek içindi, dedi. Lanta adını kullanan şu Kadını hiç tabımıyorsun. Belki de seni ele geçirmek için kuvvetli bir örgüt tarafından kullanılan bir oyuncaktır, Doc.

Doc cevap vermeden başını salladı. Yazıdan okumaya alışkın olduğu karakterler hakkında verdiği kararlarda şimdiye kadar hiç yanılmamıştı. Altın kağıda yazılı olan mesajın samimi olduğuna inanıyordu.

Stanley Parkanda karşılaştıkları ölüm melodisi, karşıt bir örgütün varlığını belirtiyordu. Öldürülmüş olan habercinin bu örgütlerden birine dahil olduğu muhakkaktı. Ayrıca, adamın Lanta ilenen kadına sadık olduğu da belli bir gerçekti.

Johnny, eski lambalara benzeyen bir aletin başındaydı. Doc bu alete «Lamba» diyordu. Johnny lambanın düğmesini çevirdi ve ibreyi ağır ağır hareket ettirdi. Oysa, göstergeyi sabit tutabilir ve arama işini uçağın kendisine bırakabilirdi. Johnny'nin çabası boşunaymış gibi görünüyordu.

Lambanın aynalarından yansıyan ışık yoktu. Çünkü kullanıları, ışık ültra-viyole ışıktı. Gözle görülemediği için de bu ışığa «kara ışık» adı verilmişti.

Doc, uçağı yükseltti ve rüzgarın meydana getirdiği girdaptaki ölü nokta olarak tahmin ettiği bölgede küçük daireler çizmeye başladı, önce, hiç bir şey yoktu. Sonra üç arkadaş aradıklarını gördüler.

Monk birden haykırdı.

— Allah! Şuraya bakın! İşte ölü adam.

Doc:

— Takip edebileceğimizi zaten tahmin ediyordum, dedi.

Monk hayret etmekte haklıydı, çünkü kara ışık lambasının

gösterdiği yemyeşil bir hayaletti. Ceset kaskatı kesilmiş olarak uçağın yakınından geçiyordu. Kara ışığın özelliklerinden biri, belirli kimyasal maddeler üzerinde fosforumsu bir ışıkla parlamasıydı. Bu kimyasal maddeler karışımını vazelin ve aspirinin içinde bulmak mümkündü. Doc Savage tarafından her ikisi de başarıyla kullanılıyordu.

Bunlardan biri görünmez yazı yazabilen tebeşirdi. Böyle bir yazıyı ancak kara ışık gösterebilirdi. Diğeri ise, Doc'ın Stanley Parkında kullandığı gri renkli dumandı.

Bu kimyasal madde şimdi cesedin üstüne sıvanmıştı. Johnny'nin kara ışık lambası da bu kimyasal maddeyi gösteriyordu.

Johnny:

— Cesedi bulduk, Doc, dedi. Şimdi ne yapacağız?

Bronz adam gülümsedi.

— Havadan alamayacağımıza göre, gittiği yere kadar takip edeceğiz. Cesedi havadan almak isteyenler olacaktır. Sis açıldıktan sonra havada bir cesedin uçtuğunu görenler oldukça şaşıracaktır.

Doc'ın süratli elleri bile cesedi siyah ışık içinde tutmaya yeterli olmuyordu. Birkaç defa cesedi gözden kaybettiler. Dördüncü defa cesedi kaybedip bulduktan soma, limanın üstünde bulunuyorlardı ve rüzgar biraz sertti.

Sis birden dağılmaya başladı. Doğmakta olan güneşin ışıkları sis perdesini her yerinden deliyordu. Burrard kanalının bazı Kesimleri rahatlıkla görülüyordu. Küçük kılavuzlar ve gemiler seçilebiliyordu.

Bütün deniz araçları ağır ağır hareket ediyorlardı. Arabalı vapurlar Kuzey Vancouver'le banliyöler arasında gidip geliyordu.

Johnny:

— Aşağıda garip şeyler oluyor, dedi. Şu arabalıların dümenleri arızalanmış gibi görünüyor.

Monk:

— Evet, dedi. Sanki çamura saplanmışlar gibi.

Doc söze karıştı.

— Burrard kanalının derinliği yüz kulaçla üç yüz kulaç arasında değişir. Tabanı da tamamen kayalıktır. Öyle sanıyorum ki motorlarında bir arıza var.

Arabalı vapurlar kesiksiz düdük çalıyorlardı. Paniğe kapılmış insan gibi haykırıyorlardı. Cezir halindeki okyanusa doğru dar boğazdan dökülen sular geniş dalgalar halinde yayılıyordu.

Benzin motorlu küçük bir vapur, dalgalı sularla boğuşuyordu. Motorları durmuştu. Doc ve arkadaşları küçük vapurun med cezir sularına kapılmış olduğunu gördüler. Vapur, su üstünde hedefsiz çalkalanan bir mantar gibi Georgia körfezine doğru sürükleniyordu.

Doc, uçağı yine yükseltti. Boşluk şiddetli bir titreşimle sallanıyormuş gibiydi. Başka bir uçak olabilirdi, ama görünürde hiç bir şey yoktu. Doc, uzandı ve bir anahtarı çevirdi.

Anahtar, bir kenarında siyah bir cam bulunan küçük bir kutunun üstündeydi. Kara camın üstünde hemen gölge gibi şekiller belirdi. Bu alet, Doc'ın özel alıcı televizyonuydu.

Eğer karşılarında bulunan örgüt, manyetik ve yerçekimi sorununda böylesine ilerlemişse, muhakkak ki televizyon alanında da ilerlemiş olmalıydı.

Alıcı, bir katot ışını lambasıyla çalışıyor ve tıpkı insan gözünü andırıyordu. Ekrana bakmakta olan Johnny ve Monk, bir süre

konuşamadan büyülenmiş gibi kaldılar. Ekranın tam ortasında ince ve çok güzel vücutlu genç bir kız duruyordu. Normal boyda bir kadın olmakla beraber, elbisesi vücudunu öylesine sarmıştı ki, insan onun minyatür bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Genç kızın yüz hatları çok güzeldi. Muntazam ve küçücük burnu vardı. Televizyon erkanında bile cildinin pürüzsüz olduğu beili oluyordu. Birbirinden biraz ayrı gibi görünen gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Dahası da, genç kızın billur gibi sesi çın çın ötüyordu.

Monk, zorlukla yutkunarak:

— Yandım Allah! dedi. Bu bir kız ve bizi görebiliyor!

Evet, genç kız ya doğrudan doğruya onlara bakıyor, ya da televizyon öyle gösteriyordu. Kızın gözleri iriydi. Gözbebekleri iri ve siyahtı.

Kızın dudakları kımıldadı ve billur gibi sesi duyuldu.

— Clark Savage, Zoromen'lere dikkat et. Kendi adamlarımın arasında bir casus var ve ihanete uğradım. Zoro'dan sakın. Seni canlı olarak ele geçirmek istiyor.

Birden kızın yüzü televizyon ekranını doldurdu. Monk'un gırtlağından boğulacakmış gibi bir hıçkırık yükseldi. Sonra kızın haykırışı duyuldu.

— Geliyorlar! Ben Lanta'yım ve...

Ekran kalabalık şekillerle doldu. Genç kızın yüzünün yerine bir adamın yüzü belirdi. Alıcıdan kaba ve haşin bir sesler duyuldu. Doc'ın ekranı karardı.

Monk, cırlak bir sesle:

— Amanın! dedi. Yine gelmiş! Bakın!

Genç kızın televizyon ekranında görülmesiyle unutulan kara ışık lambası, uçmakta olan cesedi yine göstermeye başlamıştı. Yüksekte uçtukları için şimdi daha rahat görebiliyorlardı. Ceset artık eskisi gibi serbestçe uçmuyor, limana doğru ağır ağır alçalıyordu.

Uçağın çevresi şimdi nabız gibi atan titreşimlerle dolmuştu sanki yersarsıntısı şimdi havaya geçmişti. Evet, hava sarsılıyordu. Doc, bunun herhangi bir uçaktan ötürü olmadığını çok iyi biliyordu.

Johnny birden heyecanla bağırdı.

— İşte oradalar, Doc! Diğerleri de orada! Bak! Onlarda alçalıyor!

Diğer üç kişi de bulutların arasından sıyrılmış, körfezin sonlarına doğru alçalıyordu.

Turlos'un cesedi, diğerlerinden uzakta değildi. Eğer uçan vücutlar, aşağıdaki gemilerden görülmüş olsaydı, acaba ne düşünülürdü? Fakat şu anda, aşağıdakilerin de kendilerine göre sıkıntıları vardı. İki arabalı akıntıya kapıp birbirlerine bindirmişlerdi.

Havadaki dört kişi, Kanalın yüzüne doğru yaklaşıyordu. Buna sebep olan gücün ne olduğu belli değildi. Uçağı etkileyen titreşim birden kesildi. Doc ve arkadaşları üç kişiyle cesedin birden kaybolduğunu gördüler. Nereye gitmiş olduklarını anlamak mümkün değildi.

Gökyüzüne doğru büyük bir sıcak su kaynağı yükseldi. Sıcak su kaynağı tam Kanalın ortasındaydı. Burada su akıtısı çok kuvvetliydi. Havadan bakıldığı halde açıkça görebilmek mümkün değildi. Su en azından otuz metre kadar yükselmişti. Kuvvetli su akımı, kanalın akıntısından çok daha güçlüydü

Monk. ince sesiyle haykırdı.

— Vay, vay, vay! Deniz ejderlerine inanmam, ama aşağıda birşeylerin bulunduğu muhakkak!

Doc, uçağı dar daireler çizerek kanalın yüzüne yaklaşmaya çalışıyordu.

— Çok şaşırtıcı olduğu gerçek. Fakat başka bir sarsıntı sonucu meydana gelmiş olabilir.

Mavi sular sanki binlerce balık oynaşıyormuş gibi karışıyordu. Doc, karşı kayalara baktı ve kayaların hiç sarsılmadığını gördü.

Oysa, sular karmakarışıktı.

Doc, uçağı karaya doğru çevirip yükselmek zorunda kaldı,

Johnny, köpüklü sulara bakarak:

— Adalet yerini buluyor, dedi. Katillerin bu karışık sularda hiç de yaşama şansı olamaz.

Doc:

— Belki, dedi. Fakat adaletin yerini bulması biraz gecikti gibi görünüyor. Şu balıkçı teknelerine bak.

Doc, uçağın burnunu yine kanala doğru çevirmiş alçalıyordu.

Johnny ve Monk, Doc’ın gösterdiği yöne baktılar. Kıyılardaki balıkçı tekneleri sanki elle fırlatılıp atılıyormuş gibi havaya sıçradı, balıkçılar karıncalar gibi suya döküldüler. Johnny, bu felaketin merkezini tespit etmeye çalışıyordu. İlk büyük dalgalar dağılmak üzereydi.

Birdenbire bu olayın, yeni olduğunu anladı. Balıkçılar sahile doğru yüzerlerken, yeryüzü büyük bir sarsıntıyla silkelendi. Vadinin kenarındaki kayalar gümbürtüyle sulara doğru yuvarlandı. Kanalın suları sanki ayaklanıp yarıldı. Doc’ın uçağı şiddetli bir hava akımıyla sarsıldı, düşecek gibi oldu. Uçağı kurtaran sağlam yapısı ve bilinçli yönetimi oldu.

Sahile paralel uzanan karayolunda ilerleyen bir otomobil havaya fırladı, üç takla attıktan sonra yolun kenarındaki hendeğe yuvarlandı. Yeni sarsıntı, geniş asfalt yolda büyük çatlaklar meydana getirmişti.

IV.

BÜYÜK ELMAS

Doc Savage, uçağı sahildeki plajlardan birine indirdi. Johnny ve Monk'u da peşinden sürükleyerek karayoluna doğru koşarken yer hala sarsılıyordu.

Bir kadın çığlığı duyuldu. Kadın parçalanan arabadan çıkmaya çalışıyordu. Bir kolu hareketsiz olarak yanına sarkmış bir adam, kadının çıkmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Adamın bu yardımı faydasızdı. Doc'ın bronzlaşmış, adeleleri arabanın kapısına yapıştı. Kol adeleleri biraz gerildi ve arabanın saç kapısı büyük bir çatırtıyla yerinden koptu. Kadını tutup ayağa kaldırdı. Arabada başka bir adam daha vardı, ama Doc, cankurtaran gelmeden adamın arabadan çıkarılmasının gereksiz olacağını anladı.

Kayaların sağa sola çarparak düşerken çıkardığı gürültüye bir patlama sesi karıştı. Doc, topuklarının üzerinde döndü ve adamlarıyla beraber Kanala doğru koşmaya başladı. Balıkçı kayıklarının demirlerini kopararak karaya savrulduğu yere vardı.

Kanalda, oldukça uzun, mavi renkli bir bot akıntıya karşı hıza ilerliyordu. Kıç güvertedeki bayraktan, geminin Kanada bandıralı olduğunu anladı. Geminin ön güvertesinde 22 lik bir top vardı. Top bir kere daha gürledi. Mermi, kanalın sularına gömüldü.

Doc:

— Kanada Sahil Koruma gemisi, dedi. Top atışlarının sebebi uçağımızın burada bulunuşunun nedenini anlamak için bir uyarma.

Fazla beklemelerine lüzum kalmadı. Gemi sahile doğru hızla yanaştı. Gemidekiler havada yüzen üç insanla cesedi görmüşler. sonra dört kişinin birden kaybolduklarına tanık olmuşlardı.

Gemiden ayrılan küçük bir motorlu kayık sahile doğru geliyordu. Kayığın tam burnunda kısa boylu bir subay duruyordu.

Sahile adım atar atmaz Doc ve arkadaşlarına seslendi.

- Hey, siz! Ne yapmak amacındasınız? İnsanları havaya uçurup, ortalığı sarsacak ne yaptınız? Sizleri Krallık adına tutukluyorum. Bazı açıklamalarda bulunmak zorundasınız.

Birden Doc Savage'i tanıdı.

— Doc Savage olsanız bile durumu açıklamak zorundasınız. Birisinin bu olaylardan sorumlu...

Bronz adam sakin bir sesle subayın konuşmasını kesti.

— Evet, ben Doc Savage'im. Gerekli yetkililere bazı açıklamalarda bulunabileceğimize inanabilirsiniz. Biz de sizin kadar biliyoruz, daha ileri bilgimiz yok. Belki de bizden daha çok şey görmüşsünüzdür.

— Ben sadece görevimi yerine getirmeye çalışıyorum, efendim. Mademki yetkililerle konuşmak istiyorsunuz, sizi onların yanma götüreceğim.

Doc:

— En yakın polis yetkilisini görmek isterim, dedi. Eğer siz bir şey görmedinizse, bizim ekleyebileceğimiz fazla bir şey yok.

— Uçaktan bazı cesetlerin atıldığını gördüğümü sanıyorum, efendim. O insanların gökten düşmelerine imkan olmadığına göre, sizin uçaktan düşmüş olmaları gerekir.

Doc, subayın bu konuşmasına cevap vermedi.

Subay, karaya zorlukla çıkmış bir balıkçıyla konuşurken Doc, adamlarıyla beraber karayoluna döndü. Devrilmiş olan arabanın yanında bir cankurtaranla polis arabası vardı. Polislerden biri Doc Savage'i görünce onlara doğru yürüdü.

— Siz Doc Savage'siniz, dedi. Polis müdürüne sizin burada olduğunuz haber verilmiş. Bürosuna kadar bizimle gelmeniz için ricada bulundu, efendim.

Doc, kazaya uğrayan arabadan biraz uzaklaştı. Yüksek yardan kopan kaya parçaları karayoluna düşmüştü, yolun bazı kısımlarında geniş çatlaklar vardı.

Doc, yanında yürüyen Johnny'ye sordu:

— Ne dersin, Johnny?

— Bu kadar hasarı ancak yersarsıntısı yapabilir. Fakat bu bölge, yersarsıntısı bölgesinden çok uzaklarda kalıyor. Sarsıntı sadece bu bölgede ve mahallî. Bunu sadece teori ile açıklayabilirim. Bu bölgede bulunabilecek kuartz ve silika artıklarının büyük bir güçle tahrik edilmesinden doğmuştur. Böyle bir olaya evvelce de rastlamıştık.

— Evet Johnny. Şili'deki sarsıntı. O sarsıntıya sebep, elektrik gücünün toprağa verilmesiydi. Bu olayda, o sarsıntıyla ilgili bir şey göremiyorum. Öyle sanıyorum ki bu sarsıntıların menşei bambaşka.

Kuzey Bölgesi Polis müdürlüğüne giderlerken Doc, yolda inip telefon etti. Tekrar arabaya döndüğü zaman altın sarısı gözlerinde parlak kıvılcımlar oynaşıyordu.

Johnny'ye:

— Düşündüğüm gibi, dedi. British Columbia Üniversitesi bir şeyler kaydetmiş, fakat şu anda jeologlarla tartışıyorlar İnançlarına göre sarsıntının sebebi büyük bir patlama.

Monk:

— Belki de ölü adam patlamıştır, diye fikir yürüttü.

Johnny:

— Onlarda bilinmeyen bir gücün etkisindeydiler, dedi. Fakat bu sarsıntıya anların sebep olabileceğine inanmak biraz güç.

Doc:

— Herhangi bir ihtimal yürütmek doğru da, yanlış da olabilir, dedi. Bildiğimiz sadece tanınmayan bir gücün varlığı. Bu gücü kontrol edenler bizi yok etmeye çalışıyorlar. Bu gece, dağların ötesine, Kuzeye gidiyoruz.

Doc, fazla bir şey söylemeyince Johnny ve Monk susmayı tercih ettiler. Fakat her ikisi de Doc'ın bir sonuca varmış olduğunu biliyorlardı. Buluşlarını da ancak müspet delililer bulduktan sonra anlatacaktı.

Polis arabasının radyosu birden harekete geçti ve bir ses duyuldu.

— Clark Savage Zoro... Benicia Adası... gemileri uyarın... Aleutianlardan sakının.... Lanta...

Bu sözleri boğuk bir çığlık izledi. Kaba erkek sesleri yayına karıştı. Polis radyosu, sanki lambaları yanmış gibi uğuldamaya başladı. Polislerden biri homurdanarak radyonun düğmesine uzandı. Gerçekten de radyonun lambaları yanmıştı.

Doc:

— Yanılmıyorsam, flütçü dostlarımız ölmemişler, dedi.

Arabayı kullanan polis:

— Meydana gelen olaylardan haberiniz olmadığını sanıyordum, dedi.

Bronz adam sakin bir sesle:

— Şu anda siz de benim kadar biliyorsunuz, dedi. Polis müdürüyle konuşacağım.

* * *

Polis müdürü masasından kalktı ve Doc Savage’in elini sıktı.

— Sizinle şahsen tanıştığım için memnunum, dedi.

Sonra uzun bir masanın üstünde duran bir cismi işaret etti.

— Bundan haberiniz var mı, Bay Savage?

Bu kutu parlak bir madenden yapılmıştı. Doc ve Johnny bu kutunun, flütlerin yapıldığı madenle. yapılmış olduğunu ilk bakışta anladılar.

Doc, sakin bir sesle:

— Hiç haberim yok, dedi. İsmimin maden üzerine kazılmış olduğunu görüyorum. Buraya nasıl geldi?

Polis müdürü kendisine hakim olmadan haykırdı.

— Bilmiyor musunuz? Bu kutuyu daha önce görmediğinize emin misiniz?

Doc gülümsemekle beraber cevap vermedi. Güçlü parmaklarını madenin düzgün yüzünde dolaştırdı. Kutu, küçük bir tabut modelini andırıyordu. Kapağı, muntazam yuvalarda kayarak açılan sürgülü bir kapaktı.

Doc, tabutun içine bakıyordu, ama baktığını belli etmiyordu.

— Saf maden, dedi. öyle sanıyorum ki denizde yüzerken buldunuz.

— Demek itiraf ediyorsunuz? Ben de böyle söyleyeceğinizi tahmin etmiştim zaten!

Bronz adam gülümsedi. Polis müdürünün bağırarak konuşmasına karşılık, Bronz adam sakin bir sesle konuşuyordu.

— Sadece tahmin ettim. Maden, uzun süre suda kaldığını belli ediyor. Beni çağırmanızın sebeplerinden biri de bu olmalı. Maden öylesine hafif ki, suya, mantar kadar bile batmaz sanıyorum. Spesifik gravitesinin mantardan az olduğunu tahmin ederim.

İskoçyalı Polis Müdürü başını bilinçli bir tavırla salladı.

Tabutun kapağı üzerinde iki kelime yazılıydı:

CLARK SAVAGE'E

Polis Müdürü çabuk çabuk konuşuyordu. Konuşurken kelimelerindeki «R» harflerini yutuyor, «H» harflerini yayıyordu. DOC Savage'in onlarla alay ettiği kanısında olduğunu Anlatmaya çalışıyordu.

Doc tabirin Polis Müdürünün konuşmasını dinledi. Konuşma bittiği zaman sakin bir sesle:

— Bana bir yardımda bulunursanız, dedi. Bu esrar çözüldüğü zaman isminizden söz edebilirim.

Polis Müdürü hemen yumuşadı.

— Fakat bazı sorulara cevap vermeniz gerekiyor...

Johnny, Monk'la beraber kenarda duruyor ve bir polisle konuşuyordu. Doc, bu tabutun başka bir odaya götürülmesi gerektiğini söyledi. Johnny ve Monk'u yanına çağırdı. Üçü beraber Polis Müdürünün arkasından başka bir odaya girdiler. Johnny, kapıyı dikkatle kapadı.

Doc, kapı iyice kapandıktan sonra:

— Johnny, öyle sanıyorum ki çok değerli bir hediye aldım. Bunun, daha sonra incelenmek üzere Polis Müdürünün özel kasasında saklanmasını istiyorum, dedi. Şimdi şu tabutun içindeki madenin ne olduğunu inceler misin?

Johnny, daha önce tabutun içindeki madeni görmek üzere yakından bakmamıştı. Tabutun yanında durdu. Jeologun yüzünde şaşkınlığı hiç bir zaman belli olmazdı, ama bu kez, hayretini gizleyemedi.

— Allah belamı versin ki bu mümkün olamaz, Doc!

Johnny, tabutun içinde bulunan otuz santim uzunluğunda

on santim kalınlığındaki cama benzeyen maden parçasına dikkatle bakıyordu.

Doc'ın cevabı olağanüstüydü.

— Ben de bu madenin ne olduğunu biliyorum, Johnny. Bu demektir ki, şimdiye dek yapılan ileri araştırmalar nihayet başarı sağlamıştır.

Johnny, Doc'ı dinlemiyormuş gibi monokl biçimindeki pertavsızıyla cama benzeyen maden parçasını inceliyordu.

Sözlerinin Polis Müdürü tarafından duyulmasını istemediği için mırıldandı.

— Haklısın, Doc, fakat bunun sunî olduğunu sanmıyorum.

Doc'ın yanına sokuldu ve ancak duyulabilecek bir sesle fısıldadı.

— Eğer bu öğrenilecek olursa, dünya karışır. Senin de tahmin ettiğin gibi maden doğal durumda. Köşelerinden anladığım kadarıyla bu parça, daha büyük bir bloktan kopartmış. Renginin gri olması doğal durumda olduğunu gösterir. Çakmak taşı bulunan bölgelerin yakınlarında bulunabilir. Bütün olduğu halde, binlerce kıratlık elmas kesilebilir...

Monk cırladı.

— Neee! Yani bu elmas mı? Şu halde değeri...

Johnny, Monk'un sözünü kesti.

— Eğer bu duyulacak olursa, dünyanın bütün mücevherlerinin değeri kalmaz.

Polis Müdürünün rengi hem kızarmış hem de sararmıştı.

— Yani bu cam parçasının elmas olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Doc sakin seste:

— Evet, dedi. Zaten bu nedenle bunu kasanızda saklamanızı istiyorum. Kimseye de bir şey çıtlatmamalısınız. Bu parçanın nereden

geldiğini öğrenmemiz gerekiyor. Belki de bunun arkasında dünya mücevher piyasasını karıştırmak isteyen bir örgütün hazırladığı büyük bir düzenle karşılaşabiliriz.

Polis Müdürü bu elmas parçasını gözü gibi saklayacağına dair kesin söz verdi. Doc, onun sözüne güvenebileceğini biliyordu.

V.

UZAYA KAÇIRILIŞ

Doc Savage, uçağına gidebilmek için satın aldığı küçük botun bulunduğu yere gitmek üzere karayolunda acele adımlarla yürürken gölgelerden kaçınıyordu. Gölgelerden kaçınmasının sebebi, herhangi bir saldırıya karşı aldığı tedbir değildi. Gerçekte, bronz adam hareketlerinin herkes tarafından görülmesini arzu ediyordu.

Doc, Vancouver'in aydınlık yolundan daha karanlık sahil yoluna saptığı zaman, aynı aydınlık bölgeden geçen başka iki kişi daha vardı. Görünüşte iki denizciyi andırıyorlardı. Uzun boylu gemicinin bir kolu, kendisinden daha kısa boylu olan arkadaşının geniş omuzuna dolanmıştı.

iki gemici sarhoşluktan yayvanlaşmış bir sesle avazları çıktığı kadar yüksek sesle şarkı söylüyorlardı. Köşeye geldikleri zaman onlar da Doc'ın sapmış olduğu karanlık sahil yoluna saptılar. Karanlık yola girdikleri zaman sesleri birden kesildi. Sağa sola yalpalıyorlardı, ama Doc'la aralarındaki mesafeyi açmıyorlardı.

Bronz adam, kayığının bağlı olduğu dar iskeleye ulaştı. Bulunduğu yerle uçağının bulunduğu kumsal arasında bir millik yol vardı. Buraya gelişinin sebebi, diğer üç arkadaşıyla bağıntı kurmaktı. Tahminine göre, üç arkadaşı şu anda Alaska’nın Juneau bölgesinden geçmek üzereydi.

İki gemici iskeleden yüz metre kadar geride durdu. Karayolunun kenarındaki çalıların arasından fırlayıp karanlık sahil yoluna dalan iki kişiye görünce, sarhoşlukları kaybolmuş gibiydi.

Sahil yolundaki seyrek sokak lambalarından birinin altından geçen iki kişinin tavırlarında kimseyi kuşkulandıracak gariplik yoktu. Yalnız, yağlı siyah saçlarını birer türbanla bağlamışlardı. Yüzlerinin rengi Hintli olduklarını belirtiyordu.

İngiliz bölgesinde oldukları için çevrede Hintli görmek kimseyi şaşırtmazdı. Bu iki kara derili adam, bir kereste fabrikasından geliyordu.

İki gemici hemen gölgelere sinerek ileriye atıldılar. İki Hintli, Doc Savage’in motorunu çalıştırdığı iskelenin biraz yakınındaki çalıların arkasına gizlendiler. Bronz adamın motoru çalıştırıp uzaklaşmasına kadar da yerlerinden kımıldamadılar.

Hintliler bayırdan kayarak iskeleye indiler ve bağlı olan başka bir kayığı, çözdüler. Tam bu sırada iki denizci Hintlilerin üzerine atıldı.

Uzun boylu gemici:

— Kayıktakini yakala, Monk! diye bağırdı.

Kimyager memnunlukla sırıttı.

— Peki, Johnny! Fazla bir şey sayılmaz, ama hiç yoktan iyidir!

Goril gibi kuvvetli ve çevik olan kimyager, bu hintli gibi bir düzine adamla uğraşabileceğini biliyordu. Monk, kayığın ipini çözmekle meşgul olan ikinci Hintlinin yanından yıldırım gibi geçerek muhmun gibi kayığın ortasına atladı. Johnny iskelenin üzerindeki hintliye çok yakındı. Hintlinin yüzünü görebiliyordu. Bu yüz, parkta karşılaştıkları adamların yüzü gibi gümüşi renkteydi.

Johnny'yi başka bir sürpriz daha bekliyordu. Adamı yakalamak üzere uzun kolunu uzatmıştı. Hintli bir kedi çevikliğiyle Johnny'nin uzanan elinden kurtuldu. Johnny, sandaldan gelen «küt» sesini duydu. Monk, ikinci Hintliyi haklamış olmalıydı.

Johnny, elinden kurtulan Hintlinin üzerine bir kez daha atıldı. Adam bir kahkaha attı. Johnny, adamın kahkahasından, onun parkta gördükleri ve kendileriyle konuşan adam olduğunu tanıdı. Johnny süratliydi. Uyuşturucu kapsüllerden birini yere atmış nefesini tutmuştu.

Hintli geyik gibi geri sıçradı ve konuştu.

— Doc Savage'in hilesi bu kez sökmeyecek. Konuşuyorum, fakat nefes almıyorum. Çaban boşuna olacak.

Monk, diğer sahte Hintliyi sırt üstü yatırmıştı. Johnny'ye yardım etmek üzere iskeleye tırmanıyordu. Birden kayıktan doğru tiz bir flüt sesi duyuldu. Kayığın dibinde yatan adam yerinden kımıldamamış, fakat elindeki flütü dudaklarına götürüp çalmaya başlamıştı.

Monk, tekrar onun üzerine atılmak için topukları üzerinde döndü. Beyninin uyuştuğunu hissetti. Sanki kafası normal büyüklüğünün iki mislini bulmuştu.

Johnny, uğraştığı Hintliyi yakalamayı başarmıştı. Adam karşı koymaktan vazgeçmiş görünüyordu. Johnny'nin demir gibi pençeleri arasında diz çökmek üzereydi.

Monk bir dizinin üstüne düştü. Yan cebinden içinde uyuşturucu kurşunlar bulunan «insaf» tabancasını çekti. Kulaklarını patlatacakmış gibi tiz olan bu flüt sesinden ancak bu şekilde kurtulabileceğini düşünmüştü.

Sanki dev bir güç tabancayı Monk'un kuvvetli parmaklarından söküp almıştı. Tabanca, Johnny'nin yakaladığı adamın kemerine doğru uçtu. Tam bu sırada Johnny'nin monoklü de ipinin ucunda sallanmaya

başladı. Sonra Monk'un tabancasının yapışmış olduğu kemere çarparak kırıldı.

Johnny kendi tabancasını çekmeye çalıştı. Parmakları Hintlinin gırtlağına dolanmıştı. Adam çaresizlik içinde kemerindeki düğmelerle oynuyormuş gibi görünüyordu. Johnny adamın ölmek üzere olduğunu düşünerek sıkmakta olduğu parmaklarını biraz gevşetti. Peşinden takip edecek olan varsa, o kimsenin öldürülmemesi Doc'ın emriydi.

Johnny parmaklarını gevşetir gevşetmez vücudunun çelik gibi kuvvetli bir çift kolla sarıldığını ve ayaklarının yerden kesildiğini fark etti. Tekrar adamın boğazına sarılmak istedi, fakat kollarında güç kalmamıştı. Adamla beraber havada uçuyordu.

Flüt sesi kesildiği zaman Monk hemen hemen baygındı. Ayıldığı zaman Johnny'yle öteki Hintlinin de yanlarında yüzmekte olduğunu gördü. Monk'un uyuşuk beyni durumu hemen kavrayamamış, denize düşmüş olduklarını zannetmişti.

Johnny'ye seslendi.

— Şunu dibe it! Dibe it boğ hergeleyi, Johnny!

Johnny'ye Hintliyi nasıl batıracağını tarif etmek istedi.

iri elleri kendisini tutan Hintlinin omuzlarındaydı. Monk bütün gücünü kollarında toplayarak Hintliyi suyun altına bastırmaya hazırlandı.

Sonra kollarında güç olmadığım kavradı. Adeleli kolları son derece hafiflemişti. Hintlinin güçlü kolları beline sıkı sıkı dolanmış, bırakmıyordu. Monk, Johnny'yle Hintlinin su zannettiği yerden havalandığını görünce hayretinden neredeyse boğuluyordu.

İri yarı kimyager ilk olarak boşlukta olduklarını fark etti. Burrard kanalında yol alan gemilerin ışıkları benek halinde görünüyordu. Şehrin ışıkları boşlukta sarkan ayaklarının altında kalıyordu.

Monk, tiz bir bir sesle haykırdı.

— Vay pis serseri vay! Boynunu koparacağım!

Monk'un niyeti kötüydü, ama adeleleri beyninin verdiği emirlere uymuyordu. Johnny'ye göz attığı zaman, jeoloğun kafasının boynu üzerinde düzensiz hareketlerle sallandığını gördü, Johnny'yi tutan Hintlinin beyaz dişleri göründü.

— Büyük goril sakin duracak. Aşağıda kaya çok. Hepsi de sivri ve sert. Gravite düğmesine dokunmamız yeterli olur. O zaman ikiniz de hemen ölürsünüz.

Monk, adamın söylediklerini ancak duyabildi. Duyar duymaz da çırpınmaktan vazgeçti.

Şimdi, kendisini tutan Hintlinin kollarını gevşettiğini hissetti. Sanki paraşüt olmadan yere doğru bir dalış yapmakta olduğunu zannetti ve Hintliye sarıldı.

Johnny'nin gevşek vücudunu tutmakta olan Hintli karanlıkta kayboldu, fakat Monk, Hintlinin sesini işitti.

— Lamo, yön bulucuyu çalıştır. Gerekirse, müzik çalarsın. Hafif bir müzik yeterli olacaktır. Andro ışını üzerimize tutuyor.

Monk, kendisini tutan kollardan birinin vücudunu bıraktığını hissettiği zaman korkuyla nefesini tuttu. Yerden oldukça yüksekte uçuyorlardı. Kuzey Vancouver'in ışıkları artık bulanık görünüyordu. Daha yükseğe çıktıkları zaman rüzgar biraz daha sertleşti. Rüzgar dört vücudu kaldırıyor ve dağları aşıra" rak öbür tarafa götürüyordu.

Monk, dağları aştıkları zaman büyük vadilere geleceklerini biliyordu. Dağların buzullarla kaplı olmaları, bu bölgenin keşfini engellemiş ve bu bölge metruk kalmıştı.

Bir ses duyuldu. Ses, Monk'la onu taşıyan Hintlinin arasından geliyordu.

— Işını tutmaya devam et... Ben Lamo.

Monk dişlerini gıcırdattı.

— Allahın cezası keçi! Seni de beraberimde sürükleyeceğim!

Küçük, kıllı kulaklarının dibinde keskin bir melodi başladı. Monk ince bir tüpü andıran flütü görebiliyordu. Elinin biriyle flütü kavramak istedi, fakat başaramadı. Kulakları uğuldamaya başladı. Monk derin bir uykuya dalarken şehrin ışıkları gözlerinin önünden yavaş yavaş silindi.

* * *

Doc Savage, küçük kayığıyla fazla uzaklaşmadı. Motoru durdurarak etrafı dinledi. Karanlıkta kalan iskeleden birtakım gürültüler duyuluyordu.

Bronz adam motorun gaz kolunu açtı. Küçük motor henüz ısınmamıştı. Silindirler birden gaz doldu ve karbüratör taştı. Kablolardan biri cızırtıyla yandı. Motor sabote edilmişti. Kaçak benzin dumanları birden alevlendi. ‘Küçük bir patlama oldu ve alevler motorun baş tarafını birden sardı. Doc, Monk’un haykırışını duydu Zoromenin durgun sesi kulağına kadar geldi.

Bronz adam da Johnny gibi bu sesi tanıdı. Partaki katillerin lideri olan adamdı. Doc, hiç tereddüt etmeden balıklama suya atladı. Yanmakta olan kayık akıntıya kapılarak ağır ağır uzaklaştı.

Bronz adam da Johnny gibi bu sesi tanıdı. Fakat saldırının duyulmasıyla kayıktan atlaması arasında dört dakikalık bir fark vardı. İskeleye vardığı zaman hemen hemen yukarı tırmandı, fakat kimseyi göremedi.

Karanlıkta başka bir kayığın gölgesini gördü. Doc, yıldırım hızıyla bu kayığın yanına koştu. Orada da kimse yoktu. Sahille karayolu arasındaki çalılar bile derin bir sessizlik içindeydi.

Doc’ın elindeki elektrik feneri parıldadı ve kalem gibi ince ışın karanlığı delerek uzandı. Bronz adam, ışığı dağıtan merceği kullandı. Kayığın bulunduğu saha tamamen aydınlandı. Doc’ın keskin gözleri sahildeki kumlarda kalan hiç bir izi kaçırmıyordu.

Kayığın dibinde kan izleri vardı. Pis bir türban yerdeydi ve üzerinde kan lekesi vardı. Doc, elektrik fenerinin ışığını kumların üzerinde gezdirdi. Johnny’nin kırık monoklünü buldu. Demek ki burada kısa bir mücadele geçmişti. Elektrik fenerinin ışığım deniz kıyısına çevirdi. Suya giren olmamıştı. Kumlar üzerinde ayak izleri yoktu. Karayoluna doğru giden de olmamıştı.

Bronz adam elektrik fenerinin ışığını söndürdü. Birkaç saniye derin derin düşündü. Bronz renkli başını, düşündüklerini onaylarmış gibi birkaç kere salladı. O sırada bir ses duyuldu. Parktaki zoromenin sesi...

— Lamo, yön bulucuyu çalıştır. Andro ışını üzerimize tutuyor...

Ses daha kesilmeden Doc, sahilden yüz metre uzaklaşmıştı bile. Süratle uçağın bulunduğu yere doğru gidiyordu. Bronz adam, polis arabasıyla gelirken katettikleri yolu hemen hemen aynı süratle geçti.

Uçağın yanına vardığı zaman motorun ve diğer aletlerin kurcalanmamış olduğunu kontrol etmesi ancak bir dakika sürdü. Kontrolü, Polis Müdürünün uçağı beklemeleri için nöbetçi koyduğu polislerin gözü önünde, fakat onlara hissettirmeden yapmıştı. Çift motoru kontrol ettikten sonra kabine girmek istedi, fakat polislerden biri önünü kesti.

— Müdürün emri, efendim. Özel bir emir olmadıkça ne uçağa girebilir, ne de uçağı hareket ettirebilirsiniz, özür dilerim, aldığım emir böyle.

Polislerin tabancaları omuzlarından sarkan kılıflarında duruyordu, ama her ikisi de hemen tabancalarına davranacak gibi tetikte bekliyorlardı.

Doc'un beklemeye tahammülü yoktu. Johnny ve Monk, parktaki adamların elindeydi. Onları kurtarmak için polisten de yardım isteyemezdi.

Sakin bir sesle:

— Müdürünüz çok dikkatli bir adam, dedi. Muhtemelen en doğru hareketi yapıyor.

Bir saniye içinde iki polis rahatlamış göründü. Doc'ın kanuna karşı gelmeye niyeti yoktu. Aynı zamanda, bu polislerin gururlarıyla da oynamak istemiyordu. Fakat, geçici bir zaman için bu polislerden kurtulması gerekiyordu. Yapmak istediği işi açıklamak için vakti yoktu.

Bronz adam göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda iki polise yanaştığı zaman polislerin elleri omuzlarında asılı olan tabancalara gitti. Süratli tabanca çekme talimleri yaptıkları için oldukça hızlı silah çekebilirlerdi, fakat tabancalarını çekmek fırsatını bulamadılar. Bronz adamın elleri polislerin gırtlağına yapıştı. Onları boğmak amacında değildi. Usta parmakları polislerin ense kökünü buldu ve kuvvetle bastı. Polisleri bıraktığı zaman, iki adam da derin bir iç çekişiyle yere oturdular, sonra sırt üstü düştüler ve hareketsiz kaldılar.

Mücadele sessizce bastırılmıştı. Doc, hemen uçağın kabinine daldı. Polisleri düştükleri yerde bırakmıştı. Polislerin bir saatten fazla bir zaman baygın kalacaklarını biliyordu, çünkü parmaklarıyla merkez sinirlerine basarak onları bayıltmştı.

Bronz adamın anatomi hakkındaki büyük bilgisi, düşmanını öldürmeden saf dışı bırakmasına yardımcı oluyordu. Polisler ayıldığı zaman, başlarına neler geldiğini hatırlamaları uzun sürecekti. Belki hiç bir şey hatırlamayacaklardı.

Doc uçağın motorlarını çalıştırdı. Motorların ısınmasını bekledi, özel uçaklarının her birinde çok güçlü, kısa dalga radyofonlar vardı. Bu radyofonlar «ses karıştırıcı» bir aletle donatılmıştı.

Bu özel alet uçaktan uçağa yapılan konuşmaların başkası tarafından dinlenmesini önlüyordu. Çünkü ses çıkışta karışık çıkıyor, girişte süzülerek alıcıya gidiyordu.

Bronz adam radyofonun düğmesini çevirdi. İki dakika içinde uzak bir noktayla bağıntı kurmuştu. Doc, diğer üç arkadaşının emir beklediğini biliyordu.

Doc’ın çağrısına cevap veren ses net bir şekilde duyuldu.

— Seni duyuyoruz, Doc. Ben Ham.

Ham, Brig. Gen. Theodore Marley Brooks’tu. Harvard Üniversitesinden mezun olmuş en zeki ve becerikli bir avukattı.

Ham’in yanında «Renny», Albay John Remvick vardı. Albay gelmiş geçmiş en büyük mühendislerden biriydi ve bilgisi Doc’ın bilgisine yakındı. «Long Tom», Binbaşı Thomas J. Roberts’ti ve birinci sınıf elektrikçiydi. Üç arkadaş da Doc’ın emriyle Juneau’ya gitmişti.

Lanta’nın ilk mesajı, Aleutian adası çevresinde meydana gelebilecek olaylardan söz ediyordu. Bunun için de, Doc, her ihtimale karşılık adamlarını oraya yollamıştı.

Uçağın pasifik üzerinde bulunması bazı olayların meydana geldiğine işaretti. Doc, uçakla bağıntı kurar kurmaz, Ham’in durumu kısa cümlelerle açıklamasını sözü kesmeden dinledi.

— Aleuntian adası çevresindeki bir gemiden aldığımız S.O.S.’e cevap vermek için gidiyoruz. Naruwhal isminde bir gemi. iktisatçı Homer Pearson Caulkins ve madenler ilmi mütehassısı SaIvatore Umbrogia Cassalano adında iki kişiye kiralanmış. Juneau’dan hareket eden gümrük kaçakçılığına mani olan bir botla, Prince Rupert’ten hareket eden bir bot onları arıyor. Geminin yerini tespit edip yardım edebileceğimizi umuyoruz. Acaba bunun mesajla bir ilgisi olabilir mi?

Doc, Güney Amerika Cumhuriyeti tarafından hizmete alınan Calukins’le Cassalano’yu tanıyordu. İki adamın bu devlete büyük

yardımları dokunuyordu. Cassalano, değerli bir maden bulmuş devletin kasasına para akmasına sebep olmuştu. Bu madenin ne olduğu henüz bilinmiyordu.

Doc, Ham'in sorusuna cevap verdi.

— Bu olayın mesajla bir ilgisi olmayabilir. Fakat yardım etmek için hareket etmeniz iyi olmuş. Talimatı unutmayın. Aleutianlardan sakının.

— Merak etme. Dün gece Juneau'da şiddetli sarsıntılar geçirdik. Gemiyi bulur bulmaz tekrar seni arayacak...

Ses birden karıştı. Doc, ses ayarını kontrol ederken Ham'ın sesi tekrar duyuldu.

— Geminin ışıklarını görüyoruz - Adalardan birinin zirvesi aydınlandı - volkana benziyor - her halde sarsıntı var - gemi şiddetle sallanıyor - adanın zirvesindeki kayalar yarılıyor - Aleutianlardan biri - bir dakika!

Kısa dalga aletinde statik parazitler meydana geldi. Gök gürültüsünü andıran sesler duyuldu. Ham'ın sesi yine kabini doldurdu.

— Motor tekliyor - hava boşluğuna düşüyor gibiyiz - zirvenin bir kısmı denize doğru kayarmış gibi görünüyor - Renny uçağı doğrultamıyor - yerimiz...

Ham'in sesi, sanki uzaktan duyulan bir patlama sesi arasında boğuldu.

Doc, şimdi sadece geminin gönderdiği S.O.S. işaretlerini alıyordu.

VI.

BUZUL ÜSTÜNDEKİ KIZ

Doc Savage, motorları izole eden perdeyi kapadı.

Kontrolların başına geçtiği zaman kabini esrarlı, keskin ve egzotik bir ıslık sesi doldurdu. Bronz adamın dudakları sıkı- sıkı kapalı olduğu için, ıslığı onun çaldığı düşünülemezdi, fakat ıslığı çalan kendisiydi.

Düşünceleri çok derindi. Altın sarısı gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Hayatta en çok sevdiği beş arkadaşı belki şu anda büyük tehlikelerle karşı karşıyaydı. Onlardan hiç birine yardım edemeyecek kadar uzakta bulunması çok ender olurdu. Canı çok sıkılıyordu, ama bunun yüzünden anlamak mümkün olamazdı, çünkü hareketleri çok sakindi.

Doc, iki arkadaşının Zoromenler tarafından hava yoluyla dağların arkasına götürüldüğünü biliyordu. Adamlar, radyo ışınlarıyla yönlerini buluyorlardı.

Doc, kendi, yön bulucusunu çalıştırdı. Birdenbire, Vancouver'le buzullar arasında doğal bir hudut meydana getiren dağların arkasından doğru gelen, manyetik ışınları yakaladı. Kompas göstergeleri delice

oynamaya başladı. Pusulanın göstergesi doğru yönü göstermiyordu. Göstergenin Kuzeyi ve Güneyi göstermesi gereken uçları daima sağa doğru çekiliyordu. Doc, Kuzey yönünü yıldıza bakarak tayin edebilirdi, ama manyetik ışını izlemesi gerektiğini biliyordu.

Manyetik kompasların ibrelerini böyle delicesine oynatan ancak iki yer biliyordu. Bu yerlerden biri, şimdi izlediği yöndeydi. Fakat manyetik dağın bulunduğu Yukon bölgesi, şimdi bulunduğu yere çok uzaktı.

Otomatik bulucusuyla manyetik alanı takip eden Doc, uçağı yükseltip alçaltmak için vakit kaybetmesinin gereksiz olduğunu anladı, çünkü uçak kendiliğinden Capilano vadisine doğru çekiliyordu.

Vadinin yanlarından doğru esen şiddetli rüzgar, uçağın kanatlarını yerinden sökecekmiş gibi uçağı sarstı. Uçağın dinamik gövdesi, yönünü değiştirmesini engelledi. Capilano Vadisinin yüksek yamaçları gittikçe yaklaşıyordu. Kanadın her an çıkık bir kayaya sürtünerek yerinden kopması mümkündü. Yanlamasına bindiren sert rüzgar uçağı kayaların üstüne çarpabilirdi.

Doc, bronz renkli saçlarını eliyle düzelterek başına, deriden yapılmış koruyucu bir başlık geçirdi. Başlığın üzerinde dürbün vardı. Doc, dürbünü gözüne indirmeden önce kontrol tablosundaki bir kolu yarıya kadar indirdi. Bu kol, uçağın aerodinamik gövdesine bağlı olan araştırıcı projektörleri harekete getiriyordu. Karanlık vadinin çıplak gözle görülmesi imkansız olduğu için, Doc, şimdi rahatlıkla görebiliyordu.

Araştırıcı projektörlerin verdiği ışık, enfraruj ışınlardı. Bu ışınların da çıplak gözle görülmesi imkansızdı. Özel yapılmış olan dürbün diğer bütün ışıkları süzüyor, yalnız enfraruj ışınları alıyordu. Bunun için de Doc, vadinin en karanlık köşelerini bile görebiliyordu.

Doc, vadiye girişinden on beş dakika sonra, Vadinin girintili çıkıntılı kayaları arasında manyetik ışını birkaç kere kaybetti, fakat uçağın biraz

sağ veya sola oynatılması ışının tekrar bulunmasını sağladı. Vadinin birkaç mil derinliğinde iki uçlu sivri bir kaya vardı. Doc, manyetik ışının bu kayanın arkasından geldiğini tahmin etti.

Dağların uzaklıkları aldatıcıydı. Motorların seslerini dikey yüzlerde yansıdıktan sonra yakalayan «eko» aletinin uyarmasıyla, Doc, uçağı kayanın üzerinden aşırmak için yükseltmeye fırsat bulamayacağını anladı.

Uçak son yarıktan da hızla geçti. Grip manyetik ışın birden kayboldu. Aletlerin ibreleri yine normal çalışmaya başladı. Doc, vadinin derinliklerine doğru bakarak bir çıkış yolu aradı. Yüksek zirvelerin arasından parlak buzullar görünüyordu. Doc için, uçağı döndürüp geldiği yolu izleyerek vadiden çıkmaktan başka çare yoktu.

Birdenbire bronz adamın dikkatini uçağın tam altındaki düzlük çekti. Uçağı küçük daireler halinde çevirmeye başladı. Gördüğü şey, ucu sivri, silindir şeklinde, otuz metre kadar uzunluğunda, parlak bir cisimdi. Uçağa daha sık daireler çizdirmeye başlarken dürbünü çıkardı ve enfraruj ışınını kesti. Çünkü enfraruj ışınlar bu garip cismi iyice göstermiyordu. Hemen iniş projektörlerini yaktı. Projektörlerin delici ışınları düzlükteki garip uçağın içinden geçti. Silindir biçimindeki uçak tamamen şeffaftı. Aracın içinde dolaşan karaltıları bile görmesi mümkündü.

Silindir şeklindeki uçağın yarısı buzulların altında kalmış gibiydi. İlk görüşte, bir kaza sonucu aracın buzullar altında kalmış olduğu düşünebilirdi. Fakat aracın bulunduğu yerdeki büyük buz parçalarının sağa sola devrilmiş olması bu kanının yanlış olduğunu gösteriyordu.

Doc, uçağı ikinci bir dalışa geçirdiği zaman herhangi bir tehlike göremedi. Silindirin içinde dolaşan karaltıları görüyordu. Bronz adam, tehlikenin hangi yönden gelebileceğini merakla düşündü. Eğer uçağı düşürmek gibi bir amaçları olsaydı, bu kadar geç kalmayacaklardı. Doc,

uçağın burnunu çevirip geldiği yönden kaçabilirdi, ama onun kaçmaya niyeti yoktu.

Johnny ve Monk’un esir olduklarından emindi. Onların cam gibi şeffaf silindirde tutuldukları, veya o silindirden çıkan adamlar tarafından saklandıkları kuşkusuzdu. Bronz adamın daha önceki birkaç teorisi böylece gerçekleşmiş oluyordu.

Doc bir iniş sahası ararken uçağı dikkatle kontrol ediyordu. ‘Kontrolü tek elle yaparken, öteki eliyle kendisini savunması için gerekli bazı şeyleri cebine atıyordu. Bu arada televizyonla silindirin içini daha iyi görebileceğini düşündü. Belki de tekrar yayın yapılmaya başlamışlardı. Televizyonun anahtarım çevirdi. Ekran karanlık kalmakla beraber billur gibi bir ses duyuldu.

— Clak Savage... Clak Savage! Beni duyuyor musun? Çabuk yardım et! Senin garip silahlarından biri elimde. Daire silindirlerle dolu. Bunu nasıl kullanabilirim? Clark Savage, beni duyuyor musun?

Doc uçağı öylesine keskin döndürdü ki, kanatlar bu harekete itiraz etmek istermiş gibi çatırdadı. Uçağın altındaki projektörler yine cama silindirin üstüne düştü. Tüpün içindeki insanları net olarak göremiyordu. Bronz adam birden, Johnny ve Monk’un orada olduğunu kavradı.

Lanta’nın söz ettiği onların tabancalarından biriydi. Doc hemen karar verdi. Sesinin kıza ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyordu. Böyle olduğu halde sakin bir tavırla konuşmaya başladı.

— Tabancanın sağ tarafındaki emniyet kanadını aç ve parmağın üstteki düğmede olmak üzere tamburu döndür. Bu tabanca öldürmez... sadece «insaf» mermileri atar.

Cevap hemen geldi.

— Oh, beni duyuyorsun! Anladım. Buraya bak... duvara. Ben Lanta’yım.

Doc, uçağı tekrar döndürdü. Projektörler buzul duvarının üstüne düştü. Bembeyaz buzulun üstünde iri sinekler gibi görünen bir düzine kadar insan vardı. Onlardan çok daha yüksekte küçük, siyah bir nokta görünüyordu.

Bronz adam, uçağı parçalama pahasına da olsa, yaklaştığı zaman, adamların süratle tırmandıklarını gördü. Görünüşe göre adamların, manyetik gravite kemerleri vardı.

Her ne kadar elleri arada sırada buzulun şurasına burasına dokunuyorsa da, bu sadece yönlerini doğrultmak için yapılan bir hareket oluyordu. Adamların ellerinde, donuk parıltılarla yanan ölüm flütleri vardı.

Kızın manyetik garvite kemeri olmadığı muhakkaktı. Bronz adam, buzul duvarına yapışmış olan ince bir vücut gördü. Kız, buzulun üzerindeki bir çıkıntıya kadar tırmanmayı başarmıştı. Kızın konuştuğu radyo, parkta ölü buldukları adamın üzerinden çıkan küçük, portatif radyonun aynıydı.

Buzul duvarına çarpma pahasına da olsa Bronz adam uçağı o tarafa çevirdi. Keskin gözleri kızı şimdi daha iyi görebiliyordu. İri gözleri, düzgün ve ufacık burnu, muntazam vücudu televizyonda göründüğünden çok daha güzeldi.

Altından yapılma bir elbise güzel vücudunu sımsıkı sarmıştı. Gür siyah saçları, yine altından yapılmış geniş bir bantla bağlanmıştı. Projektörün parlak ışığında gözleri daha da iri ve kömür parçaları gibi simsiyah görünüyordu.

Kızın elinde Doc’ın iri «insaf» tabancalarından biri vardı.

Doc, uçağın burnunu tam zamanında çevirirken buzul duvarına çarpmayı önledi. Tam dönüş yaparken kızın peşinden tırmanan üç kişinin oldukça yaklaşmış olduklarını gördü. Görünüşe göre, kız,

tırmanabileceği en büyük noktada bulunuyordu. Doc, adamların ellerinde parlayan ölüm flütlerini bir kez daha gördü.

Şimdi Doc’ın elinde de süpermakineli tabancalardan biri vardı. Kız, henüz elindeki tabancanın emniyet mandalını açamamıştı ve çaresizlik içinde bulunuyordu.

Doc, kontrolların yanındaki sürgülü camı açtı. Uçağın kanatlarından biri neredeyse buzul duvarına dokunacakmış gibi yakındı. Doc’ın elindeki «insaf» tabancası takırtıyla konuşmaya başladı. Silah, en etkili makineli tüfekten daha hızlı çalışacak ve saniyede altmış uyuşturucu «insaf» mermisi atabilecek kapasitedeydi. Uçak geçtiği zaman Lanta’ya yakın olan üç adamın artık Lanta’yla bir ilişkisi kalmamış gibi göründü. Ölüm flütleri ellerinden uçtu.

Bronz adam doğruca bu garip öldürücü silahlara ateş etmişti. Mermiler sadece flütlere çarpmakla kalmamış, adamların ellerine ve kollarına da saplanmıştı. Bir saniye sonra adamlar salına salına havada uçmaya başladılar.

«İnsaf» mermilerinin öldürücü etkisi yoktu, fakat kurbanı en azından iki saat baygın kalırdı. Genellikle bu kurşunu yiyen suçlular ayıldıkları zaman kendilerini New York Beyin Yıkama Hastanesinde bulurlardı. Hastanede suçluların beyinleri yıkanır ve yepyeni bir insan olarak tekrar topluma verilirdi. Çünkü beyni yıkanan suçlular, geçmişlerini unuturlar ve hayata yeniden başlamış olurlardı.

Doc, uçağı yine döndürdü ve bu kez motorları durdurdu. Kabinin içi bronz adamın garip, esrarlı ıslığıyla doluydu. Bundan da bronz adamın derin derin düşündüğü belli oluyordu. Çoğu zaman ıslık çaldığının farkına bile varmazdı.

Kızın üzerine saldıran diğer adamlar gittikçe yaklaşıyorlardı. İki ya da üçü ölüm flütlerini dudaklarına kaldırmış, çalmaya başlamıştı. Doc, kızın buzul duvarına iyice yapışmış olduğunu gördü. Tabancayı hala

elinde tutuyor ve kulaklarını tıkamaya çalışıyordu. Kız, tutunduğu yerden kaymak üzereymiş gibi görünüyordu. Doc, «insaf» tabancasını tekrar kullanabilmek için uçağı yine çevirmek zorundaydı. Motorları bir kere daha çalıştırdı. Tam bu sırada tabancanın tarakasını işitti.

Uçağın projektörleri kızı aydınlattı. Kız hala bozul duvarına tutunuycrdu. Peşinden gitmekte olan adamların hepsi, çaresizlik içinde havada yüzüyordu. Ölüm melodisi kesilmişti. Kız, elini sallayarak Doc'ın dikkatini buzul üzerindeki düzlüğe çevirmek istedi.

Bronz adam uçağın burnunu çevirdi ve cam silindirden iki karaltının fırlayıp düzlükte koşmaya başladığını gördü. Doc, bu iki adamın Johnny ve Monk olduğunu hemen tanıdı. Görünüşte, kızın bulunduğu buzul duvarına doğru koşuyorlardı.

Fakat Lanta, buzul duvarında yoktu. Parçalanmayı bile göze alan Doc, uçağı buzulun yüzeyine doğru alçalttı. Buzulun yüzeyi yukardan göründüğü kadar düzgün değildi. İniş takımları buzul üzerinde kaydı, sonra kanatlardan biri buzul duvarına sürtününce uçak burnu üzerine kalktı.

Bronz adam uçaktan fırladı, havada bir perende attıktan sonra ayak üstü düştü. Biraz kaymakla beraber yere yuvarlanmadan ayakta kalabildi. Monk bir sevinç çığlığı attı. Johnny ve iri kimyager buzul duvarıyla geminin tam ortasında bulunuyorlardı. Doc, başını kaldırıp bakınca Lanta'nın boşluğa doğru atıldığını gördü. Genç kız havada süzülmekte olan bir adamın pelerinini yakaladı ve kendi ağırlığının yardımıyla yere doğru süzülerek inmeye başladı. Doc, Monk'un hayretle bir ıslık çaldığını duydu. Baygın adamın manyetik gravite kemeri Lanta'nın hayatını kurtarmış, tehlikesiz olarak yere kadar inmesini sağlamıştı. Lanta, koşarak onlara doğru gelirken ölüm melodisi duyulmaya başladı.

Bir düzine kadar adam kimseye görünmeden cam silindirden çıkmış, buzul çıkıntılarının arkalarına sinerek Johnny'yle Monk'a kadar sokulmuşlardı. Doc, iki arkadaşının birden harekete geçtiğini ve yine buzul duvarına doğru koştuğunu gördü. Peşlerinden gelenler oldukça süratli koşuyorlarmış gibi görünüyordu. Lanta birden elindeki silahı doğrulttu. Silahın namlusu Monk'la Johnny'ye çevrilmişti. Tabanca mermi kusmaya başladı. Johnny ve Monk, Doc'ın geliştirmiş olduğu kurşun geçirmez çelik yelekler giyiyorlardı. Gariptir ki kız bunu biliyor görünüyordu.

Monk:

— Hay Allah kahretsin be, bize..., diye haykırdı.

Elinin birini dizine vurdu ve sözünü tamamlayamadan yüzükoyun yuvarlandı. Johnny de yuvarlanmıştı. Genç kız, onların dizlerine doğru ateş etmişti.

Lanta, Doc'a doğru koştu. Doc'ın elinde de silah vardı. Ellerinde ölüm flütleri bulunan adamlar sevinç çığlıklarıyla onlara doğru koşmaya başladılar. Bronz adam flüt sesini kuvvetle duydu. Baş döndürücü bir melodiydi. Fakat dayanıklılığının yüksek olması onu ayakta tutuyordu, «insaf» tabancasını doğrulttu Tetiğe dokunmasıyla flüt seslerinin kesileceği muhakkaktı. Lanta birden durdu ve Doc'a dikkatle baktı. Sonra elindeki silah birden konuştu.

Bronz adam kendi buluşu olan merminin bacağına saplandığını hissetti. Yine de kızı vuracak kadar vakti vardı. Fakat Bronz adam tetiği çekmedi, kendisini baygınlığın kucağına terk etmeyi tercih etti.

VII

İLGİNÇ GEMİ

Renny'nin iri elleri kontrollar üzerindeydi. Bu dakikada Doc'a motorların çalışmadığını, düşmekte olduklarını haber veriyordu, fakat motorlar birden çalışmaya başladı. Uçağın aerodinamik gövdesi körfezin karanlık sularına dalış yapacakken birden doğruldu ve yükseldi. Doc'un arkadaşları, SS Nawhal gemisinin verdiği imdat işaretlerini takip ederek yollarına devam ettiler. Uçak her ne kadar ısıtıcı ve oksijen aletleriyle donatılmışsa da Kuzey Kutbunun soğukluğu kabinde hissediliyordu. Geminin göründüğünü ilk haber veren Renny'nin gür sesi oldu. Geminin ışıkları sadece yakamoz pırıltıları gibi görünüyordu.

O sırada radyo bağıntısı kurulmuştu ve Doc'la konuşuyordu, ama bağıntı birden kesilmiş, ekran kararmıştı. Ham, iri elleriyle radyoyu karıştırdı, ama bütün lambalar yanmış gibi görünüyordu. Renny uçağı çevirdiği zaman bir volkanın kızıl kraterini gördüler. Volkan birkaç dakika içinde ikinci kez indifa ediyordu. Küçük dağın bir parçasının denize yuvarlandığı görüldü. Suların dalgalanması gemiyi ceviz kabuğu

gibi çalkaladı. Duvar gibi yükselen dalgaların arasında devrilecekmiş gibi bir an bocaladı.

Long Tom, yanardağ adasının ağzını dikkatle inceliyordu. Doc ve diğerlerine göre ufak tefek bir adamdı. O da Doc gibi, iyice karar vermeden konuşmazdı.

Birdenbire:

— İkinci indifa sırasında yanardağın ağzından bir şey çıktı, dedi.

Her zaman alaycı konuşmalarıyla tanınmış olan Ham, Monk'un olmamasından ötürü alay edeceği kimse bulunmadığı için, Long Tom'a baktı ve alayla:

— Tabiî, dedi. Kraterden bir şeyin çıktığı muhakkak. Ve hala da çıkıyor! Öyle sanıyorum ki kraterden çıkan lavdır ve oldukça sıcaktır.

Long Tom:

— Söylemek istediğim bu değildi, dedi. Başka bir şey

daha vardı. Uzun ve parlak bir şeydi. Kraterden çıkar çıkmaz denize daldı.

Renny'nin insan azmanı vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

— Amma yaptın ha! Biraz daha geçerse...

Renny cümlesini tamamlayamadı. Üç arkadaş, aynı şeyi aynı anda görüyorlardı. Lavların parlaklığı okyanusun üzerine bir ışık perdesi gibi çökmüş, birkaç millik sahayı aydınlatmıştı. Bu ışığın tam ortasında kalan Narwhal gemisi çocuk oyuncağı gibi kalıyordu.

Renny, hayretinden ötürü konuşmasını yanda kesmişti.

Ham:

— Belki gerçekten de bir şeyler görmüşsündür, diye mırıldandı. Şimdi ben de başka bir şey görüyorum. Şu gemi küçük daireler çizerek, geri geri mi gidiyor, yoksa gözlerim mi beni aldatıyor?

Long Tom ciddi bir ifadeyle:

— Gemi daireler çizerek geri geri gidiyor, dedi. Hey bakın! Şu gemi şimdiye kadar hiç böylesine hızlı gitmemiştir!

Doğruydu. Narwhal birden büyülenmiş gibi dönmeye başladı. Öylesine hızlı dönüyordu ki, meydana getirdiği girdap tek direğinin boyunu aşıyordu.

Ham, yakındı.

— Eğer radyo çalışsaydı iyi olacaktı. Gemi neredeyse patlayacakmış gibi görünüyor.

Long Tom hayretle bağırdı.

— Hey! Bunlar Caulkins'le Cassalano! Her halde yeni bir tecrübe yaptıklarını söyleyemezsiniz, değil mi? Navhal'a yaklaştığımızdan beri aletlerimizin göstergeleri pusulayı şaşırdı. Şimdi de radyomuz bozuldu. Ayrıca, motorların da hiç sebep yokken durması garipti.

Ham:

— Bu da bir fikirdir, dedi. Fakat Caulkins'le öteki, bu olayın sebebiyse, neden önlemeye çalışmıyorlar?

Renny:

— Belki de başaramıyorlar, diye cevap verdi. Bu da pek parlak görünmüyor.

Son kelimelerinden sonra motorlar şiddetle öksürdü. Televizyon ve radyo grubundan mavi bir duman kontrol tablosuna doğru yükseldi. Birdenbire televizyon çalışmaya başladı.

Televizyonun karanlık ekranında bir yüz belirdi. Yüzün rengi gümüş gibiydi. Hatları muntazam olmakla beraber, kötü bir ifade vardı.

Adamın yüzü köse gibi kılsızdı. Gözleri oldukça iri ve gözbebekleri kocamandı. Bu görüntü ancak birkaç saniye sürdü, sonra bir ses duyuldu.

— Hava geminizi, geminin yanına dikkatle indireceksiniz. Kaçmaya çalışmayın. Doc Savage'in yeni silahlarını kontrol edeceğim.

Reddederseniz, sizi düşüreceğim.

Renny:

— Vay canına! diye homurdandı. Şu denize dikkatle inecekmişiz! Ya ben keçileri kaçırdım, ya da anlayamadığımız şeyler duyuyoruz!

Duydukları sesin hemen cevap vermesi üzerine üçü de şaşırdı.

— Ne delirdiniz ne de anlayamadığınız şeyler duyuyorsunuz. Uçağı indirin. Büyük şefinizden yardım beklemeyin. Doc Savage, Zoromen'in elinde.

Ham, gözleri parlayarak:

— İddia ederim ki bu ses gemiden geliyor, dedi. Belki de haklısın, Long Tom. Şu deli alimler bazı tecrübeler yapıyorlar! Narawhal'a bakın!

Küçük gemi kıç kıç gitmekten vazgeçmişti, ama hala hareket halindeydi. Sanki bir mil ucundaymış gibi hızla dönmeye başlamıştı.

Renny:

— Buradan gidiyorum, dedi. İstesek de denize inemeyiz...

Ses tekrar duyuldu.

— İneceksiniz!

Radyo alıcı patlıyormuş gibi çatırdadı. Çifte motor birden öksürerek durdu ve uçak burun üstü dikilerek pikeye geçti. Ancak Renny'nin çabuk elleri, uçağı doğrulttu ve burun üstü suya gömülmesini engelledi.

Kırılan camlardan kabine birden sular hücum etti. Kabin süratle doluyordu. Ham, özel cankurtaran yeleklerini hazırlıyordu. Üç arkadaş cankurtaran yeleklerini ancak sırtlarına geçirmişlerdi ki uçak sulara gömüldü.

Deniz birden duruldu. Narwhal'in delice dönmesi kesildi. Bu da, beklenmeyen saldırının gemiden gelmiş olduğunu gösteriyordu. Kaptanlardan biri emirler yağdırıyordu. Geminin küpeştesinden yağ

dökülüyor ve denizi sakinleştiriyordu. Gemiden küçük bir kayık da ayrılmak üzereydi.

Geminin küpeştesinden dökülen siyah yağ kesilmedi, ama denizin sakinleşmesine başka bir sebep vardı. Geminin çevresindeki yarım millik saha, çarşaf gibi dümdüzdü.

Renny ve Long Tom, cankurtaran yeleklerinin içinde rahatça yüzüyorlardı. Daha ağır olan Ham, biraz zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. Bir eliyle kürek çekermiş gibi yüzüyordu.

Renny, Ham'e bakarak bağırdı.

— Şu elindeki bastonu mezarına kadar götürecek!

Ham'in elinde gerçekten de bastonu vardı. Bastonunu özellikle yanına almıştı, ama süs için değil. Çünkü bu baston madenden yapılmıştı. Bastonun içinde incecik bir kılıç vardı ve bu kılıcın ucu, bayıltıcı bir maddeye bulanmıştı. Ham de Doc'ın bayıltıcı tabancalarından kullanırdı, ama bastonunu da yanından eksik etmezdi.

Esrarlı sessizlik içinde kaptanın gür sesi duyuldu. Adamın şişman yüzü öfkesinden kıpkırmızı olmuştu.

— Şu herifleri gemiye alın da suratlarının şeklini bir görelim! Kimse gemimi limon kabuğu gibi elinde evirip çeviremez. Şunları yukarı çekin de bakalım ne biçim heriflermiş!

Gemicilerin kaba elleri, üç arkadaşa yapışıp onları küçük sandala aldı. Gemicilerin gözleri korkuyla irileşmişti. Eğer bu Kuzey Kutup denizinden kurtulacaklarını bilselerdi, hiç durmadan kürek çekmeye devam edecekleri muhakkak, önce gemileri kıç kıç gitmeye başlamış, sonra topaç gibi dönmüştü. Büyük pervanenin çatırtıyla kırıldığını duydukları zaman ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Çünkü pervane onları ileri doğru itmeye çalışırken gemi geri geri gidiyordu. Gemiciler Renny'nin insan azmanı iriliğindeki cüssesine bakınca ağızları bir karış açık kaldı. Ham'in eşek arısı gibi sivri vücudu da onları etkilemişti.

Ham’in elindeki bastonu gördükleri zaman da hayretlerini saklayamadılar.

— Herife bakın, bastonunu da yanına almış!

Kürek çeken gemici hızlı hızlı kürek çekerek gemiye doğru yaklaştı. Kurtardıkları bu üç adamla uzun süre yalnız kalmak istemedikleri açıkça belliydi.

Ham:

— Uçağın batmasını engellemeliyiz, dedi. Gemide kullanabileceğimiz şeyler vardır.

Long Tom:

— Evet, diye mırıldandı. Gardırobunu uçakta unuttu.

Ham, genellikle yanında küçük bir bavul taşırdı. Bazı

müşkül anlarında bu bavuldan çok yararlanmıştı. Fakat Hamin şu anda düşündüğü bavul değildi. Uçakta bir sürü özel aletler vardı. Doc’a göre, bu aletler gerektiği zamanlarda çok yararlı olabilirdi.

Kırmızı yüzlü kaptan böğürdü.

— Şunları yukarı çekinde yüzlerini görelim! Uçak batmadığı takdirde istediğinizi alabilirsiniz!

İp bir merdiven geminin küpeştesinden sarkıyordu. Üç arkadaş ip merdivenden tırmanarak geminin güvertesine çıktılar. Uçağın aerodinamik gövdesi henüz suyun üzerinde yüzüyordu. Denizin üzerini kaplayan kalın yağ tabakası, uçağın kanatları ve depoları şamandıra görevini yapıyor ve uçağın batmasını önlüyordu.

Sandaldaki gemiciler öfkeyle homurdanarak uçağa doğru kürek çektiler.

Kaptan yine gürledi.

— Ne bulursanız getirin! Belki işimize yarar!

Volkanik adadan dökülmekte olan lavlar artık azalmaya

yüz tutmuştu. Uçağı görebilecek kadar ışık hala vardı.

Küçük sandal uçağa yaklaştıkça uçak kendiliğinden uzaklaşıyordu.

Renny hayretle haykırmaktan kendisini alamadı.

— Bak, Ham, bak! Uçak kendiliğinden kaçıyor!

Ham ve Long Tom hayretle irileşmiş gözlerini uçağa dikmiş bakıyorlardı. Uçağın aerodinamik gövdesi şimdi yaralı bir pelikan gibi titriyordu ve kanatlarının çevresindeki su fokur fokur kaynıyordu.

Küçük sandaldaki gemicilerden biri korkuyla haykırdı.

— Hey, uçak gidiyor, kürek çekmeyin!

Kürekler bir saniye kadar havada kaldı. Tekrar suya daldığı zaman küçük sandal dönmüş, büyük bir hızla gemiye doğru yaklaşıyordu.

Kaptan öfkeyle küfür ederek gürledi.

Sizi hemen başaltında zincire vurduracağım! Ortada

dönenlerin ne olduğu anlaşılana kadar da orada kalacaksınız.

Yarı batık olan uçak şimdi hız kazanmıştı. Yarım bir dönüşle yoluna devam etti. Sanki büyük bir deniz canavarı onu pençeleri arasına almıştı. Uçağın hızı öylesine arttı ki, bu hıza ve sürtünmeye dayanamayan kanatlardan biri koptu.

Nihayet uçak, ışık çemberinin dışına çıktı ve gözden kayboldu.

Long Tom şaşkınlıkla mırıldandı.

— Keşke Doc, bunu görebilseydi. Belki bir şeyler düşünürdü.

Sakin ve soğuk bir ses :

— Doc Savage demek istediğinizi sanıyorum, dedi. Demek ki siz onun diğer üç adamısınız.

Hemen hemen Johnny kadar uzun boylu, kemikli bir adam yüzü bembeyaz kesilmiş küçük gruptan ayrılarak üç arkadaşın yanlarına geldi.

— İsmim Caulkins... Hore Pearson Caulkins. Belki ismimi duymuşsunuzdur?

Ham, kesin bir dille:

— İktisatçı olmalısınız, dedi. Son zamanlarda Güney Amerika’da çalışıyordunuz. Oradaki çalışmalarınız için sizi tebrik etmeme izin verin.

Caulkins’in ince, kemikli yüzü memnunlukla aydınlandı. Gözleri, gaga şeklindeki burnunun yanında donuk parıltılarla yanıyordu.

Kırmızı yüzlü kaptan şaşkınlıkla söylendi.

— Onları tanıyor musunuz, Bay Caulkins?

— Doc Savage’in dostları için her zaman kefil olabilirim. Belki bir aletin tecrübesini yapıyorlardı ve geminin garip hareketlerini açıklayabilirler.

Renny hayretle haykırdı.

— Biz de sizin için aynı şeyleri düşünüyorduk! Sîzin bazı tecrübelerde bulunduğunuzu sanıyorduk!

Kırmızı yüzlü kaptan homurdandı. Gruptan başka bir adam ayrıldı ve güvertenin ortasına doğru yürüdü. Küçük gözleri pırıl pırıldı. Tombul yüzünün yanakları sarkmıştı. Ağzı küçüktü ve gerdanı iki kattı.

— Demek bizim tecrübe yaptığımızı düşünüyordunuz, dedi. Doc Savage’in garip tecrübeler yaptığını duymuştum. Uçağınızda bulunan böyle garip bir alet, uçağınızın hareket etmesine sebep olmasın?

Ham:

— Biz de sizin kadar biliyoruz. Yanılmıyorsam siz de madenci Cassalano’sunuz.

Şişman adam eğilerek onları selamladı.

— Derhal tanınmak benim için büyük bir şereftir. Belki burada olduğumu biliyordunuz?

— Evet, imdat işaretlerinizi aldık, iki gemi buraya doğru hareket etti. Biz de imdat nedenini anlamak üzere geliyorduk.

— Volkan indifa ettiği zaman dümen kullanmamız imkansızlaştı. Birkaç dakika öncesine kadar kayalara doğru sürükleniyorduk. Kaptan

Jarnagin kontrolü tamamen kaybetmişti.

Kaptan Jarnagin öfkeyle atıldı. .

— Gemimi iyi kullanamıyor muydum? Acaba neden dümene hakim olamadık dersiniz, Bay Cassalano? Belki de ben...

Caluksins kaptanın konuşmasını kesti.

— Böyle bir şey demek isteyen yok, kaptan, sakin olun. Elinizden geleni yaptığınızı biliyoruz. Olağanüstü bir olayla kimsenin baş edemeyeceği gerçek.

Ham ve arkadaşlarının üzerinden sular sızıyordu. Long Tom’un gözle görülecek şekilde titrediğini gören, Cassalano:

— Fakat bu adamları donduracağız, dedi. Eğer kamarama kadar gelecek olursanız, sırtınıza kuru bir şeyler...

Cassalano sözünü tamamlayamadı. Tayfalar birden haykırarak kaptana doğru saldırdılar. Kaptan gömleğinin altından kısa namlulu bir tabanca çıkardı ve tayfaların üzerine doğrulttu. Bunun küçüçiük çapta bir ayaklanma olduğunu hemen anlamıştı.

Tayfalardan biri haykırdı.

— Garip güçlerin elinde kaldık, kaptan. Daha fazla dayanamayacağız. Çocuklar, haydi sandallara!

Tayfa iki gruba ayrıldı, ipler gevşedi, cankurtaran sandallarından biri geminin küpeştesine doğru kaydı. Gemicilerden birkaçı denize düştü. Diğerleri karışık bir halde sandala saldırdılar. Kaptanın tabancası iki kere gürledi. Gemicilerden biri güverteye yuvarlandı. Bacağı bir mermiyle kırılmıştı. Cauikins, öfkeden kuduracak hale gelmiş olan kaptanın tabanca tutan bileğine sarıldı.

— Kan dökülmesini istemiyoruz, kaptan! Ben ve arkadaşlarım bu geminin ücretini ödüyoruz. Adamları sakinleştirmeye çalışacağım!

Narwhal birden titreyerek sarsıldı. Volkan adasının bir parçası daha kopup denize düştü.

Renny haykırdı.

— Aman Allahım, şuraya bakın!

Hafif bir gıcırtıyla, geminin saç bordasına camdan yapılmışa benzeyen büyük ve uzun bir silindir yapışmıştı. Görünürde kanca falan yoktu. Büyük silindir sanki büyük bir emiş gücüyle geminin saç kısmına tutunmuştu.

Long Tom hayretle söylendi.

— Elektromıknatıs! Elektromanyetik denizaltılardan biri! Uçağın hareket etmesine sebep olan bu!

— Dikkat edin! Bu tarafa, çabuk!

Böyle bağıran Ham olmuştu. Herkes ileri doğru bakıyordu. Denize indirilmiş olan küçük cankurtaran sandalı süratle uzaklaşıyordu. Kaptanın arkasından doğru sessiz adımlarla yaklaşan bir düzine kadar adam vardı. Bu adamlar, silindir biçimindeki denizaltının üzerinde açılan kapaktan çıkmışlardı.

Renny:

— Bunlar insan değil, diye homurdandı. Ama durmayın!

İnsan azmanı mühendisin balyoz gibi yumrukları sıkılmıştı. Uzun yüzünde ciddî bir ifade vardı. Renny, memnun olduğu zaman, yüzünde daima böyle ifade belirirdi. Birkaç kafa dağıtacağı için de memnundu. Denizaltından çıkan adamların üzerindeki gümüş rengi giysileri bile onu durdurmak için yeterli değildi.

Long Tom hayretle söylendi.

— Bak, Ham, şunların gelişine bak!

Ham'in, Long Tom'un ne söylemek istediğini anlaması için kafa yormasına lüzum yoktu. Cama benzeyen bir maddeden yapılmış denizaltı gemisinden Narwhal'a tırmanan adamlar, tırmanırken hiç zorluk çeker görünmüyorlardı. Gerçekte, ayaklarının burnuyla

kendilerini hafifçe itiyorlar ve güverteye sıçrıyorlardı. Güverteye adım atar atmaz da dengelerini bozmadan normal yürüyebiliyorlardı.

Yeni gelenlerin hepsi orta boyda adamlardı. Sırtlarında gümüş rengi, zırhı andıran örme yelekler, bellerinde geniş kemerler vardı. Herkesin hayretine sebep olan, bu adamların ellerinde silah bulunmamasıydı. Kolları serbestçe yanlarına sarkıyordu.

Kaptan Jarnagin böğürdü.

— Siz kendinizi ne sanıyorsunuz be? Defolun gemimden! Gemime hiç bir korsan çıkamaz!

Gemiye çıkan adamlardan önde yürüyenleri birden durdular.

Renny, mırıldandı.

— Eğer herif uzun boylu olmasa, rengi de değişik olmasa, insan onu Monk sanabilir!

Adamların başında yürüyen, Doc'ın goril gibi uzun kollu arkadaşı Monk'u çok andırıyordu. Kolları uzundu. Omuzları genişti. Altçenesi ileri doğru çıkık, alnı fırlaktı. Yüzünün rengi, gümüş gibi parlıyordu.

Ham:

— Televizyon ekranında gördüğümüz adam, diye mırıldandı.

Adamlarının başında yürüyen gümüş renkli adam elini kaldırdı. Konuştuğu zaman fevkalade İngilizcesi herkesi şaşkına çevirdi.

— Dövüşmeye gelmedik. Şu gemi dediğiniz demir parçasını geçici olarak almak istiyoruz, o kadar.

Kaptan Jarnagin tabancasını çekti ve ateş etti.

VIII.

TUTSAK GÖMLEKLERİ

Caulkins'in uzun parmakları kaptanın bileğine yapıştı ve kaptanın elini indirdi. Kurşun demir güvertede sekerek uzaklaştı.

— Ne yapıyorsun! Bu kadar kaba olamayız!

Caulkins aynı zamanda soğuğa karşı giymiş olduğu bol

ceketinin cebinden daha gelişmiş bir tabanca çıkardı ve kaptana çevirdi. O da dövüşmeye hazır görünüyordu, ama durumu önce diplomasi ile halletmeye çalışıyordu.

Caulkins büyük bir soğukkanlılıkla konuşan adama döndü.

— Öyle sanıyorum ki, bu garip denizaltı gemisinden gelen adamlarınız silahsız. Gemimizi geçici bir zaman için almak istemeniz biraz saçma. Eğer gemimizin idaresini bozan sizin denizaltı gemisiyse, bu yüzden ağır cezalara çarptırılabilirsiniz.

Adamlarının başında bulunan lider, kımıldamadan duruyordu.

Onları dikkatle inceleyen Ham:

— Derileri normal değil, dedi. Ya da palyaçolar gibi boyanmışlar.

Ham’in söyledikleri doğruydu. Yeni gelenlerin elleri ve yüzleri gümüş rengindeydi. Derilerinde mesamat yokmuş gibi görünüyordu. Adamların saçları, sakalları ve kaşları yoktu.

Lider, kaptanın tabancasından çıkan kurşuna aldırmazmış gibi görünüyordu. Dudakları garip bir tebessümle gerildi.

— Bu gemiyi alacağız, dedi. Zarar getirilmeden tekrar size geri verilecektir. Ben Zoro’yum. Çok özel konuklarımı ağırlayacağım. Dünyanın en büyük ilim adamı yakında konuğumuz olacak.

Ham, Renny ve Long Tom’a baktı.

— Üç arkadaşınız elimizde. Dünyanın en büyük ilim adamı gibi görünen arkadaşınızla tanışmak şerefine erişeceğim. Doc Savage’den söz ediyorum.

Renny’nin iri omuzları sinirli sinirli titriyordu. Balyoz gibi iri yumrukları açılıp kapanıyor, sert adeleleri geriliyordu. Doc Savage’in isminin geçmesi sinirlerinin iyice gerilmesine sebep olmuştu.

— Zoro ha? Durun hepinizi Zoro yapayım da görün!

İnsan azmanı mühendis büyük bir öfkeyle, yumruklarını sallayarak atıldı. Lider Zoro, inanılmaz bir çeviklikle Renny’yı geçiştirdi. Liderin arkasındaki adam lider kadar seri değildi. Lidere sallanan yumruk, o adamı ve onun arkasındaki adamı buldu. Hareket öylesine çabuk olmuştu ki iki adam da gık diyemeden güverteye serildi.

Kaptan Jarnagin bileğini çekip Caulkin’in elinden kurtardı ve tabancasını doğrulttu.

Zoro, kimsenin anlayamadığı dille adamlarına emir verdi Uzun kılıcını kınından sıyırmakta olan Ham, gümüş renkli adamların ellerini bellerindeki gevşek kemerlere götürdüklerini gördü.

Kaptanın tabancası ateş almadı. Caulkins’in doğrultmakta olduğu silah da etkisiz kaldı. Bu silahlar adamların ellerinden görünmez bir

güçle çekilip alındı. Havada uçan tabancalardan biii Ham'in başını sıyırarak geçti ve dengesinin bozulmasına sebep oldu.

Renny bu anda iri yumruklarını büyük bir etkiyle sallıyordu. Üç adam daha onu iyi yumruklarıyla güverteye serilmişti. Long Tom süpermakineli tabancasını çekmek üzereydi. Fakat onun tabancası da kaptanla Caulkins'in tabancaları gibi elinden hızla çekilip alındı.

Ham ve Long Tom hayretle nefeslerini tuttular ve ağızlarından boğuk birer sayha fırladı.

Havada uçan silahlar şimdi adamların bellerindeki kemerlerin üzerine yapışmış duruyordu. Adamlar kemerlerine yapışan bu silahları çıkartıp ceplerine sokuyorlardı. Güverte üzerinde bulunan bazı demir eşyalar da gürültüyle harekete geçmişti. Adamlar kemerlerine yapışan bu öteberiyi kurtarıp denize atıyorlardı.

Birdenbire garip bir flüt sesi duyuldu.

Renny'nin yumrukları havada kaldı.

— Doc! diye haykırdı. Doc'tan başka kimse olamaz!

Ham, Renny ve Long Tom'a göre, bu flüt sesi, Doc'ın her zaman çalmak alışkanlığında olduğu ıslık sesinden başka bir şey delildi.

Ham ve Long Tom da vakit geçirmeden yumruklarını sıkarak ileri atıldılar. Fakat gemiyi ele geçirmek isteyen adamların yakınında bulunanlar ayakta sarhoş gibi sallanmaya başlamışlardı.

Ham, her nasılsa elindeki kılıcı bırakmamıştı. Kılıcın ucunda, uyuşturucu kapsüllerin içinde bulunan aynı ilaçtan vardı. Lideri saf dışı bırakabildiği takdirde duruma hakim olabileceklerini hesaplamıştı. Zoro, kılıcın karnına doğru hızla indiğini görünce, inanılmayacak bir süratle elini beline attı ve sert bir kırılma sesi duyuldu. Ham'in şiddetle salladığı kılıcın ucu Zoro'nun kemerine çarpmış ve tok bir sesle kırılmıştı.

Hala yumruk sallamakta olan Renny, kurşun geçirmez yeleğinin altından süpermakineli tabancasını çıkardı, iri eli tabancanın kabzasını, tabancanın elinden sökülüp alınamayacağı kadar kuvvetle kavramıştı. Namluyu Zoro'nun üstüne çevirdiği sırada inanılmayacak bir şey oldu.

Zoro sakin bir tavırla:

— Tamamen faydasız, dedi.

Adamın söyledikleri gerçekti. »İnsaf» mermilerinin bulunduğu tambur çalışmıyordu. Sanki tabanca bir bütün halinde donmuştu.

Ham ve Long Tom küpeşte parmaklıklarına sarılmışlardı. Renny, kıç üstü yere oturmuştu. Kaptan Jarnagin güverteye serilmişti. Caulkins ve Cassalano parmaklarını kulaklarına tıkamaya çalışıyorlardı.

Paniğe kapılmış tayfaların geri kalanı indirmeye çalıştıkları sandalla beraber denize yuvarlandılar. Geri kalan ilim adamları uyuşuk adımlarla geri kaçmaya çalışıyorlardı.

Zoro elini kaldırıp başka bir emir verdi.

Sonra:

— Bize bir şey yapamayacağınızı ispat etmemiz gerekiyordu, dedi.

Garip, uyuşturucu müzik birden kesildi. Ham'in başı zonkluyordu. Adamlardan ikisinin flüte benzer bir aleti kemerlerine soktuklarım gördü. Demek ki garip melodi bu flütlerden geliyordu.

Zoro, soğuk bir sesle konuşmasını sürdürdü.

— Ölüm melodisini kolaylıkla çalabilirdik. Merhametli davrandık. Kendi amacımız için bu değersiz gemiyi istiyoruz, o kadar. Kaptana iyi para vereceğiz.

Caulkins ileri doğru çıktı. Yüzü acıdan buruşmuştu. Adamın sözleri Ham'i çok şaşırttı.

— Kendine Zoro diyorsun. Yaptığınız gösteriş güzeldi. Söylediğiniz gibi Doc Savage'in konuğunuz olması bile şaşırtıcı. Buradaki üç tanınmış arkadaşını da tanıyor musunuz?

Zoro, Doc’un arkadaşlarının isimlerini teker teker söyleyerek:

— Zoro birçok şey bilir, dedi.

Caulkins, Cassalano’ya döndü.

— Oldukça şaşırtıcı, dedi. Belki Doc Savage, bu meseleyi tahmin ettiğimizden daha iyi biliyordur. Adamlarının burada bulunması tamamen bir rastlantı olamaz. Bunun için Zoro belki bazı şeylerin açıklamasını yapabilir. Gemimizi neden istiyorsun?

Ham, Cassalano’ya bakıyordu. Madencinin çift gerdanı titriyordu. Cassalano:

— Doc Savage, alay edilemeyecek kadar tehlikeli bir adamdır, dedi. Sen ve adamlarının üstünde garip giysiler var, Zoro. Şimdiye kadar böyle bir alaşım görmemiştim ve madenleri çok iyi tanırım.

Zoro yine konuştu. Çirkin yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

— Doğru, madenden anlıyorsunuz. Fakat karşımızda neden böylesine çaresiz kaldığınızı anlayamıyorsunuz. Muhtemelen şu değerli Doc Savage bunu anlayabilir. Bunu anlamasını engellemek de benim görevim.

— Doc Savage, her şeyi, kendisine söylenmeden çok önce anlar. Sizi uyarıyorum. Mamafih, Doc Savage’in buraya geleceği garantiymiş gibi konuşuyorsunuz?

Zoro, kendinden emin bir tavırla:

— Bu Doc Savage, birkaç dakika sonra burada olacaktır, dedi. Yazık ki planlarımdan kimisi ters gitti. Fakat bu bronz adam elime teslim edilecektir.

Kendisine gelmeye başlayan Renny, öfkeyle haykırdı.

— Sen delisin! Doc Savage, iki saat önce benimle konuşuyordu. Hem neredeydi biliyor musun? British Columbia’sının Vancouver şehrinde. Buradan en azından iki bin mil uzaklıkta. Belki de sihirbazın birisin, Zoro, fakat tahminlerinde yanılıyorsun.

Zoro alaylı bir sesle:

— Şimdiye dek hiç yanılmadım, dedi. Hatta şimdi bile yanılmadım. Şefiniz bronz adam buraya gelmek üzere.

Ham:

— Masal, dedi. Eğer şu kılıcımın ucu kırılmasaydı...

Birden hava sallanır gibi oldu. Garip bir şekilde sakinleşmiş olan Narwhal'ın çevresi köpüklü dalgalarla sarıldı. Aleutian sahilleri gümbürtüyle titredi.

Sönmekte olan volkandan büyük bir parça daha kopup sulara gömüldü.

Zoro:

— Arron da spurz! diye söylendi.

Ya da Ham böyle anladı.

Kimsenin kımıldamasına fırsat kalmadan çevreleri gümüş renkli adamlarla sarıldı. Renny'nin balyoz gibi yumrukları yine sistemle çalışmaya başladı.

Yarım düzine kadar flüt çalmaya başladı. Ham, vücudunun madenî bir ağla sarıldığını hissetti. Büyük bir gayretle elini kurtarmak istedi; arkadaşlarının da ağın içinde kaldıklarını gördü.

Başlarının üzerine madenî bir ağ atılmıştı. Bu ağlar, uzun gömlekler gibi süzülüp ayak bileklerinde kenetlendi. Birkaç saniye soma güvertedekilerin hepsi bir çeşit tutsak gömleklerine sarılmışlardı.

Ham'in eli bulüz gibi vücudunu saran gömleğin içinde serbestti, fakat ayak bilekleri bağlı olduğu için yüzükoyun kapaklandı. Kollarını kımıldatmak istediği zaman boynundaki çemberin daraldığını fark etti. Ellerinin biraz daha kımıldanması boğazındaki baskıyı arttırdı.

Ham yuvarlanarak sırt üstü döndü. Renny ve Long Tom da madenî gömlekler içinde güvertede yatıyorlardı. Caulkin ve Cassalano da aynı gömlekler içindeydi. Kaptan Jarnagin bildiği bütün küfürleri peşi peşine

sıralıyordu. Fakat kaptanın her hareketi boynundaki madenî halkanın daralmasına ve yüzünün kızarmasına sebep oluyordu.

Madenî gömleklerin yapısı çok ilginçti.

Geminin çevresi birden aydınlandı. Görünüşte yanardağdan başka bir parça denize yuvarlanmıştı.

Zoro, kolarını göğsünde kavuşturmuş güvertede yatan tutsaklarına bakıyordu.

Sesini yükseltmeden:

— Nihayet Doc Savage geldi, dedi.

Narwhal'ın diğer kenarına, silindir gibi başka bir gemi yapışmıştı. Bu gemi de Zoro'nun geldiği denizaltı gemisinin benzeriydi.

IX.

KARANLIKTA BİR GEMİ

Doc Savage uyandı. Ayılması, bir fotoğraf makinesinin kapanan merceği gibi ani olmuştu. Vücudundaki bütün adeleler gerilmiş, tüm sinirleri ayaklanmıştı. Bronz adam kımıldamadı. Kulakları sancıyordu. Beyninde çınlayarak öten bir acı vardı. Gözlerini yavaş yavaş açtı.

Doc, şimdiye kadar böyle bir çok macera yaşamıştı, ama bu macera hepsinden çok değişikti. Hatırladığı en son şey, güzel Lanta'nın, Johnny'yi, Monk'u ve kendisini vurmasıydı. Hem de kendi özel süpermakineli tabancalarından biriyle.

Doc, henüz bayılmadan önce genç kızı kendi elindeki tabancayla vurabilirdi, ama içgüdüsü kızın, böyle davranışında zekice bir sebep olduğunu söylüyordu.

Fakat içinde bulunduğu durum hesapta yoktu. Burnuna gelen keskin deniz kokusundan bir gemide bulunduğunu hemen anladı. Fakat buzullar üstünde vurulup bir gemide ayılması oldukça şaşırtıcıydı. Doc, geminin Vancovver civarında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu.

Demir bir ızgara üzerinde yatıyordu. Demir çubuklar sırtını rahatsız ediyordu. Her türlü sıkıntıya alışık olan adeleleri nasılsa biraz ağrıyordu

Birkaç saniye içinde bronz adam, Vancouver civarında bir gemide olmadığını anladı. Çünkü bronz adam dünyanın çeşitli yerlerinin kokusunu çok iyi alırdı. Yanılmıyorsa şu anda, Kuzey Kutbu çemberine yakın bir yerde bulunuyorlardı.

Çevresini ısırıcı bir soğuk kaplamıştı.

Gemi hareket halindeydi. Küpeşteye vuran sular bunu anlatıyordu. Hem süratle yol alıyorlardı. Geminin hızı, modern gemilerde bulunamayacak kadar fazlaydı. Dahası da geminin geri geri yol almasıydı. Tavanda yanan hafif ışıktan bunu anlıyordu. Işığın yakınında dümen zincirleri bulunuyordu. Dümen zincirlerinin hiç kımıldamadığını gördü. Kırık pervanenin kopuk parçası küpeşteye çarparak tok sesler çıkartıyordu. Dümen zincirlerinin hareketsizliğinden dümenin tamamen kopmuş olabileceğine karar verdi.

Doc, vücudunu biraz kaldırdı. Şimdiye kadar bütün vücudunun bağlı olduğunu düşünmüyordu. Kalın adeleli bacakları hareketsiz durmakla beraber ellerini serbestçe oynatabiliyordu. Geminin ambarındaki ısının sıfıra yakın olduğunu tahmin etti. Çünkü vücuda dokunan madenî gömlek buz gibiydi.

Yanında başka bir vücut kımıldadı. Doc, ellerini kaldırmaya çalıştı. Bu hareketi birden kesildi. Ellerinin hareketi boğazının sıkılmasına sebep oluyordu. Yeni tip bir gömleğin içinde bulunduğunu kavraması gecikmedi. Bir mekanizma sayesinde, ellerini hareket ettirdiği takdirde, boğazındaki çember sıkılıyordu.

Birisinin topuğu demir zemine hızla çarptı. Birisi inledi. Monk’tan başkası olamazdı. Hemen Doc’ın yanında yatıyordu. Monk’un ötesinde Johnny, Renny, Long Tom ve Ham vardı. Diğer tutsaklar da onların ötesinde yatıyorlardı.

Monk’un iniltisi yakınmaya döndü. Soğuktan dişleri takırdayarak:

— Allah kahretsin be! diye söylendi. Hiç aklım ermiyor! önce kendimi bir kuş zannettim! Ondan sonra gözlerimi cam bir geminin içinde açtım ve kendisine Lanta diyen o güzel kızı kurtarmaya koştum! Allahın cezası, zehirli yılan, bana ait olan tabancayla beni vurmaz mı? Şimdide bir gemideyim ve olayların gelişme şekli midemi bulandırıyor!

Görünüşte, beyni uyuşuk olan kimyagerin anlayamayacağı şeyler oluyordu.

Doc’ın öteki arkadaşları da teker teker ayılıyorlardı.

Johnny, Monk’a cevap verdi.

— Bir kadına hiç bir zaman güvenmemek gerekir. Kulaklarım çınlıyor.

Ham’ın sakin sesi duyuldu.

— Benim de kulaklarım çınlıyor. Ve ne zaman kötü bir rüyadan uyansam kendimi maymunlar familyasının yanında buluyorum.

Monk homurdandı.

— Bu Allahın cezası yer domuz ahırı gibi kokuyor. Şimdi kokunun sebebini anlıyorum!

Kimyagerle avukat arasındaki bu söz düellosu alışkı halini almıştı. Sözle çatışmaları, onların birbirlerini sevmediklerine delalet etmezdi.

Doc Savage ilk defa konuştu.

— Öyle görünüyor ki kardeşlerim, bizi bilinmeyen bir güç bir araya getirdi. Monk, Johnny ve ben, buzulların üstündeydik. Uzun zamandan beri baygınmışız gibi görünüyor, ama ben bu sürenin birkaç saati geçtiğini sanmıyorum.

Renny, heyecanla atıldı.

— Üzerinde kurşun geçirmez bir yelek olan ve kendisine Zoro diyen bir adam senin de geleceğini söylüyordu!

Ham, kuru bir sesle:

— Doğru da söylüyormuş, dedi. Bunun nasıl başarıldığı esrar içinde kalıyor, ama zamanın birkaç saatten uzun olması gerekir.

Doc:

— Zoro, kullandığı araçların ne olması gerektiğini biliyor demektir, dedi. Monk'un söylediği gibi vurulduk. Bir kızın kullandığı kendi tabancamızla. Fakat kulaklarımızdaki uğultu ve çınlama, flüte benzeyen aletlerin sesinden ötürü.

Renny:

— Şu halde aynı örgütün bir kısmına çarptın, dedi. Şu anda Narwhal gemisinde bulunuyoruz; yüksek hızla, motorları çalışmadığı halde, geri geri gidiyoruz.

Monk yine inledi.

— Johnny ve ben, iki Hintliyle kuşlar gibi uçtuk. Sonra saatte birkaç bin mil hızla giden cam bir gemiye bindirildik. Bir daha sefere ayılırsam kendimi ya bir solucan ya da bir balık olarak bulacağımdan eminim.

Ham neşeli bir kahkaha attı.

— Bu da senin için büyük bir gelişme sayılabilir. Fakat halen ağaçlardan ileri gidemediğine göre, mümkün olamaz.

Monk homurdandı.

— Ah şu ellerimi bir kurtarsam. Offf!

Ani hareketi boğazındaki çemberin daralmasına sebep olmuştu.

— Allahın belası avukat, neredeyse beni boğuyordun!

Ham kıkır kıkır güldü ve ciddi bir ifadeyle:

— Şu Zoro hakkında neler öğrenebildin, Doc? diye sordu.

Bronz adam cevap vermedi. Boş ambarın içi birden garip, esrarlı bir ıslık sesiyle dolmuştu. Doc'ın arkadaşları bu ıslığın Doc'tan geldiğini bildikleri halde, başlarını çevirip flüt çalan adam aradılar.

Doc, geminin yavaşlamakta olduğunu hissetmişti. Hızla giden geminin birden yavaşlaması, demir zeminde yatan adamların

sallanmasına sebep olmuştu. Madenî gömlekli iki kişi karanlıktan doğru yuvarlanarak aydınlığa geldi. Bunlar Caulkins'le Cassalano'ydu. Doc, iki adamı da hemen tanımıştı. "Dikkatle dinliyordu. Narwhal kayalık, bir zemine oturmuştu. Sarsıntı olmamıştı.

Güvertenin demir zemini birtakım ayak sesleriyle takırdadı. Sonra gürleyen bir ses duyuldu.

— Benim gemimi göz göre göre çalamazsınız! Buna bal gibi korsanlık derler! Dümenimi ve pervanemi parçaladınız! Şu 'demir gömlekten bir kurtulursam, ince boyunlarınızı tavuk boynu gibi koparacağım!

Ham:

— Dostumuz kaptan da demir ceket içinde, dedi. Diğerlerini muhtemelen karaya çıkartıyorlar.

Ham'in sözüne cevapmış gibi, kaim bir ses duyuldu.

— Geminizi geri alacaksınız, sevgili kaptan. 'Kısa bir şiire için geminize ihtiyacımız olacak. Adamlarınıza bol yiyecek bırakıldı. Dönüşümüzde paranızı saf altın halinde alacaksınız ki, bu değersiz demir parçasından çok daha güzellerini alabilirsiniz. Buradan ayrıldığımız zaman adamlarınız sırtınızdaki madenî gömleği rahatlıkla çıkartacaktır.

Birkaç dakika sonra gemi yine eski hızını kazanmış, ilerliyordu. Hatta geminin hızı şimdi çok daha fazlaydı.

Doc, yerde yuvarlanarak Monk'a sokuldu. Bir bakışta. Madenî gömleklerin mekanizmasının nasıl çalıştığını anladı. Fakat mekanizma öyle yapılmıştı ki ancak bir insan eliyle açılabilirdi. Oysa Doc, dişleriyle bu gömlekten kurtulabileceğini düşünmüştü.

Caulkins yerde yuvarlanarak Doc'ın yanına geldi. İktisatçının dudakları soğuktan morarmıştı. Dişleri çatırdıyordu.

— Sizinle tanışmak, isterdim, Bay Clark Savage, dedi. Fakat böyle bir yerde tanışacağım aklıma gelmezdi, içinde bulunduğumuz tehlikeli durumda yanımızda bulunmanızdan son derece memnunum. Kendisine Zoro diyen şu adam, bilim dalında oldukça ilerlemiş gibi görünüyor.

Doc:

— Ben de sizi Güneydeki işinizden ötürü tebrik edebilirim, dedi. Fakat her ikimizde Zoro'yla tanışmak için biçimsiz zamanları seçmişiz.

Caulkins, bronz adamın sözlerinden nasılsa şaşkına dönmüştü.

— Yani burada bulunuşun kendi arzunla mı? Benim muhakak ki Zoro'yla tanışmak niyetim yoktu.

Doc sakin bir sesle:

— Evet burada bulunuşum kendi arzumla oldu, dedi. Henüz onunla tanışmak fırsatını bulmadım, Umarım ki çok beklemek zorunda kalmam.

— Delinin biri. Sahi, Savage, aklıma geldi, madenci Lassalano'yu tanıyorsun, değil mi?

— Onun geniş bilgisine daima hayranım.

Maden profesörünün sesi duyuldu.

— Çok teşekkür ederim. Zoro'nun kaptana, gemi bedelinin som altınla ödeneceğini söyleyişini duydunuz mu?

Monk:

— Hıh! dedi. Herifler mektuplarım bile altın sayfalara yazıyorlar!

Doc'ın adamları pek gevşek ağızlı değillerdi, ama Monk, arada sırada çenesini tutamazdı.

Caulkins hiç kaçırmadı.

— Mektup mu? Şu halde Zoro'dan bir mektup aldınız, öyle mi? Adamlarınızdan üçünün burada bulunuşunu tamamen rastlantı olarak düşünüyordum.

Caulkins'in sesi kuşkuyla doluydu. Doc, cevap vermemeyi tercih etti.

Geminin ambarı ısınmaya başlamıştı. Mümkün olması düşünülememekle beraber Doc, Japon denizinin sıcak akıntısına girdiklerini tahmin etti.

Caulkins, bir kenara çekilmiş alçak sesle Cassalano'yla konuşuyordu.

Long Tom:

— Zoro'nun adamları olduğumuzu düşünüyorlar, dedi.

Doc, arkadaşının sözüne aldırmadı. Küçük lomboz deliğinden dışarıyı görecek şekilde yer değiştirmişti. Havanın kokusu birden değişmişti. Bronz adam derin bir nefes aldıktan sonra:

— Washington sahillerine yakınız, dedi. Yaptığım hıza bakılırsa, Columbia nehrinden fazla uzak değiliz.

Monk hayretle söylendi.

— Hayret yahu! Nerden biliyorsun?

Bronz adam:

Sahildeki Gray Harbor balina tesisatının kokusu beni yanıltmıyor, dedi. Bu tesis, Columbia nehrinin ağzına yakındır. Şimdiye kadar hiç bir aracın yapamadığı bir hızla buraya kadar sürüklendik.

Doc Savage doğruyu söylüyordu. Narwhal, bir hayalet gemi gibi Kuzey Buz denizinden buraya kadar büyük bir hızla gelmişti. Henüz hava ağarmadığı halde, gemi Columbia nehrinin büyük ağzına yaklaşmak üzereydi.

Ayıldığımızdan beri Doc, elleriyle meşguldü. Zoro'nun adamları kendisini yakaladıkları zaman üstünü aramamışlar ve üstünde bulunan birçok faydalı şeyleri almamışlardı. Zoro'nun kendi silahlarına fazlasıyla güvendiği belliydi. Oysa, birazdan ne kadar hata yaptığını anlayacaktı. Bronz adamın parmakları yuvarlak, hemen hemen düz bir cisme dokundu. Bu disk göğsüne yakın bir cepte duruyordu. Doc, kullandığı şeylerin yerlerini ezbere bildiği gibi, parmaklarının dokunuşuyla da ne olduğunu kesinlikle anlardı. Bu disk evvelce cebinde

yoktu. Demek ki baygınlık anında konmuştu. Gördüğü ve dokunduğu bir şeyi hiç unutmayan bronz adam bu diskin bir eşini kanepe üzerinde buldukları cesedin kemeri altında da görmüştü. Parmaklarının dokunmasıyla da ne olduğunu hemen kavramıştı.

Birisi, cebine bir radyo alıcı-verici koymuştu. Fakat bunu oraya kim koymuş olabilirdi?

Bizzat kendisinin geliştirdiği tabancayla, Lanta tarafından vurulmuştu. Lanta, kendisine düşman olduğunu söylediği kimseler tarafından buzul duvarına sıkıştırılmıştı. Zoro'nun düşmanı olduğunu söylüyordu. Kendi adamlarının arasında da Zoromen'lerin olduğunu söylemişti. Muhtemelen baygın olduğu sırada bu radyo alıcı-vericiyi Lanta koymuştu. Fakat böyle portatif bir radyoyla ne yapmasını istiyordu?

Doc, ellerinin her hareketiyle boğazını sıkan çembere, boyun adelelerini germek suretiyle engel olmaya çalışıyordu. Eğer bu radyoyu kullanabilirse, polisle bağıntı kurabilir miydi?

Narwhal'ın hızı biraz olsun kesilmişti. Geminin tabanı sudan daha yoğun bir maddeye sürtünüyormuş gibiydi.

Doc:

— Kardeşlerim, dedi. Columbia nehrinin deltasını geçiyoruz. Lomboz deliklerinden birine uzanabilmek için bir plan yapmalıyız.

Monk sızlandı.

— Allah kahretsin be! Keşke gözlerimiz görebilseydi! Kendimi bir köstebek zannetmeye başladım!

Doc:

— Kesin bir sebeple Columbia nehrinin sahillerindeki iskelelerden birine gidiyoruz, dedi. Zoro, kaptana, bu gemiyi ödünç aldığını söyledi, öyle sanıyorum ki gemiye bir yük alacak.

Cassalano:

— Böyle düşünmene sebep nedir, Savage? diye sordu. Bana öyle geliyor ki, bu deli denizaltı kaptanının niyetlerini bizden daha iyi biliyorsun.

Doc, sakin bir sesle:

— Niyetleri gün gibi açık, dedi.

Doc, biraz sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü.

— Bilinmeyen birtakım sebeplerden ötürü bu geminin görünmesini istiyor. Belki bazı şeylerin topluma bildirilmesini istiyor.

Caulkins kuşkuyla sordu:

— Bu sözünle ne demek istediğini anlayamadım, açıklar mısın?

Bronz adam yine cevap vermedi. Lomboz deliklerinden birinin demir kapağı açıktı. Doc, bakışlarını bu açık kapağa dikmişti. Üzerindeki madenî gömlek bacaklarını bükmesini engelliyordu. Sadece elleri ve kolları biraz serbestti. Durumunu değiştirmiş, şimdi küpeşte demirine başını dayamıştı. Ayak parmakları yere dokunuyordu ve çalışıyordu.

Bronz adam birden döndü. Şimdi yüzü çelik lomboz çerçevesinde dokunuyordu. Sadece ayak parmaklarını kullanarak yerinde doğrulmaya çalışıyordu. Bronz çenesinin derisi hafifçe sıyrılmıştı. Ellerinin kendisine faydası yoktu. Çenesi nihayet lomboz deliğinin kenarına kadar yükseldi.

Çenesini lombozun kenarına geçiren Doc, şimdi dışarıyı görebiliyordu. Narwhal öylesine hızlı gidiyordu ki, gölün yeşil suyu lomboz deliğine kadar yükseliyordu.

Renny:

— Allah aşkına, Doc! dedi. Neredeyiz?

Bronz adamın cevap vermesine fırsat kalmadan vücudunu hafif bir sarsıntı kapladı. Sonra göğüs cebindeki radyo konuşmaya başladı.

— Clark Savage, yakınındayım... benimle konuşabilir misin? Vericiyi çalıştırmak için disk üzerindeki düğmeye basman yeterli, öfff!

Ses, boğuk bir hırıltıyla kesildi. Konuşan Lanta'dan başkası değildi. Lanta, yine bir haber verme çabasındaydı. Doc, söylendiği gibi disk üzerindeki düğmeye dokundu. Çok alçak sesle konuşmaya başladı.

— Neredesin? Ne yapmamı istiyorsun?

Sözlerinin yayınlandığını hissediyordu, ama cevap alamıyordu. Üç defa denedi, ama cevap alamadı. Lanta konuşurken muhakkak bir şey olmuştu. Ama Lanta yakında olduğunu belirtmişti.

Doc, camdan yapılmış silindir şeklindeki denizaltının yakında olup olmadığını merakla düşündü. Belki de genç kız, ancak konuşabilecek kadar serbest kalabilmişti.

X:

NARWAHL DEMİR ATIYOR

Doc, lomboz deliğinden ayrıldı ve yerde yuvarlanmaya başladı. Arkadaşlarına tek kelime söylemeden ışıklı yerden uzaklaşıp karanlığa doğru yuvarlanmasına devam etti.

Çok şaşıran arkadaşları onun konuştuğunu duydular.

— Bu kadar yakında olduğunu biliyordum. Adamların savaşı kaybettiler.

Lanta'nın billur sesi duyuldu.

— Bundan pek emin değilim. Zoro tarafından yakalandım. Madenî gömleklerden kurtulamadığımız takdirde çabamız boşuna olacaktır. Zoro seni öldürmeyecek. Adamlarını öldürecek. Onların Zoro'ya yardımları dokunamaz.

Doc'ın yanında ince bir vücut duruyordu. Lanta da madenî gömleklerden birindeydi. Genç kızın sadece altın elbisesi ve saçlarındaki altın bant karanlıkta parıldıyordu. Işığın altına yuvarlandığı zaman yüzü de göründü. Ham, hayretle nefesini tuttu. Avukat şimdiye dek böylesine güzel bir yüz görmemişti.

Yumuşak bir sesle:

— Demek Lanta denilen kız bu, ha? dedi. Eh, yüzüne bakılacak kadar güzelmiş.

Monk, hayatında ilk olarak etkilenmemiş gibi homurdandı.

— Huh! insanları, yine onlardan aldığı silahlarla vurmak alışkanlığı çekilmez doğrusu! Beni, Doc'ı ve Johnny'yi vuran o.

Ham:

— Yazık ki ateş ettiği zaman içinizden birinin işini bitirmemiş, dedi. 'Kimi kastettiğimi anlıyorsun, değil mi?

Caulkins ve Cassalano dikkatle genç kıza bakıyorlardı. Lanta da onlara bakarak Doc'a fısıldadı.

— Bunlar da senin arkadaşların mı? Ben sadece beş kişi olduğunuzu sanıyordum.

Doc cevap vermedi. Geminin küpeştesine kadar yuvarlandı. Hareket ettiği zaman gizli ceplerinden birine parmaklarını dokundurmayı başarmıştı.

Narwhal şimdi daha ağır hareket ediyordu. Doc, ellerini dikkatle oynatarak küçük bir kapsülü parmaklarının arasına sıkıştırdı. Elleri, boğazındaki halkayı sıkmadan ancak birkaç santim oynayabiliyordu. Maden'i gömlekle vücudu arasında, üzerindeki kurşun geçirmez yelek vardı. Bu yelek kimsenin bilmediği bir maden alaşımından yapılmıştı. Eğer yapmak üzere olduğu işte başarı sağlayamazsa, feci bir ölümle öleceği muhakkaktı. Kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi. Eğer başaramazsa, iç organlarına kızgın bir demir sokulurcasma büyük bir acıyla kıvranacak ve sonunda hayatını kaybedecekti.

Bronz adam arkadaşlarına bir göz attıktan sonra artık tereddüt etmedi. Dikkatle yüzükoyun döndü, sonra yan yattı. Sırtı arkadaşlarına dönüktü. Bir eliyle madenî gömleği mümkün olduğu kadar iterek vücudundan uzaklaştırdı. Bunu yapabilmek için de ayak parmaklarının ucuyla çenesi

üzerinde durarak midesini yerden kesmesi gerekiyordu. Hiç bir insan böyle bir vaziyette birkaç saniyeden fazla duramazdı. Parmaklarının ucuyla elindeki kapsülün tapasını dikkatle açtı. Kapsülün içindeki sıvıdan kararlama birkaç damlayı madenî gömleğin yaptığı boşluğa damlattı. Sonra kapsülün tapasını dikkatle yeline oturttu. Çenesi ve ayak parmaklarının ucunda durarak bekledi. Madenî gömleğin içinden yükselen dumanı teneffüs etmemek için nefes de almıyordu.

Bu kadar çabasına rağmen madenî gömleğin yapıldığı madenin ne kadar dayanabileceğini tahmin edemiyordu. Eğer başaramazsa zor bir durumda kalacağını da biliyordu. Hemen hemen bir dakika geçti. Narwhal şimdi çok daha yavaş hareket ediyordu. Çam kokusundan sahile yakın gittikleri anlaşılıyordu.

Doc, Zoro'nun, kimse tarafından bilinmesini istemediği hedefine gittikçe yaklaştığını anlıyordu. Bronz adam kolunu dikkatle bastırdı. Eli birden serbest kaldı.

Kullanmış olduğu sıvı, keskin bir asitten başka şey değildi. Bu asiti ekseri demir çubukları kesmek için kullanırdı. Eğer buharlaşmasından önce vüruda değerse, asitin etkisine hiç bir şey mani olamazdı.

Doc, birden rahatladı ve sırt üstü döndü. Ham hemen yanında, onun yanında da Lanta yatıyordu. Doc, ses çıkartmamalarını fısıldadı.

— Hiç biriniz kımıldamayın. Üzerinizdeki gömlekleri çıkartacağım. Gömlekleri çıkarmadan önce herkesin kurtulmasını bekleyin.

Lanta'nın iri gözleri, inanmayan bakışlarla Doc'a dikilmişti. Doc'ın usta parmakları Lanta'nın boynunu sıkan çemberi çözmüştü bile.

Lanta:

— Şimdiye kadar kimse bu gömleklerden kurtulamadı, diye fısıldadı. Bütün umudumu kaybetmiştim. Şimdi seninle bağıntı kurmakla hata yapmadığımı anlıyorum.

Caulkins ve Cassalano, Doc'ın serbest kaldığım fark etmemişlerdi.

Madenci acıdan titreyen bir sesle konuştu.

— Allah aşkına, Doc! Herkesten daha becerikli ve bilgili olarak tanınan bir insansın. Bu gömleklerden kurtulmanın bir yolu yok mu? Artık daha fazla dayanamayacağım. Canım fena halde yanıyor.

Caulkins, arkadaşından daha sakin bir sesle:

— Evet, Savage,, dedi. Eğer bir şeyler yapabileceksen tam zamanıdır, öyle sanıyorum ki bu Zoro denen adam bizimle alay ediyor. Her ne yapmak amacındaysa, bizi rehin olarak tutmak istediğini hissediyorum. Bu takdirde, yetkililerin bu gemiyi imha etmelerini önlemiş olacak.

Doc:

— Biraz sonra hepiniz bu gömleklerden kurtulacaksınız, dedi. Teorinizin doğru olduğunu düşünüyorum. Fakat bir Sürpriz saldırısı için uygun zamanı beklemeliyiz.

Hanta ayağa kalktı.

Ham, genç kıza bakarak mırıldandı.

— İnsanı çarpacak kadar güzel bir kız.

Monk, homurdandı.

— Evet, evet insanı çarpar, çarpar ama, eğer kaybetmedinse, senin şu domuz çubuğunla daha iyi çarpar. Ben gözümü ondan ayırmıyorum.

Monk gerçekten de gözünü kızdan ayırmıyordu, ama bakışları söylediği kadar haşin değildi. Zoro’nun söylediği gibi gerçekten de bir prenses olduğu başını tutuşundan bile belli oluyordu.

Ambarı aydınlatmakta olan sönük ışık birden kayboldu.

Doc Savage ayağa kalktı. Parmaklarıyla araştırdı ve üzerinde hala bayıltıcı kapsüllerden bulunduğunu anladı. Aynı zamanda iki adet çok küçük patlayıcı tabletler buldu. Bu tabletlerin aspirin tabletlerinden farkı yoktu, ama patlayıcı ve tahrip edici gücü fazlaydı. Tabletin kenarındaki bir kolla harekete geçiyordu. Doc, patlayıcı tableti parmakları arasında tuttu.

— Kimse sesini çıkarmasın, dedi. Belki ışığı başka bir nedenle söndürmüşlerdir. Şimdi Columbia nehrinde bulunuyoruz. Gemi, Washington eyaletinin Kuzey sahilini takip ederek ilerliyor. Şimdilik geminin başka bir yerinde saklansak iyi olacak.

Doc, Zoro'nun gemiye birtakım yük alacağından emindi. Belki cam silindirde yük alacak fazla yer yoktu. Bunun için de gemiye ihtiyacı vardı. Eğer yanılmıyorsa, buradan aldıkları yükü daha uygun bir yere taşıyacaklardı, ve kendilerine uygun geldiği şekilde istedikleri yere götüreceklerdi.

Biraz sonra Doc, tahmininde aldanmadığım anlayacaktı. Hemen kaçmamasındaki sebep bu mesele hakkında daha çok bilgi edinmek istemesiydi.

— Maden gömleklerin içine girin, fakat hemen sırtınızdan atacak şekilde tutun. Gemi hedefine ulaşmak; üzere.

Caulkins ve Cassalano hemen isteneni yaptı. Doc'ın adamları da istemeyerek verilen emre uydular, çünkü, beşi de Zoro'nun adamlarını iyice pataklamak için can atıyorlardı.

Ambardaki lamba tekrar yandı. Zoro'nun adamları ambara geliniyorlardı. Monk, hayretle boğuk bir ses çıkardı. Doc da durumu fark etmişti.

Monk:

— Ben söylemiştim, dedi. Hiç bir kadına güvenmem! özellikle bu kıza! İşte bizi aldattı! Buradan hemen çıksak iyi olacak. Doc!

Lanta ortadan kaybolmuştu. Karanlıkta ayak sesini duymamışlardı. Doc Savage, bıyık altından gülümsedi, fakat sesini çıkarmadı. Sessiz adımlarla ambar ağzına yanaştı. Hafif ışıkta nehrin ortasında demirlemiş olduklarını gördü.

Gözlerini sahilden ayırmadan baktı. Geminin hemen dibinden hareket eden adamlar sahile çıkıyorlardı.

Bronz adam başını çevirmeden konuştu.

— Zoro hedefine ulaştı. Yakında ziyaretçimiz olacak. Sesinizi çıkarmayın. Herkes sırtındaki gömleğin yerinde olduğuna dikkat etsin.

Bronz adam kollarını asitle yanmış olan gömleğin içine soktu. Tam bu sırada ambarın kapağı açıldı. Zoro’nun adamlarına emirler yağdırdığı duyuluyordu. Zoro, adamlarıyla bilinmeyen bir dille konuşuyordu.

Johnny:

— Eski Tebet diline benziyor, diye mırıldandı. Dünyadaki eski diller hakkında bilgim olduğu halde, konuşulan dili anlayamıyorum.

Zoro’nun adamları çevrelerini sardığı zaman Bronz adam yakındı.

— Böyle ne kadar zaman kalacağız? Adamlarım ve bu iki kişiye yiyecek bir şey de verilmedi.

Doc’ın kendi açlığından söz etmemesi adetiydi. Günlerce yemediği olurdu.

Zoro’nun adamları cevap vermediler. Liderlerinin etkisi altında bulundukları belliydi. Birkaçı Caulkins’le Cassalano’yu kabaca yakaladı. İktisatçı ile madenci madenî gömleklerinin içinde hiç bozuntuya vermeden itilip kakılarak güverteye çıkarılmalarına göz yumdular.

Zoro’nun adamları daha ambarın ağzına yaklaşmadan Doc, ayağa fırlamıştı.

— Hemen kalkıp saklanın. Bu ambardan kazan dairesine geçen bir delik bulacaksınız. Saklanacak en iyi yer kazan dairesidir. Benden haber alıncaya kadar yerinizden kımıldamayın.

Bronz adam ambarın demir merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı bile. Bronz adam güvertenin karınlığında gözden kayboldu.

Zoro, sahile uzatılan iskele tahtasının üzerinde duruyordu. Adamlarından ikisi Caulkins’la Cassalano’yu onun yanına götürdüler.

Sırtlarındaki madenî gömlekler kimsenin eli dokunmadan kendiliğinden, omuzlarından sıyrılmıştı.

Zoro, bu durum karşısında hiç de şaşırmadı.

— Doc Savage hakkında aldığımız bilgiler doğrulandı. Gidip hepsini yakalayın.

Yarım düzine kadar Zoromen ambarın ağzında kayboldu. Kısa bir süre sonra döndüler. Bronz adamın ve dört arkadaşının kaybolmuş olduğunu bildirdiler.

Zoro:

— Daha sonra buluruz, dedi. Nasıl olsa kaçamazlar. Bütün güverteye nöbetçiler koyun. Sahili muhafaza altına alın. işimizi geciktiremeyiz.

Nöbetçiler de konduktan sonra geriye bir sürü Zoromen kaldı. Öylesine güçlü bir gözetleme tertibatı alınmıştı ki, kimsenin Narwhal’dan çıkması mümkün olamazdı.

Bir düzine kadar Zoromen sahile çıktı. Kısa bir süre sonra sahildeki binayı garip bir müzik sesi sardı. Binalardan birinden bekçi olduğu anlaşılan bir adam fırladı. Onu başka bir bekçi izledi. İki adam da biraz sonra yüzükoyun kapaklandılar. Adamlardan biri düşmeden önce tabancasını çekmiş, karaltılardan birine ateş etmişti, fakat kurşun hedefini bulmamıştı.

Ortalık derin bir sessizliğe gömüldü. Gemiden akseden ışık birtakım levhaların üzerine düşüyordu.

TEHLİKE! PATLAYICI MADDE!

YAKLAŞMAYIN!

Binanın anahtarları düşen bekçilerden alındı ve kapıları açıldı. Zoro’nun adamları arı gibi çalışmaya başladılar.

Zoro, adamlarına bekçilerin nehre atılmasını söyledi. İki bekçi de ölüm melodisiyle hemen ölmüşlerdi. Adamlar bekçileri nehre fırlatıp attılar. Cesetler hemen çamurlu sulara gömülüp kayboldu.

Bronz adam, Zoro’nun adamlarını kolaylıkla atlatabiliyordu. isteseydi gemiyi terk etmesi işten bile değildi. Gemiden kaçacağı yerde kamaradan kamaraya dolaşıyordu.

Büyük kamaraya girdi. Burasının Caulkins’le Cassalano tarafından kullanıldığı belliydi. Lanta buraya da uğramamıştı. Genç kız başka kamaralarda da yoktu. Doc, Zoro’nun koyduğu nöbetçilere rağmen bütün üst güvertedeki kamaraları araştırmış, fakat Lanta’yı bulamamıştı.

Bronz adam, Zoro’nun adamlarının çalışmalarına karışmıyordu. Çünkü Zoro’nun bundan başka şeylere de kalkışacağını biliyordu ve meselenin iç yüzünü iyice öğrenmek istiyordu.

Yalnız Lanta’nın nerede olduğunu bulamamasına hayret ediyordu.

XI.

LANTA’NIN YAKALANIŞI

Monk, homurdanarak kömürlerin arasından çıktı.

— Korkaklar ancak böyle bir yerde saklanır! Neredeyse boğuluyordum!

Ham, simsiyah olmuş yüzünü Monk’a çevirdi. Doc’ın dört arkadaşı da kömürlerin arasına saklanmışlardı.

Renny:

— Şu heriflerin kafalarını kırmak için daha ne bekliyoruz? dedi.

Long Tom:

— Nasıl olsa gemi yine yola çıktı, dedi. Eğer bu kez de ekvatora gidersek hiç de hayret etmeyeceğim. Karnım da öyle acıktı ki!

Monk inledi.

— Ben unutmaya çalışıyorum, sen hatırlatıyorsun!

Zoro, Doc Savage’in tamamen zararsız olduğuna inanıyordu. Nöbetçi dikmesinin tek sebebi gemiden kaçışı önlemekti. Bronz adamın bütün silahlarını elinden aldığı düşünüyordu. Doc ve arkadaşları bilmiyordu, ama uçaktaki birçok alet şimdi Zoro’nun elindeydi.

Narwhal, nehirden ayrılıp Columbia içlerine doğru hareket ederken, yer gümbürtüyle sarsıldı. Sarsıntı gemide bile hissedildi.

Johnny suratını ekşitti.

— Bu işe girdiğimizden beri yersansıntısından başka bir şey görmedik!

Gemi sahilden ayrılırken Doc Savage, geminin muhtemel olan en iyi bir yerinde saklanmıştı. Bulunduğu yerden üst güverteyi görebiliyordu. Caulkins ve Cassalano kamaralardan birine kapatılmışlardı.

Zoro nöbetçilerini çağırdı. Zoro'nun adamlarından çoğu, trinitromitin taşınmasından sonra yersarsıntısıyla beraber ortadan kaybolmuştu. Zoro'nun emirleri Doc'ın bulunduğu yere kadar yükseliyordu.

— Doc Savage'i yakalayın. Onu yakaladıktan sonra diğerleri için ölüm melodisini kullanabilirsiniz. Prenses Lantayı bulup bana getirin. Artık ikili oyun oynamakta mana kalmadı. Bu yeni patlayıcı maddelerle, patlatıcı silahlar elimize geçtikten sonra kendi ülkemize dönebiliriz.

Yarım düzine kadar Zoromen ambarın giriş deliğinde kayboldular. Narwhal şimdi baş döndürücü bir hızla nehrin ağzına doğru yol alıyordu.

Zoro birkaç adamını yanına çağırmış bilinmeyen bir dille konuşuyordu. Doc, küçük patlayıcı madde tabletlerinden birini parmaklarının arasına aldı. Sonra tekrar cebine soktu. Trinitromitin patlayıcı gücünü çok iyi biliyordu. Dünya henüz bu ültra-güçlü patlayıcı maddeden habersizdi. Trinitromit sandıklarıyla beraber birtakım küçük kutular da gemiye yüklenmişti; Doc, bu sandıklarda trinitromit maddesini patlatacak kapsüllerin bulunduğunu biliyordu. Trinitromit, sıcağa karşı dayanıklıydı. Doc'ın kullanmak istediği büyük güçteki patlayıcı madde bile trinitromiti patlatamazdı, ama kapsülleri patlatırdı. Kapsüllerin patlaması da trinitromitin patlamasına sebep olacaktı. Çünkü trinitromit maddesini ancak kapsüller patlatabilirdi.

Zoro’nun adamları ambarları araştırırken Doc, düşünüyordu. Zoro’nun söylediği birkaç söz aklından çıkmıyordu. Lanta için, iki taraflı oyun oynamaktan söz etmişti. Lanta da onlarla birlik miydi?

Doc, baş taraftaki radyo direğinin gözcü mahallinde saklanmıştı. Kuzey yıldızının görünüşünden, Bronz adam geminin Kuzeye doğru yol aldığını anlıyordu.

Bronz adam birden yalnız olmadığını hissetti. Birisi kendisine doğru yaklaşıyordu. Doc, bayıltıcı kapsülü hazırlayıp bekledi. Bulunduğu yerden sadece güvertenin kenarını görebiliyordu. Birden haykırışlar duydu. Zoronun adamları radyo direğine doğru koştular. Doc, ikinci kapsülü de çıkartıp hazırladı. Yukarı tırmanan kimseye mani olmak için kapsüllerden birini direğin üzerinde parçalaması gerekecekti. Diğer kapsülü de güverteye atmak üzere hazırdı.

Radyo direğinin alt kısmı aydınlandı. Direğin tam dibinde Zoro’nun adamlarından biri yatıyordu. Adamın belindeki manyetik gravîîe kemeri alınmıştı.

Zoro:

— Doc Savage haklamış, dedi. Şimdi nerede olduğunu biliyorum. Işığı yukarı çevirin.

Bronz adam tam projektöre bakıyordu. Zora onun bronz yüzünü gördü. Doc, radyo direğine tımanan kişinin kim olduğunu da anladı.

Lanta, radyo direğine yapışmıştı. İnce elinde uzun ağızlı bir bıçak vardı.

Do:, sindiği yerden sıçradı. Lanta hayretle açılmış gözlerle ona bakıyordu. Doc, boşluğa doğru uçtu. Zoro hayretle haykırdı. Dev gibi bronz vücut yüksek radyo direğinden aşağı doğru düşüyordu. Bronz kollardan biri uzandı ve gerili iplerden birini yakaladı. Eğer ipi tutmuş olsaydı, ağırlığı ve düşüş hızıyla kolu omuzundan çıkabilirdi, fakat bronz adam ipi tutmadı, avucunun içine alarak fren yaptı. îpin üzerinden

dumanlar çıktı. Bronz adamın eli yanıyormuş gibi görünüyordu. Herkesin hayretle açılan gözleri önünde güvertenin üzerindeki iplerde bir maymun gibi ilerledi. Aşağıdan ölüm flütlerinin kulakları tırmalayıcı sesi duyuldu.

Doc, Lanta'nın elindeki parlak bıçağın bir an hareket ettiğini gördü. Ölüm melodisi derhal kesildi. Zoro'nun adamlarının gruplaştığı yerde gaz kapsüllerinden biri hafif bir sesle patladı. Ellerinde flüt olan bazısı birden uykuya dalarmış gibi yere yıkıldı. Bayıltıcı gaz etkisini hemen göstermişti.

Doc, elini bıraktı ve kedi çevikliğiyle güverteye düştü. Zoronun adamlarından üçünün gazdan kurtulmuş olduğunu gördü ve bir sıçrayışta tepelerine çöktü. Adamlardan birini yakaladı, fakat diğerleri manyetik kemerleri kullanarak elinden kurtuldular. Baş parmağının hafif basıncı yakaladığı adamı baygın yere serdi.

Lanta direkten inmişti. Genç kızın, arkasından süratle geldiğini fark etti. Lanta'yı yakalayabilirdi, ama onun başka yere baktığını gördü. Lanta'nın belinde Zoromenlerin kullandığı kemerlerden biri vardı ve uçar gibi yürüyordu. Bronz adam dönüp bakınca Lanta'nın nereye gittiğini anladı.

Caulkins ve Cassalano güvertede duruyorlardı. Görünüşe göre gaz kapsüllerinin etkisi altında kalmışlardı, ama biraz uzakta bulundukları için bayılmamışlardı. Cassalano diz üstü düşmüş, kalkmaya çalışıyordu. Lanta bir sıçrayışta onların üzerine çöktü ve uzun bıçağını Cassalano'nun gırtlağ:na doğru salladı. Cassalano gözlerini yumarak canhıraş bir çığlık attı.

İnsan gözü bronz adamın elinin nasıl hareket ettiğini göremezdi. Bronz adam Lanta'yı kemerinden yakaladı ve havaya kaldırdı. Bıçağın ucu Cassalano'nun gerdanını çizerek orada kırmızı bir şerit bıraktı.

Lanta çırpınıyordu.

— Anlamıyorsun! Hepsinin ölmesi gerekiyor! Böyle emredildi!

Lanta ilk olarak böyle vahşice davranıyordu. Tam bu sırada beş kişi ambardan dışarı fırlıyordu. Beş kişinin başında Renny ve Monk vardı.

Monk:

— Uluyan köpekler! diye haykırdı. Kadınlara güvenilemeyeceğini söylemiştim! Öbür şeytanları parçalayın!

Doc, hala çırpınan Lanta'yı tutuyordu. Genç kızın kırmızı dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Dikkatle Doc'a bakıyordu. Renny, öfkeyle homurdanıyordu. Zoro'nun adamlarından birini sıkıştırmıştı. Gümüş derili adam Renny'den uçarak uzaklaşınca, balyoz gibi iri yumruk kamaranın tahtalarından birini parçaladı.

Doc, Lanta'yı serbest bıraktı. Kızın elindeki bıçağı hiç zor kullanmadan almıştı. Lanta, gözlerini denize doğru çevirdi. Onu gören dikkatle bir şey dinlediğini düşünebilirdi.

Narwhal birden yavaşlayıp sonra yön değiştirdi. Şimdi Güneye doğru harekete ediyordu.

Lanta bir zafer çığlığı attı.

— Crado kazandı! Nihayet işittiler!

Narwhal birden yavaşladı. Geminin hem burnundan hem de kıç tarafından gümüş derili adamlar gemiye doldular.

Monk, cırlak sesiyle haykırdı.

— Söylemiştim! Hiç bir kadına güven olmaz?

İri yarı kimyager ilk insan dalgasının tam ortasında kalmıştı. Elleri açıldı, kolları uzandı ve iki kafa çatırtıyla birbirine çarptı. İki gümüş derili adam düştü. Monk başka iki kişiye uzanıyordu.

Renny bir zafer kahkahası attı. İnsan azmanı mühendis, yumrukları çalıştığı zaman dünyanın en neşeli insanı olurdu.

Saldıranların yarısından fazlası güverteye serilmiş, ya da tekrar ayağa kalkmak çabasındaydı. Ham, Johnny ve Long Tom, geminin arkasından

gelen saldırıyı karşılamak üzere hazırlanıyorlardı.

Doc, hareketsiz duruyordu. Ham, onun böyle durduğunu görünce çok şaşırdı. Bronz adam dikkatle ve ısrarla Lanta'ya bakıyordu.

Narwhal'a çıkan gümüş adamların elinde birden iki iri tabanca belirdi. Tabancalar, Doc'ın süpermakineli tabancalarıydı. Bronz adam, tabancalı adamların üzerine fırladı. Muhtemelen bu anı bekliyordu.

Lanta'nın billur sesi duyuldu.

— Bacaklarına ateş edin! Gömlekleri kurşun geçirmez!

İki tabancanın tarakası duyuldu, «insaf» mermileri güvertenin üstünü yaladı. Doc, tabancalardan birini denize uçurdu. Fakat adeleli bacaklarından biri büküldü. Üç ya da dört mermi bacağına gömülmüştü.

Doc, beş arkadaşının da tabancanın mermileri altında yıkıldıklarını gördü.

Monk, yine yakınıyordu.

— Allah kahretsin be! Ben size söylemiştim ki...

Bronz adam başka bir şey duyamadı. Vücudu görünmez

bir dalganın üstünde yüzüyormuş gibi bir his duydu ve kendini kaybetti.

XII.

OKYANUSUN DERİNLİĞİNDE

Doc gözlerini açtığı zaman garip bir manzarayla karşılaştı. Gözlerinin önünde garip şekilli balıklar yüzüyordu.

Doc ve arkadaşları yumuşak yataklarda yatıyorlardı. Hareket halindeki bir araçta bulundukları anlaşılıyordu. Fakat bu aracın duvarları şeffaftı.

— Eğer bunu içersen, Clark Savage, kendini çabuk toparlarsın.

Lanta, elindeki bardağı bronz adama uzatıyordu. Bardağın içinde süt gibi bir sıvı vardı. Bronz adam dilini ucuyla tattı, sonra bardağı başına dikti, içtiği sıvının etkisi hemen belli oldu. Başının ağrısı geçmiş, zihni açılmıştı. Arkadaşlarına da aynı ilaçtan verilmişti. Beş adam oturmuşlar, ağızları bir karış açık, şeffaf duvarın ötesinde görünen manzaraya bakıyorlardı.

Güzel Lanta yine konuştu.

— Kullandığım metot belki hoş değil, ama başka türlü hareket edemezdim. Benim gemimdesiniz. Ya da sizin deyiminizle, benim denizaltı gemisinin içinde bulunuyorsunuz.

Şeffaf duvarların dışında, okyanus son hızla uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Derin deniz balıklarını her yerde görmek mümkündü. Doc, çevresine bakındı. Oldukça uzun, cam gibi bir maddeden yapılmış bir silindirin tam ortasındaki kamarada bulunuyorlardı. Bu silindiri çalıştıran nasıl bir makine, nasıl bir güçse, hiç titreşim yapmadan çalışıyordu. Şeffaf duvarlardan bakınca Bronz adam, birçok yay gördü. Bu yaylar, saatlerin ince pandül yaylarını andırıyordu. Yayların yanı sıra, birçok bobin vardı.

Silindirin ön kısmında bulunan adamları da görmek mümkündü. Garip geminin kontrol tablosunun başında bir kişi vardı ve gemiyi o bir kişi yönetiyordu. Kontrol odası geminin iğne gibi sivri burnuna oturtulmuştu. Kontrol tablosunun önündeki koltukta oturan adamın sağında ve solunda birçok kollar, düğmeler, anahtarlar vardı.

Geminin havası saftı. Bronz adam etrafına bakınırken gümüş derili iki adam ellerinde cam kaplarla yiyecek getirdi. Birtakım köklerden yapılmış gibi görünen sebze yemeğinin lezzeti ve kokusu çok güzeldi.

Monk, yiyeceğe aç gözlerle bakıyor, fakat kuşkuyla bekliyordu. Bronz adamın susuşu ısrarlıydı. Lanta onun konuşmasını beklerken sıkılmış gibi görünüyordu. Fakat Doc’ın beş adamı patronlarının konuşmakta böyle gecikmesine alışkındı.

Bronz adam içinde bulundukları yeni durum hakkında bir kabara varmadan düşüncesini söylemezdi.

Monk, yemek tabağını aldı ve söylendi.

— Bizi zehirlerse hiç şaşırmayacağım! Eline fırsat geçtikçe bizi vuruyor!

Fakat Monk’un açlığı kuşkusundan daha güçlüydü.

Nihayet bronz adam konuştu.

— Sizin esiriniz olduğumuzu anlıyorum. Bizi serbest bıraktınız, çünkü kaçamayacağımızı biliyorsunuz. Bizi biraz aydınlatıp nereye götürdüğünüzü söyleyebilir misiniz?

Lanta gülümsedi.

— Geçici olarak esirimsiniz... İçinde bulunduğumuz koşullar gereğince, fakat arkadaşlarınızın söylediği anlamda değil. Yardımınız olmadığı takdirde halkımın çoğu ölecek. Yemeklerinizi bitirin, birazdan geleceğim.

Lanta, hafif bir hışırtıyla uzaklaştı. Genç kızın ince vücudu, kontrol kamarasındaki adamların arasında dolaşırken seçilebiliyordu.

Johnny:

— İnsanların şimdiye dek inemedikleri bir derinlikteyiz, dedi. Balıklardan çok azını tanıyabiliyorum. Buradaki basınç çok büyük olmalı. Eğer bu cam kavanoz kırılacak olursa pelteye döneceğimiz gerçek.

Long Tom:

— Şu balıkların arasında olmaktansa, pelteye dönüp ölmek daha iyi, dedi. Doc, bu silindirin içinde elektrik jeneratörleri var, ama yerini henüz tespit edemedim.

Doc:

— Hem yüksek hem de alçak frekanslı akım tespit ettim, dedi. Fakat yanılmıyorsam bu silindiri hareket ettiren içten değil, dıştan gelen bir kuvvet.

Johnny, çevresine bakarak derinlik gösteren bir alet aradı, göremeyince:

— Ne kadar derinde olduğumuzu bilmemiz imkansız, dedi. Fakat Friendly adasının çevresinde bulunan millerce derinlikte

bulunduğumuzu sanıyorum. Şimdiye kadar o derinlikteki basınca dayanabilecek bir araç yapılamamıştı.

Doc, ceplerini araştırdı. Gaz kapsülleri, patlayıcı tabletler yerinde duruyordu.

Lanta birden kamaraya girdi.

— Crado'ya gemiyi yavaşlatmasını söyledim. Bu takdirde çevrenizi iyice görebilirsiniz. Fakat hızımızı arttırmak zorundayız, çünkü hedefimize bir an önce varmalıyız. Zoro'nun bilmediği bir geçiti kullanmak kararındayım.

Bu sakin sözler bronz adamı bile hayrete düşürdü. Lanta, Doc'ın kafasından geçenleri okumuş gibi konuşmasına devam etti.

— Narwhal adındaki gemiye zarar verilmedi. Bana kalsa gemiyi havaya uçururdum, ama düşmanlarım çok yakındaydı. Gemide gördüğünüz adamlar bana sadık kişiler. Babam Kral Lumos'a bağlı insanlar. Derine kaçmak zorunda bırakıldık. Demir gemideki patlayıcı maddeyi Zoro'nun bırakmak istememesi üzerine kaçmak zorunda kaldık.

Doc Savage sordu:

— Göründüğü gibi böylesine ileri bir uygarlık olan krallığınızda trinitromit gibi patlayıcı bir maddenin ne işe yarayacağını söyler misiniz? Radyonuz, televizyonunuz ve öldürücü flütleriniz yepyeni buluşlar ve dünyanın hiç bir yerinde tanınmayan aletler. Şimdiye dek duymadığımız bir diliniz var. Böyle olduğu halde hepinizin Ingilizcesi çok akıcı ve güzel.

Lanta gülümseyerek Doc'a baktı.

— Dünyanın en büyük adamısın, Clark Savage. Bunların hepsi açıklanacak. Krallığımızda bulunmayan tek şey patlayıcı maddedir. Elimizde böyle bir silah yok ve babam Kral Lumos böyle bir silah istemiyor.

Renny hayretle söylendi.

— Duyuyor musunuz?!

Monk da söze karıştı.

— Hay Allah be! Bizi her gördüğünde kurşunluyor, sonra da babasının silah istemediğinden söz ediyor! Eğer halk da bu kız gibiyse, yakında adam bulamayıp birbirlerini vurmaya başlarlar!

Lanta tatlı tatlı gülümseyerek Monk'a baktı.

Sonra Doc'a:

— Doğru söylüyorum, dedi. 'Korkunç savaşların nedeni olan bu silahlan istemiyoruz. Onlar şimdi Zoro'nun elinde. Babam, Kral Lumos'un senin yardımına ihtiyacı var, Doc Savage. Evet haklısın, hoşuma giden komik yüzlü adam, fakat sizin hayatınızı kurtarmak amacıyla sizi vurmak zorunda kaldım. Ülkemi, kendi ülkenizden çok daha değişik bulacaksınız. Sizde var olan birçok şeyden yoksunuz.

Ham, gözlerini süzerek güzel prensese baktı.

— Ah, eğer ülkenizde ağaç varsa, Monk orayı çok beğenecektir. Belki de eski atalarıyla karşılaşabilir.

Lanta:

— Ülkemde ağaç yok, dedi. Dünyanın içinde yaşıyoruz.

Ham şaşırdı.

— Dünyanın içinde mi dedin?

Renny:

— Doc, diye inledi. Şu cam kavanozu tekrar yeryüzüne çıkartamaz mıyız? Dünyanın içinde kimse yaşayamaz!

Konuşma böylece sürüp giderken geminin hızı hiç değişmediği halde, bütün gemi şiddetli bir titreşimle sarsılmaya başladı.

Lanta sakin sesle:

— Henüz ağaç yetiştirme tekniğini bulamadık, dedi. Belki günün birinde ağaç yetiştirmeyi de başarırız.

Monk, ince sesiyle haykırdı.

— Dünyanın içinde mi? Hey, Doc, artık işimiz bitti desek de evimize dönsek olmaz mı? Kadınlara güven olmayacağını her zaman...

Johnny, sözü kesti.

— Lanta haklı, şu anda mamalların yaşadıkları devre ait toprak içindeyiz. Antropoidler...

Ham:

— Daha iyi ya, dedi. Monk'un atalarının ülkesine gelmişiz!

Titreşimlerle sallanan silindirin çevresinde artık su görünmüyordu. Silindir, okyanusun dibini bulmuş, sert zemine kolaylıkla dalmış, yer altında yol alıyordu. Görünüşte, silindir kendi bünyesindeki bir güçle hareket etmiyordu.

Doc:

— Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmiştim, ama inanamamıştım, dedi. Bu silindirin, ya da buna benzer bir silindirin, buzulların altından yeryüzüne çıkmış olduğunu biliyordum. Aynı zamanda dağların içinden geçerek denize ulaştığımız da gerçek.

XIII.

DÜNYANIN İÇİNDE

Renny, haykırdı.

— Aman Doc, canlı canlı kavrulacağız! Doc, bir şeyler yapamaz mıyız?

Doc cevap vermedi. Toprak içinde giden silindiri dikkatle inceliyordu. Sert toprağın delinebilmesi için büyük bir burgu olması gerekir, ama içinde bulundukları, cama benzer bir maddeden yapılmış uzun bir silindirdi.

Lanta:

— Büyük adamın korkması yersiz, dedi. Yeraltı krallığımız, dünyanın hiç bilmediği birçok sırlara sahiptir. Bunların çoğunu size açıklayamam. Her nesilde bunları ancak Planlama Derneği bilir. Mağma tabakasından ve sert kayalardan sıyrılabilmemizi sağlayan geçitlerin planları yapılmıştır.

Ucu sivri silindir sert kayaların arasında kolaylıkla yol alıyordu. Silindirden yansıyan bir ışın en sert kayaları bile silindirin önünde eritiyormuş gibi görünüyordu.

Johny, monoklünü gözüne takmış, burnunu şeffaf duvara dayamış dışarıyı kontrol ediyordu.

— Arkadaşlar, dedi. Şu anda Mezozoik zamana gelmiş bulunuyoruz.

Long Tom suratını asmıştı.

— Ben gün ışığına çıkarsam daha rahat edeceğim!

Monk, kalın kaşlarının altından Lanta’ya bakıyordu. Fakat genç kızın «Hoşuma giden komik yüzlü adam» deyiminden sonra bakışları yumuşamıştı.

— Bir çift kanadım olmasını tercih ederdim! Söyledim size, hiç bir zaman...

Doc Savage merakla sordu:

— Bu gemiyi götüren gücü bize açıklamanızda bir sakınca var mı? Belki bir şeyler sezinledim, ama yeterli görmüyorum.

Prenses Lanta:

— Babam bütün sırlarımızı size anlatacaktır, dedi. Doğal manyetik gücü kullandığımızı söyleyebilirim. Yeraltında, dünya yüzündekinden çok daha fazla manyetik güce sahip kütleler var. Yeryüzüne yakın olan manyetik kütleye Kuzey noktası diyorsunuz. Bu kütle pusulalarınızın ibrelerini çok hafif, birkaç derece yansıtıyor.

Bronz adam başını salladı.

— Şu halde oldukça fazla elektrik enerji depo etmişsiniz. Nasıl kullanıldığını bilmiyorum, ancak, yersarsıntısı olarak kabullendiğimiz sarsıntıların kuartz ve silikonun elektrik enerjisiyle erimesinden meydana gelebileceğini biliyorum.

Prenses Lanta açık bir hayretle:

— Yanılmadınız, dedi. Belki de babam Lumos’un size anlatacağı fazla şey olmayacak. Arkadaşlarınız şaşkın. Neleri kontrol edebileceğimizi tahmin edemiyorlar. Nihayet, siz, dünya yüzündeki elektrik enerjisini kontrol edebiliyorsunuz. Bu enerjiyi birçok yerlerde

kullanabiliyorsunuz. Fakat en değerli alimleriniz bile elektriğin nelere sahip olduğunu henüz bulup ortaya çıkaramadı.

Doc Savage cevap vermeden başını salladı. Şimdiye dek böylesine açık konuşan bir kişiye rastlamamıştı.

Prenses Lanta konuşmasını sürdürdü.

— Biz de elektrik enerjisinin ve yardımcısı manyetik enerjisinin nelerden meydana geldiğini bilmiyoruz. Fakat Yeraltı Krallığınızda, sizin elde ettiğiniz, ya da topladığımız bu güçleri başka bir formda kullanıyoruz.

— Eğer sır değilse, nasıl bir formda olduğunu sorabilir miyim?

Doc gülümseyerek konuşmasına devam etti.

— Ya elektrik enerjisini maden kütlelerinde, bir batarya gibi topladığınızı söylersem? Dünya yüzünden, yeraltına milyarlarca volt elektrik akıyor. Bu elektrik akımının doğal olarak toplanabilmesi mümkündür. Siz, toplanan bu elektrik enerjisini serbest bırakıp kullanma tekniğine sahipsiniz.

Prenses Lanta'nın gümüş renkli elleri titredi.

— Tahmininiz çok doğru ve şaşırtıcı, Doc Savage.

Johnny'yi işaret etti.

— Arkadaşınız yeraltını incelemekten hoşlanıyor. Crado'ya yavaşlamasını söyleyeceğim ki arkadaşınız daha kolaylıkla tetkikte bulunabilsin. Yalnız, dedektörler, Zoro'nun pek uzakta olmadığını bildiriyor. Öyle sanıyorum ki Üniversal Gemisiyle bizi izliyor.

Prenses Lanta, Crado'yu çağırdı. Crado, irilik bakımından Doc Savage'i ve Renny'yi andırıyordu. îri gözleri birbirinden biraz uzakçaydı ve alnı çok genişti. Başını büyük bir gururla dimdik tutuyordu.

Prenses Lanta:

— Clark Savage, dedi. Crado'yu tanıştırayım. Planlama Derneği başkanıdır. Aynı zamanda babamın Kraliyet donanmasının komutanıdır.

Crado, başıyla Doc Savage'i selamladı. Lanta'nın emrine uyarak göğsündeki radyoyla talimat verdi. Şeffaf silindir hemen yavaşladı. Fakat yine de en sert kayaları bile kolaylıkla delerek ilerliyordu.

Johnny:

— Üni-gemi şimdi Paleozoik çağa girdi, dedi.

Lanta:

— Üni-gemi deyimi sizin dilinize daha uygun, dedi. Bizim dilimizde de her şeyin bir adı vardır ve kısadır. Yeraltı Krallığımız radyoyu, henüz dünyada bilinmediği zamanlardan beri çok geliştirdi. Bu radyo vasıtasıyla dilinizi öğrendik, örf ve adetlerinizi inceledik. Babam günün birinde siz insanlarla tanışabileceğimiz kanısına vardı. Bunun için de halkımız hem İngilizceyi hem de öteki dilleri konuşur.

Doc Savage:

— Babanız çok akıllı bir adam olmalı, dedi. Bildiklerini herkese aktarmış.

Prenses Lanta:

— Dünyanıza göre babam çok yaşlıdır, dedi. Babam ve annem Kraliçe Salano iki yüz yaşındalar.

Johnny:

— Çok derinde olduğumuz halde magma tabakasına rastlamadık ve sıcaklık duymuyoruz, dedi.

Prenses Lanta:

— Geçitler magmaya rastlamamızı önlüyor, dedi. Fakat son derece sıcak bölgeden geçtik. Universal Gemimiz ısı değişikliğini belli etmez.

Johnny yine konuşmaya başladı.

— Kardeşlerim, inanmazsınız, ama karbon kütlelerinden geçiyoruz. Elmas kadar sert değilse de diğer kütlelerden çok serttir. Karbonların

hemen hemen en serti. Bu tür karbonlardan elmas meydana gelir.

Bronz adam:

— Bize bir kutu içinde elmas gönderdiniz, Prenses Lanta, dedi. Acaba amacınız neydi?

— Zoro'nun dünyaya aktarmak istediği şeyin ne olduğunu anlamanızı istemiştim. Zoro... Fakat Zoro geçidi bulmuş! Takip ediliyoruz! Crado, hızımızı arttıralım!

Doc ve arkadaşları Lanta'nın gösterdiği tarafa baktılar. Asılı duran şeffaf bir balonun içindeki daha küçük gümüş renkli bir küre şiddetle titriyordu. Hareket aşağı ve yukarı doğru oluyordu.

Crado'nun emriyle silindir şeklindeki gemi büyük bir hız kazandı. Üni-gemi şimdi mika, aluminyum silikat ve potas yataklarından geçiyordu.

Lanta, Crado'ya:

— Geçitten çıkın, dedi. Belki Zoro, bizi takip etmek için yolunu değiştirmez.

Üni-gemi daha karışık bir yola daldı. Sivri burun şimdi daha sert kütlelerle karşılaşıyordu. Johnny geçtikleri kütlelerin, demir, kalsiyum pirozen karışımı olduğunu fark etti.

Biraz sonra siyah bir kütlenin içine daldılar. Geminin titreşimi gittikçe artıyordu. Baş döndürücü bir hızla gittikleri halde bu kara kütleden birkaç dakika kurtulamadılar.

Johnny hayretle haykırdı.

— Dünyanın en derin petrol rezervuarından geçiyoruz Bu petrolü dünya yüzüne çıkartabilseydik...

Lanta'nın Crado'ya. söylediği birkaç söz üzerine geminin hızı biraz daha arttı. Lanta, kontrol tablosundan gözünü ayırmıyordu.

— Yedi diş daha, Crado!

Üni-gemi zorlanmaya başladı. Görünüşe göre, neşrettiği elektrik enerjisinin bile eritemediği bir kütleyle karşılaşmıştı. Silindir parçaîanacakmış gibi titriyordu.

Johnny:

— Bak, Doc! diye haykırdı. İşte cevabınız! Karbon, yüzlerce metre kalınlığında! Dünya hiç elmas görmemiş!

Lanta sekin bir sesle cevap verdi. •

— Evet, okumuş adam, sizin elmas diye isimlendirdiğiniz kütle. Saf karbon. Universal Geminin delemeyeceği tek kütle. Haritamızın gösterdiği geçit bu kütlenin çevresinden dolaşır ama Zoro hemen peşimizde.

Doc Savage sakin bir tavırla Lanta’ya baktı ve konuştu.

— Zoro’nun Uni-gemisine bir miktar triniromit aldığını söylüyorsunuz. Zoro’nun bu geçitleri bilmediğinden söz ediyorsunuz.

Prenses Lanta, zayıf bir tebessümle:

— Krallığımızın yüzüne yakın bir yerde bulunan karbon yataklarının çevresinden dolaşan geçitleri bulup planlarını yapmak yüzyıllar sürdü, dedi. Zoro’nun patlayıcı maddeyi beraberinde getirdiğine inanıyorum. Eğer karbona çarpacak olursa, muhtemelen Öteki Dünya’nın üzerimize yüklediği sıkıntılardan kurtuluruz.

Monk sızlandı.

— Ben size söylemiştim, bunun gibi bir kıza.

Doc, Monk’un sözünü kesti.

Prenses Lanta, Zoro’nun karbona -çarpmasıyla büyük bir patlama olursa sizin geminizde hasara uğrayabilir.

Lanta sakin bir sesle:

— Mümkündür dedi Krallığımızın tehlikeye düşmesindense birkaçımızın ölmesi daha hayırlıdır.

Monk:

— Tanrım! diye inledi. Oysa, benim yüzümü sevdiğini söylüyordu! Ne iyi, ne arkadaş bir kız değil mi?

XIV.

YERALTINDA

Renny şaşkınlıkla haykırdı.

— Biraz önce aşağı doğru gidiyorduk, şimdi yukarı çıkıyoruz!

Üni-gemi birdenbire yeraltından fırlayıp çıkmıştı. Lanta, uçar adımlarla kontrolların başına koştu. Usta parmakları şu veya bu alete dokunuyor, sanki gemiye yeni bir yön vermek istiyordu.

Crado:

— Yeraltı Krallığına geldik, dedi. Buradaki yerçekiminin dünya yüzündeki yerçekiminden aynı olmadığını göreceksiniz. Atmosfer basıncının da değişik olmadığım anlayacaksınız.

Monk yine sızlandı.

— Ayakta mı, yoksa başımızın üstünde mi durduğumuzu nasıl anlayacağız?

Ham:

— Ellerinle veya kuyruğunla sallanmak senin için fark eder mi? dedi.

— Eğer burada domuz yetiştiriyorlarsa, seni de onların yanına kapamalarını söyleyeceğim!

Lanta, yanlarına geldi. Zoro’dan kurtulup kurtulamadıklarını anlamaları mümkün değildi.

— Hoş geldiniz, Doc Savage! Krallığımıza hoş geldiniz! Ziyaretinizin hem sizin hem de dostlarınız için değerli olacağını umarım!

Bronz adam gülümsedi, fakat sesini çıkarmadı.

Monk, kuşkulu gözlerle Lanta’ya bakarak sordu:

— Ateş etmeye ne zaman başlayacaksın?

Üni-gemi, hava boşluğunda ilerlerken Doc ve arkadaşları hayran hayran çevrelerine bakmıyorlardı.

Doc:

— Yiyeceğinizin çoğunu sebze teşkil ediyor, dedi.

Lanta hemen cevap verdi.

— Evet, fakat yağmur yağmaz. Suyumuzu, sizin artizyen kuyusu dediğiniz kuyulardan temin ederiz. Güneş olmadığı için buharlaşma yok. Derimiz mesamatsız. Bu sebeple, dış dünyada sıkıntı çekiyoruz. Sizin sıcak iklimlerinize dayanamayacağınız muhakkak.

Üni-gemi ağır ağır yüzüyordu. Doc, yüzlerce metre yükseklikteki iki sütun gördü. Şeffaf olan bu sütunlar, neon lambalarını andırıyor, morumsu bir ışık veriyordu.

Bu ışıkta Crado’nun ve Lanta’nın yüzü gümüşi rengini kaybetmiş normal beyazlığını almıştı. Lanta şimdi çok daha güzel görünüyordu.

Renny:

— Aman Allah! dedi. Hayalet gibi görünüyorsunuz!

Bunu söylerken arkadaşlarının yüzüne bakıyordu. Yalnız Doc Savage’in yüz rengi değişikti. Bronz teni bakır rengini almıştı. Saçları dövme altın renginde görünüyordu.

Üni-gemi kısa bir süre sonra büyük bir şehrin üzerine geldi. Lanta, bu şehrin Manyon’un merkez olduğunu söyledi.

Sonra işaret etti.

— İşte kralın sarayı!

Saray, altıgen şeklinde köşelerinde yüksek kuleler bulunan bir yapıydı. Tam ortasında elmas bir kule vardı.

Prenses Lanta’nın Üni-gemisi yavaş yavaş alçalıyordu. Kral Lumos’un sarayının takriben üç yüz metre üstünde bulunuyorlardı. Birdenbire; havayı şiddetli bir titreşim sardı. Uni-gemi .sanki dış bir etkinin altında kalmış gibi sarsıldı. Morumsu ışık veren kulelerden biri gölgelendi. Bu gölge biraz sonra gemi şeklini aldı. Millerce uzaklıkta yerden bir ok gibi fırlamış, sarayla Prenses Lanta’nın gemisi arasında yer almıştı.

Lanta, hemen kontrol kamarasına daldı. Gemisi daha süratle alçalmaya başladı.

İç hoparlörlerden biri cızırdadı ve Zoro’nun sesi duyuldu.

— Doc Savage ve adamlarını hemen teslim edin! Aksi halde,. Manyon şehri imha edilecek!

Prenses Lanta’nın sesi cevap verdi. .

— Derhal Öteki Dünya’ya dön, Zoro, yoksa seni ve yükünü ezeceğim. Hepimiz yok olacağız, ama Yeraltı Krallığı kurtulacak.

Lanta'nın gemisi sivri burnunu, Zoro’nun gemisine doğru .çevirmişti. Her iki gemi de saraydan uzaklaşmışlardı. Doc, inanılmaz bir hızla Lanta’nın yanma gitti.

— Başka bir yol bulmalıyız, dedi. Trinitromit binlerce insanın ölümüne sebep olacaktır.

Bronz ellerinden biri kontrollara gitti. Lanta'nın şaşkın bakışları altında geminin idaresini aldı. Üni-gemi gravite suspansiyonunu kaybetmiş görülüyordu. Sivri burnu, sarayın ortasındaki, elmas kuleye dikilmişti. Üni-gemi durumunu; birden kaybetti. Uzun silindir dönmeye

başladı. Helezon gibi dönüş hareketi Doc’ın arkadaşlarını bir köşeye yığdı.

Bir şeyler haykıran Crado’nun ne söylediğini anlamadılar.

Prenses Lanta’nın tayfası gemiyi terk ediyordu. Adamlar geminin, giriş ..kapısını açmışlar, gravite kemerlerini kullanarak kendilerini boşluğa bırakıyorlardı. Etraf birden havada süzülen insanlarla dolmuştu.

Monk, Ham’in eşek arısını andıran vücudunu ensesinin üzerinden silkeledi.

— Gümüş şeytanlar! Artık hiç şansımız kalmadı!

Üni-gemi, Monk’u başının üzerine çevirdi. Başı, Ham’ın

karnına gömüldü. Avukat hayatında ilk defa Monk’a söyleyecek söz bulamadı.

Doc, içinde bulundukları durumu çözmeye çalışıyordu. Bronz elleri değişik kontrollarla oynuyordu. Sarayın kuleleri sanki gemiye doğru sıçramış gibi yaklaşıyordu. Prenses Lanta, kamaranın bir köşesine savrulmuştu.

Lanta’nın söylediklerini Doc’ın anlamasına imkan yoktu. Fakat genç kızın gülümsemekte olduğu görüldü. înce vücudu duvara yapışık duran madenî bir silindirin, yanında duruyordu. Bu silindir, dünyada lastik şişirmek için kullanılan büyük el pompasını andırıyordu. ;

Sivri, elmas kulenin ucunu hızla geçtiler. Bronz adam kuvvetli adeleli bacaklarını gerdi. Prenses Lanta, yanında durduğu silindirin koluna bastı.

Geminin düşüşü birden yavaşladı. Bir binanın damını sıyırarak geçtiler ve gemi ters olarak saray kulelerinden birinin yanına oturdu.

Prenses Lanta, Doc Savage gülümseyerek baktı..

— Hepimizi kurtardığın için sana teşekkür etmeliyim, Doc Savage. Zoro’dan korkum başkalarını düşünmemi engelliyor. Her şeyden önce halkımı düşünmem gerekirdi.

— Kimi kurtardığımı bilmiyorum, ama yere inebildik.

Doc'ın beş arkadaşı açık olan kapılardan birine doğru

sürünüyorlardı. Kapıya yetişmelerine fırsat kalmadan her yer şiddetle sarsılmaya başladı. Sarayın bahçesindeki Üni-gemilerden üçü havalanıyordu. Uç gemi son hızla saldırıya geçerek yükseldi. Zoro'nun gemisi avına atılmaya hazır bir çaylak gibi havada asılı duruyordu*

Zoro'nun sesi yine duyuldu.

— Emrimi dinlemediğiniz için pişman olacaksınız! Şimdi bütün Manyon halkına sesleniyorum. Doc Savage ve arkadaşları acele olarak bana teslim edilmediği takdirde hepiniz imha edileceksiniz!

Saraydan kalkan üç gemi Zoro'nun gemisine yaklaşmıştı. Zoro'nun gemisi gözle izlenemeyecek kadar büyük bir hızla döndü. Fakat Kraliyet gemileri, gidiş yönleri Zoro'nun gemisine doğru olduğu için, avantajlı durumdaydı. Gidiş hızları çok yüksek olduğu için bıraktıkları hava boşluğuna hücum eden hava büyük bir gürültüyle uğulduyordu.

Renny:

— Zoro'nun gemisi bu kez hapı yuttu! diye gürledi.

Prenses Lanta, yarı aralık dudaklarında garip bir tebessümle üç geminin hareketini izliyordu. Herkes yukarıya baktığı halde, Ham, Lanta'dan gözlerini ayırmıyordu. Hayatında böylesine güzel bir kız görmemişti. Eğer Doc, tekrar yeryüzüne çıkmanın yolunu bulamazsa, burada iyi vakit geçireceğini umuyordu.

Bronz adamın sesi duyuldu.

— Dostumuz Zoro çabuk öğreniyor.

Lanta hayretle sordu:

— Bunlar ne olabilir?

Lanta'nın sorduğu, Zoro'nun gemisinden boşalan bir düzine kadar balondu. Küçük balonların uçlarında siyah renkli paketler vardı. Her balondan mavi bir duman süzülüyordu.

Bronz adam:

— Üç geminin hemen alçalmasını söyleyebilir misin? diye sordu.

Prenses Lanta, hemen mikrofona koştu. Kraliyet gemilerinden biri alçalmaya başladı, fakat diğer ikisi balonlara çok yakındı.

Balonlardan biri söndü. Sarayın çevresi şiddetli bir sarsıntı geçirdi. Diğer balonlarda birden patladı. Zoro'nun gemisi balonlardan çok uzaklaştığı halde hava basıncı yolunu şaşırmasına sebep oldu. Balonların patlayışı, Güneş kulelerini kökünden sarsmış gibi göründü. Morumsu ışık biraz kararır gibi oldu. Yerde bulunan Lanta'nın gemisi şiddetle sarsılınca Lanta, kamaranın bir köşesine yuvarlandı. Yalnız bronz adam geniş olarak açtığı adeleli bacakları üzerinde sarsılmadan kalabildi. Çünkü kendisini, şiddetli sarsıntıya karşı hazırlamıştı.

Kraliyet gemilerinden ikisi tam patlama zonu içinde bulunuyorlardı, Bir, iki dakika süreyle koyu gri bir dumanın içinde kaldılar. Gemiler cama benzeyen madenî trinitromit gibi bir patlayıcı maddeye karşı bile koyabilmişti, ama kontrollarını kaybetmişlerdi. Gemiler tepetaklak dönerek düşmeye başladılar.

Lanta:

— Gravite kontrollarını kaybettiler! diye haykırdı. Kemerlerini neden kullanmıyorlar?

Kralın adamları belki kemerlerini hiç kullanamayacaklardı. Çünkü gemilerin düşüş hızları, gemileri ölü birer ağırlık haline getirmişti. Belki de patlamanın sarsıntısıyla meydana gelen hava basıncı onları hemen öldürmüştü.

İki geminin yere çarpmasıyla, her taraf şiddetle sallandı. Karbonlu metal alaşımı duvarlarına bir şey olmadı, ama silindir gövdelerin yarısından fazlası, kendi ağırlıklarıyla yere çakılmıştı.

Üçüncü gemi patlama zonundan uzak olduğu için etkilenmemişti, ama patlamanın meydana getirdiği hava basıncı kontroldan çıkmasına

sebep olmuştu. Mamafih, gravite kontrolünü kaybetmediği için, büyük yaralı bir kuş gibi yere kondu. Kapağı açılır açılmaz içinden çıkan adamlar diğer iki gemiye doğru koştular. Diğer iki gemide hayat eseri yoktu. İki geminin de tayfaları ölmüştü.

Düşen gemilerden birinde yangın başlamıştı. Alevler morumsu güneş ışığı altında garip parıltılar yapıyordu.

Lanla üzüntüyle konuştu.

— İşte, Doc Savage, bütün korkumuz buydu! İşte bu nedenle seni aramaya çıktım. İlk defa olarak dünyanızın bu öldürücü gücü Yeraltı Krallığımızda kullanılmış oldu. Zoro çok şey öğrenmiş, artık onunla başa çıkma gücümüz kalmadı sayılır.

Doc Savage dikkatle prensese bakıyordu. Genç kızın sesinde acılı bir ifade ‘vardı ve ölen halkı için üzüntü duyuyordu.

Prenses Lanta, ani bir karar vermiş gibi: .

— Şimdi kendimi feda etmekten başka çare kalmadı,, dedi. Eğer yalnız ben yetecek olursam... Benim hayatımın halkımın hayatı yanında ne önemi olabilir.

Doc, sakin bir sesle sordu:

— Öteki Dünya dediğiniz neresi?

— Bilmediğinizi unuttum. Sürgünleri gönderdiğimiz yer. Sulhsever halkımızdan ayırdığımız insanların barındığı yer. öteki Dünyayı yöneten Zoro. Sulhsever insanlara sıkıntı veren de onlar.

Bronz adam:

— Bizim dünyada onlara suçlu derler ve beyinleri yıkanır, dedi.

Biraz düşündükten sonra konuşmasına devam etti.

— Öteki Dünya nerede? Yakında oraya gideceğimi sanıyorum. Zoro trinitromit bombalarının böyle hazırlandığı bu kadar çabuk öğrenemez.

— Zoro öğrenemez mi? Şu halde kuşkulandığın...

— Daha başlangıcında kuşkulanmıştım.

— Eğer öteki Dünyaya gidecek olursan hemen öldürülürsün.

Doc gülümsedi, fakat cevap vermedi. Sözü hemen çevirdi.

— Babanız Kralla tanışmanın zamanı geldi sanıyorum. Çok yorucu saatler geçirdik. Adamlarımın dinlenmeye ihtiyacı var. Önümüzde de çok güçlü bir çalışma olacak.

XV.

ZORO TEHDİT EDİYOR

Kralın kabul salonundaki hoparlörlerden Zoro'nun alaycı sesi duyuldu.

— Doc Savage ve arkadaşları derhal teslim edilmeli. Aksi takdirde Manyon şehrini havaya uçuracağım. Bütün düşmanlarım ölecek! Manyon şehri düşecek! Prenses Lanta'nın kraliçem olmasını istediğim zaman şehri yeniden onaracağım!

Ham:

— Demek ki Zoro'nun başka sebepleri de yar, dedi. Onu hiç de kabahatli bulmam doğrusu.

Avukat yine Lanta'nın güzelliğine değiniyordu. Zoro'nun sözlerinin etkisi belli oluyordu. Genç kızın rengi kül gibi olmuştu.

Doc Savage:

— Demek kendinizi feda etmekten maksadınız buydu? dedi.

Prenses Lanta başını «evet» anlamında salladı.

— Dünyadan getirdiği bu patlayıcı madde elinde olduğu sürece başka çarem yok.

Prenses Lanta iki kere hayatını feda etmekten söz ediyordu.

Monk, ince sesiyle haykırdı.

— Hay Allah be! Böyle bir şey yapmayacaksın! Eğer şu pis yılanı elime bir geçirecek olursam, çekeceği var!

Monk'un kıllı elleri açılıp kapandı. Zoro'yu eline geçirecek olursa gerçekten de tahtakurusu gibi ezecekti.

Prenses Lanta:

— Komik yüzlü adam çok hoşuma gidiyor, dedi.

Prensesin gözleri dolmuştu.

Zoro'nun sesi kesilir kesilmez şehir sallanmaya başladı. Kral sarayının duvarları yıkılacakmış gibi sarsıldı.

Kral Lumos acele bir emir verdi.

— Süper-Manyetik kuleleri çalıştırın!

Verilen emir radyoyla hemen yayınlandı. Minyatür sarsıntı hemen kesildi.

Kral Lumos:

— Şimdi gece, dedi. Plan yapmak için birkaç saatimiz

var.

Doc Savage sordu:

— Süper-Manyetik kuleler mi? İnişe geçtiğimiz zaman şehrin dört bir köşesindeki ışıklı şeffaf kuleler olacak, değil mi?

— Çok dikkatlisiniz, Doc Savage. Öğrendiğiniz gibi, Üni-gemilerimiz sürekli manyetik güçle idare edilir. Bu manyetik gücü kontrol edebiliyoruz. Şehri korumak için de süper-Manyetik bir sistemimiz var.

Doc sordu:

— Süper-Manyetik kuleler çalışdtğı takdirde de Üni-gemilerin çalışması imkansızdır, öyle mi?

— Amaç bu. Süper-Manyetik kuleler çalıştığı takdirde Zoro, ne havadan ne de yerden saldırabilir. Bizim de gemilerimiz işe yaramaz tabii.

Bronz adam:

— Çok güzel bir savunma, dedi. Zoro'nun kuvvetlerine karşı dayanmak için bir tedbir düşünecek kadar zamanımız var demektir. Bir soru, Kral Lumos. Bize oldukça fazla şey anlattınız. Acaba Zoro nasıl bir suç işledi?

Kral Lumos kısaca açıkladı. Zoro, çapulcuların başıydı. Yüzlerce adamı vardı. Hepsi de Öteki Dünya'ya sürülmüşlerdi.

Yeraltı Krallığı Sayım Sistemi ile yönetiliyordu. Her kişi, üretimini ulusun desteklenmesinde kullanırdı. Dış dünyada olduğu gibi, başkasının üretiminden yararlanmak isteyen çıkardı. Böyle kişiler Manyon'dan bin mil kadar uzaklıktaki Öteki Dünya'ya sürülürlerdi.

Kral Lumos:

— Orada kendi kendilerini desteklemek zorunluğundadırlar, dedi. Kendilerine ait küçük bir güneş sistemleri vardır. Rezervuarlardan yararlanarak tarlalarını, bahçelerini sularlar, Manyon şehrinde oturanlar tarafından kabul edilmezler. Kullanmaları için üç Uni-gemi verilmiştir.

Doc:

— Şu halde Zoro, kendisine bir ülke kurabilmek için dış kuvvetlerden yararlanmak istedi, dedi.

— Evet. Elinde olan silahlar yeterli değil. Fakat ölüm müziğini ve adelelerin işlemez hale gelmesini temin eden müziği geliştirmiş.

— Biz buna Ölüm Flütü diyorduk. Bir, ya da iki kimyevi madde işitme sinirlerini etkiliyor. Biri öldürüyor, diğeri bayıltıyor. Fakat bu flütlere sahip olan savaşçıları kendi işitme duygularını koruyorlar.

Kral Lumos çaresizlik içinde başını salladı.

— Şaşkınlık içindeyiz. Zoro, sadece yakın mücadele için ölüm melodisini geliştirmekle kalmadı, kulaklarım koruyacak maddeyi de buldu.

Manyon şehrindeki gece yıldızsızdı, çünkü gökyüzü yoktu.

Doc'ın beş arkadaşı şaşkın gözlerle geceye baktılar. Yeraltı dünyasının atmosferi bulutsuzdu. Sis yoktu. Geceyi çok hafif aydınlatan, kuleye benzer yapıtların cılız ışıklarıydı.

Güneş sütunları kapatılmıştı. Krallık geceyi ve gündüzü kontrol edebiliyordu.

Renny birden ürperdi.

— Dipsiz bir kuyudaymış gibiyiz, dedi. Çocukken, masallardan birinde geceleri güneşin kaldırıldığı anlatılırdı. Şu ana kadar buna inanmamıştım.

Prenses Lanta, altı serüvenci arkadaşı Kralın Üni-gemilerinin bulunduğu yere götürdü.

Kral sarayının duvarları dibinde bulunuyorlar ve caddeyi görebiliyorlardı. Caddeden bazı gürültüler, haykırışlar duyuluyordu. Konuşulan dil her ne kadar yabancıysa da Doc. caddede toplanan insanların ne söylediklerini anladı.

— Halkınız bizim Zoro'ya teslim edilmemizi istiyor.

Prenses Lanta'nın yüzü sapsarı görünüyordu. Gemilerin bulunduğu sahada bir düzine kadar Üni-gemi vardı.

Prenses aceleyle:

— Kormayın, dedi. Böyle bir şey olmayacak. Babam asıl endişesinin ne olduğunu söylemedi. Şehrin içinde Zoro'nun casusları bulunduğunu biliyoruz, isyan hazırlıyorlar. Halkımızın bir kısmı son derece korkuyor. Bugüne dek daima sulh içinde yaşamıştık. Bunun için de, herhangi bir ayaklanmaya karşı hazırlıklı değiliz. Sizin asker ve polis dediğiniz güce hiç bir zaman ihtiyaç duymadık.

Bu haber Doc Savage’in canını sıkmıştı. Fakat sesinden bunu anlamak mümkün değildi.

— Böylesi daha iyi, dedi. Eğer Üni-gemilerin nasıl çalıştığı hakkında bize biraz bilgi verebilirseniz, belki karşıt bir saldırı hazırlayabiliriz.

Doc, elektrik mühendisi Long Tom ve yüksek bilgili kimyager Monk’la beraber geminin kontrol kamarasına girdi.

Long Tom’urı yüzü birden, aydınlandı.

— Gravite kontrolü belki uzaktan bozulabilir, Doc.

Bronz adam gülümsedi.

— Jeneratöre ihtiyaç göstermeden depo edilmiş elektrik enerjisi olduğuna göre, bunu ben de düşünmüştüm. Fırsat bulur bulmaz düşündüklerimi anlatacağım.

Prenses Lanta, onları, yeraltı dünyasına geldikleri gemiye götürdü.

— Belki ihtiyacınız olabileceğini düşünmüştüm, dedi. Buzullar üzerindeki hava geminizden birtakım sandıkları beraber getirdim.

Monk, neşeli bir sayha kopardı. Hemen kendisine ait olan sandığa saldırdı. Sandık küçük olmakla beraber tam bir labaratuvardı. Birkaç dakika içinde bazı kimyasal maddeleri denemeye başlamıştı bile. Kıllı ellerinin sarımtırak, macuna benzeyen bir mumla sıvandığı görüldü.

Çalışmaları birdenbire kesildi. Sarayın ön tarafından bazı gürültüler geliyordu. Caddedeki insanların sesleri birden yükselmişti.

Kral Lumos’un sakin ve gür sesi duyuldu.

— Ne Clark Savage’i ne arkadaşlarını teslim etmeyeceğim.

Sesleri bastıran garip bir müzik sesi duyuldu.

— Şu halde Prenses Lanta, Zoro’nun kraliçesi olacaktır! Aksi takdirde, şehir istila edilecektir. Bütün düşmanlarımız yok olacak! Prenses Lanta’yı Zoro’ya verin!

Prenses Lanta, Doc Savage ve adamlarına döndü.

Sakin bir sesle:

— Zoro’nun katilleri şehre sızmış, dedi. Tek çare var. Gideceğim.

Doc Savage, Prenses Lanta’ya mani olmak istedi, ama Prenses buna hazırlıklıydı. Doc’ın ellerinden kurtuldu ve sarayın ön tarafına doğru uçar adımlarla uzaklaştı.

Doc’ın arkadaşları Prenses Lanta’yı takip etmek istediler. Fakat aceleleri yüzünden birbirlerine karıştılar. Bronz adam arkadaşlarının peşinden gitmedi. Seri adımlarla saray duvarının yanına gitti. Cam gibi parlayan mika kulelerden biri tam önündeydi. Bronz adam birden sıçradı ve düz duvara tutundu. Mika ve altın karışımı duvarda tutunacak yer olmadığı halde bronz adamın duvara tırmanması şaşılacak şeydi. Fakat bronz adamın bileklerindeki demir pençeler düz duvara bile kolaylıkla tırmanabilmesini sağlıyordu. Duvarın üstüne gelince bronz adam durdu ve aşağıya baktı. Prenses Lanta’nın ince gölgesini gördü. Genç kız, gururla yürüyor ve kalabalık önünden çekiliyordu. Fakat yarım düzine kadar pelerinli adam genç prensesin çevresini sardı.

Doc, bütün bunları loş aydınlıkta hayal meyal görmüştü. Hiç beklenmedik bir anda bütün kulelerin ışıkları yandı. ‘Kral Lurnos geceyi bitirmeye karar vermiş olmalıydı.

Prenses Lanta, Zoro’nun adamları tarafından yakalanırken bronz adam bir sıçrayışta caddeye atladı. Ayakları kaldırıma dokunduğu anda Crado’nun gürleyen sesini duydu. Crado, kendisine sadık adamlarının başında kalabalığı yararak ilerliyordu.

Crado’nun adamlarında sadece kısa coplar vardı. Coplarını kullanarak kendilerine yol açmaya ve Prenses Lanta’ya ulaşmaya çalışıyorlardı, ama pek başarı sağlayamıyorlardı.

Zoro’nun adamlarının çevresinde sert bir rüzgar esmeye başladı. Doc Savage’in sahneye çıktığı anlaşıhncaya kadar Zoro’nun adamlarından altısı yere devrilmişti. Zoro’nun adamları Doc’ı görüp üzerine saldırdıkları halde bronz yumrukların kalkıp indiğini göremiyorlardı.

Bronz adamın çevresi, yere yıkılan adamlarla dolmuştu. Crado'nun bir zafer çığlığı kopardığı duyuldu. Hiç vakit geçirmeden kavgaya katıldı.

Bu büyük uğraşın tam ortasında Prenses Lanta'nın haykırdığı duyuldu.

— Clark Savage! Crado! Hepiniz geri çekilin! Dikkat! Ölüm melodisi çalmak üzereler!

Kalabalığın değişik noktalarından garip bir müzik sesi yükseldi.

Bir ses gürledi.

— Haydi, Monk! Başlarına çökelim!

Saray koridorunun kapısında Renny'nin iri vücudu göründü. Balyoz gibi yumrukları kalkıp iniyor, önüne kim gelirse gelsin deviriyordu. Bu arada Zoro'nun adamları yanında sivil halktan da yere yıkılanlar oluyordu.

Monk, Prenses Lanta'nın parlak elbisesinin göründüğü noktaya ulaşmak için kendisine yol açmakla meşguldü. Uzun kollarının her uzanışında iki. kafa yumurta gibi tok bir ses çıkartıyor, iki kişi saf dışı kalıyordu. Monk da bir ayrım yapmıyordu. Zoro'nun adamları olsun olmasın, gümüş renkli adamlar onun görüşünde birbirinin benzeriydi.

Ham, Zoro'nun adamlarına yan taraftan yanaşıyordu. Lanta'nın getirmiş olduğu eşyaların arasından yedek kılıcını almıştı. Uyuşturucu madde bulaşmış olan kılıcın ucu kuvvetli aydınlıkta pırıl pırıl yanıyor, kısa daireler halinde dönüp duruyordu.

Long Tom ve Johnny de diğer taraftan saldırıyorlardı. İkisinin de görünüşü dövüşken kimselere benzemiyordu, ama önlerindeki adamlar buğday başakları gibi yere yatıyorlardı.

Doc, gemiden ayrılırken süpermakineli tabancalarından birini almayı unutmamıştı. Adamlarının silahlı olmadıklarını biliyordu. Müziğin duyulmasından birkaç saniye sonra beyninde hafif bir uyuşukluk hissetmeye başladı. Birdenbire, kendi tabancalarından birinin tarakası

duyuldu. Prenses Lanta’nın çevresini saran Zoro’nun adamları sapır sapır dökülmeye başladı.

Bronz adamın eli süratle kurşun geçirmez yeleğinin altına gitti. Adamlarını uyarmasına imkan yoktu. Uyuşturucu gaz kapsüllerinden ikisi kaldırımın üzerinde kırıldı. Doc, flüt sesinin verdiği uyuşukluğa karşı dayanmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki, Zoro’nun adamlarına çok yakın olan Crado ve adamları baygın olarak yere serildiler.. Bronz adam bir ara kalabalık arasında ayakta kalan tek kişi oldu. Nefesini tutmuştu. Fakat Zoro’nun flütünden çıkan uyuşturucu etkiye daha fazla karşı koyamayacağını biliyordu. Ayakta durmaya çalışıyor, fakat iri vücudu sallanıyordu.

Doc’tan daha az dayanıklı olan Johnny, Renny, Ham ve Long Tom kaldırıma serilmişlerdi. Ayakta kalan sadece Monk’tu. İri yumrukları etrafına kim gelirse gelsin yıkıyor ve süratle Prenses Lanta’ya doğru yaklaşıyordu. Monk, Lanta’nın hemen yanındaki Zoro’nun adamlarına yaklaştığını görünce uzun bir sevinç çığlığı attı.

Doc, bulanık bakışlarını Lanta’ya çevirdi ve tabancanın onun elinde olduğunu gördü. En hızla makineli tabancadan daha süratli çalışan ve altmış mermi yakabilen tabanca, ortalığı kasıp kavuruyordu. Fakat Zoro, tahmin edildiğinden daha fazla bir güçle saldırmıştı:

Monk haykırdı.

— Yaşa Prenses, çok iyi çalışıyorsun! Şimdi onları...

Fakat iri yarı kimyager sözünü tamamlayamadı. Birden havaya sıçradı. Kıllı ellerinden birini yüzüne kapamıştı. Zaten bir kurşunla delinmiş olan maymun kulağına benzeyen kulağının memesinde kırmızı bir leke belirdi. Sadece kendisinin bildiği bir sebeple flüt sesinden etkilenmeyen kimyager, Lanta’nın ayakları dibine serilip kaldı.

Doc Savage’in gördüğü son sahne bu oldu. Bronz dev, yerde yatan Zoro’nun adamlarıyla Crado’nun adamları arasına devrildi.

Kulaklarının zarı patlayacakmış gibiydi. Beyni uyuşuktu. Birden hertaraf karardı, ve kendinden geçti.

King Lumos’un düzenlediği saldırı Zoro tarafından püskürtülmüştü. Zoro’nun adamları baygın yatıyordu ve şehir halkı kaçışmıştı.

Zoro’nun flütü, Doc Savage’in gaz kapsülleri, hiç sebep yokken devrilen insanlar onların anlayışının dışına çıkıyordu.

Kral Lumos ve en yakın adamları sarayın terasında yatıyorlardı. Zoro’nun flütüyle çalınan müziğin etkisinden ancak kendilerine geliyorlardı. Doc Savage, adamlarından çok daha çabuk ayıldı. Ayağa kalkar kalkmaz Prenses Lanta’yı aradı. Belki de genç Prenses saraya sığınmıştı. Bronz adam küçük bir enjektör çıkardı. Yapılan iğneden sonra adamları ve Crado hemen kendilerine geldiler.

Doc, hemen Kral Lumos’un yanma koştu.

Monk, uzun kollarını sallayarak merdivenlerden çıktı. Öfkeyle söyleniyordu.

— Allah kahretsin be! Şu kızın benden hoşlandığını düşünüyordum, ama beni yeni mıhladı! Ben size demiştim ki..;

Prenses Lanta’nın tabancasından çıkan «insaf» mermilerinden biri kazayla Monk’un boynuna saplanmıştı. Onu bayıltan merminin bayıltıcı etkisi olmuştu. Zoro’nun müziği onu etkilememişti.

Kral Lumos, Doc Savage’e baktı.

— Prenses Lanta’yı da beraber götürdüler, dedi Onu son gördüğümde meydandaydı.

— Belki saraya girmiştir?

Crado sakin bir sesle:

— Bizi terk etmeyecekti, dedi. Caddede hala baygın yatanların dışında Zoro’nun bütün adamları gitti.

Güneş sütunları birden karardı. Ortalık zindan gibi oldu. Şehirde her yer karanlıktı.

Kral Lumos, sakin fakat endîşe dolu bir sesle:

— Başımıza bunun geleceğinden korkuyordum, dedi. Şehirdeki evlerin de ışıkları karardı.

Kral Lumos'a cevap veriyormuş gibi, Zoro'nun haşin sesi duyuldu.

— Prenses Lanta elimde! Manyon'un güneş sistemini bozdum! Yarın bu saatte Kral Lumos şehri teslim etmeli, Doc Savage ve adamlarım vermelidir! Hayat veren güneş ışığını sadece Öteki Dünya halkı kullanacak, diğer şehir sakinleri ölecektir, idareyi Kral Zoro ve Kraliçe Lanta ele alacaktır!

XVI

KAÇAK ALİMLER

Prenses Lanta kaybolmuştu. Kaçırıldı mı, yoksa halkını kurtarmak amacıyla kendisi mi teslim oldu, bilinemezdi.

Ham:

— Böyle kız milyonda bir bulunur, dedi. Kahramanca dövüştü, fakat onu yakaladılar.

Monk homurdandı.

— Böyle bir şey yapmadılar. Halkım kurtarmak için kendisini feda etti.

Monk, her ne kadar, Prensesin eline her tabanca geçişinde kurşunlara hedef oluyorsa da, Ham'ın söylediği her şeye itiraz ederdi.

Kral Lumos:

— Evet, dedi. Prenses öteki Dünya'ya gitmiştir. Pratik olarak Zoro'nun gücüne karşılık veremeyecek durumdayız. Hiç kuşkusuz ki güneş sistemimizin kaynağını eline geçirmiştir. Işık olmadığı takdirde ancak birkaç günlük ömrümüz var demektir. Bu ışık binlerce yüzyıldan beri bizi yaşatmıştır.

Doc Savage cevap vermedi. Long Tom'u yanına alarak eşyalarının getirildiği gemiye gitti. Prenses Lanta, geminin gravite kontrolü hakkında biraz bilgi vermişti.

Long Tom, üçlü madenî bobin sistemini inceleyerek:

— Böyle bir şey düşünmüştüm, ama buna yeraltında planı yok. Bu planlar kendi arşivimizde saklanmaktadır. Bu planların onun eline geçmesine fırsat bırakmamak için, ilk tehlike anında tahrip edilecektir. Dış dünyaya yaptığı ziyaretin nasıl başarıldığı bilinmiyor. Prenses Lanta'nın bildirdiğine göre, Zoro, birçok yerlerde yüze çıkmak istemiştir. Yersarsıntılarının nedeni de buydu. Aleutian'ın volkanik bir adasından çıkması büyük bir şans eseri.

— Yani Zoro bir daha dış dünyaya dönmeyecek mi dersiniz?

— Plan olmadan böyle bir şeye bir kez daha kalkışacağını sanmam. Amacına ulaştı. Dönüşünde, Prenses Lanta'yı izledi. Daha önceki yüzyıllarda atalarımız dünya yüzüne çıkmak amacıyla yaptıkları araştırmalar sırasında mağma tabakasında mahvolmuşlardır. Bazı gemiler elmas yataklarında parçalanmışlardır. Okyanusta büyük bir kayaya çarpan bir gemiyle, elmas yataklarına dalan bir Üni-gemi arasında pek ayrım yok gibidir.

Bronz adam alay etti.

— Demek ki Caulkins'le Cassalano da yeraltı dünyasında hapis. Long Tom, degravite kutusu hazır mı?

Long Tom:

— Etkin olacağını düşünüyorum, dedi.

Kral Lumos ve yanındaki nöbetçiler birdenbire şaşkına döndüler ve ellerini kulaklarına bastırdılar. Geminin içini garip bir müzik sesi doldurmuştu. Fakat Long Tom oralı bile değildi, çünkü bu sesin Doc'tan çıktığını biliyordu. Kral Lumos, Long Tom'un umursamadığını görünce rahatladı, ama oldukça şaşkındı.

Sakin bir sesle:

— Öyle sanıyorum ki kötülüklere karşı koyabilecek bir çare bulmuş gibisiniz, dedi. Eğer bir yardımım dokunabilirse, krallığım emrinizdedir.

— Bir saat sonra Süper-Manyetik kuleleri durduracaksınız. Üni-gemilerden birini kullanmak zorundayım.

— Doğru, Zoro'nun elinde dış dünyaya giden geçitlere rastlayacağım aklıma gelmemişti, dedi. Bak, Doc, teller altın alaşımı.

Bu doğruydu. Doc'la Long Tom, Zoro'nun gemisindeki gravite etkisini bozmak için karşıt bir güç üzerinde çalışırlarken altın teller kullanıyorlardı.

Doc, yaya benzer bir aparey yapmış, bunu gravite kontroluna bağlayarak değişik yellerde deniyordu.

Kral Lumos, geminin giriş kapısında belirdi.

— Crado, iki dünyalının Zoro'nun elinde olduğunu öğrenmiş. Caulkins ve Cassalano adında iki kişi.

Doc, hiç de hayret etmedi, iktisatçıyla madencinin de yeraltı dünyasına getirilmiş olduklarından emindi. Zoro'nun böylesine değerli rehinleri serbest bırakmayacağı muhakaktı.

Doc:

— Prenses Lanta, Zoro'nun geçitlere ait planı olmadığını söyledi, dedi. Belki bu iki tutsak onun çok işine yarayabilir.

— İsteğin yerine getirilecektir. Tabiî, Uni-geminin kullanılması için adama ihtiyacın olacaktır.

— Lüzum yok. Bu gemilerin idaresi gerçekten de çok kolay. Bizim uçaklardan çok daha az karışık.

Kral Lumos ve adamları birbirlerine baktılar. Bir Üni-geminin kullanılabilmesi için o kişinin aylarca eğitim görmesi gerekirdi.

* * *

Öteki Dünya'daki evler Eskimo kulübelerini andırıyordu. Kubbeleri mika ve kristal karışımı bir madenle yapılmıştı. Kapıları çok alçaktı.

Burası Zoro'nun ülkesiydi. Yakında bütün yeraltı dünyasına hakim olacaktı. Fakat karşısında Doc Savage vardı. Zoro, Doc Savage'le yaptığı karşılaşmalarda daima yenilgiye uğramıştı. Bunun için de kendisine olan güveni biraz olsun sarsılmıştı. Şimdiye kadar kimse madenî gömleklerden kurtulamamıştı. Bu gömlekler Manyon şehrinin Planlama Derneği tarafından geliştirilmişti ve suçlular üzerinde kullanılıyordu. Zoro da bu gömlekleri dünyanın zayıf adamları üzerinde kullanmıştı.

Böyle olduğu halde zayıf olarak kabul ettiği dış dünya adamları, Doc Savage'in yardımıyla kurtulmuşlardı. Bronz adam, Zoro ve adamlarını Narwhal'ın güvertesinde zararsız hale sokmuştu. Bu bakımdan Zoro hiç bir şeyi şansa bırakmak niyetinde değildi ve Doc Savage'i eline geçirmedikçe rahat etmeyecekti.

Şu anda Zoro ve birkaç adamı başarılarını kutlamakla meşguldü. Prenses Lanta, Zoro'ya sadık adamların elindeydi. Prenses Lanta'yı yakalayanlar Manyon şehrini terk etmişlerdi. Kral Lumos, süper-manyetik gücü keser kesmez prenses Zoro'nun eline geçmiş olacaktı.

Manyon şehriyle Öteki Dünya arasında bin millik bir uzaklık vardı. Gravite kemerleriyle yapılabilecek bir yolculuk günler tutabilirdi. Çünkü yeraltı dünyasında rüzgar yoktu. Fakat bir Uni-gemi bu uzaklığı bir ok gibi alacaktı.

Kubbe tavanlı kulübelerden birinde iki gölge fısıldaşıyordu.

— Fakat Zoro'nun elinde plan yok. Adamları, planların

ele geçmeden önce tahrip edileceğini söyledi. Bu da demektir ki, hayatımızın sonuna kadar burada hapis kalacağız. Dış dünyaya tekrar dönmemiz imkansız olacak.

ikinci ses fısıldadı.

— Haklısın, Cassalano. Belki kaçıp saklanabilirsek, Doc Savage veya kraliyet gemilerinden biri bizi bulup kurtarabilir. Eğer Zoro tarafından yakalanacak olursak, dolaşmaya çıktığımızı ve yolumuzu kaybettiğimizi söyleyebiliriz.

Bu konuşma üzerine biri uzun boylu, diğeri şişman ki gölge kulübenin kapısından karanlığa doğru süzüldü. Kısa zamanda son kulübeleri geçtiler. Buraya kadar kimse tarafından görülmemişlerdi. Şehrin arka kısmı büyük bir ovaya açılıyordu. Bu ova sebze bahçeleriyle doluydu. Kara bir deniz gibi uzanan ovaya daldıkları zaman birbirlerini kaybetmemek için el ele tutuştular.

Bir müddet karanlıkta yol aldıktan sonra soluk soluğa kalan Cassalano yakındı.

— Burada saklanabileceğimiz hiç bir yer yok. Zoro bizi hemen bulacaktır.

Caulkins:

— Eğer böyle bir şey olursa, hemen yatıp uyur numarası yapacağız, dedi. Sanki kaybolmuş, dinleniyormuş gibi. Bilim dalındaki bilgilerimizin bize bir yararı olmuyor, Doc Savage burada olsaydı, muhakkak bir kurtuluş çaresi bulurdu. Fakat tanınmış bronz adam bile plan olmadan geçitleri bulamaz. Zoro, buraya kadar gelişini Lanta'yı takip etmesine borçlu olduğunu itiraf etti.

Cassalano sızlandı.

— Prensesi ele geçirdiğini söyledi. Kafa tuttuğu kral kızını kurtarmak için teslim olabilir.

— Bunun da bize bir yararı olmaz. Güneş sistemi ışıklarının yakılmasından önce saklanacak bir yer bulmalıyız .

Birden düzlük, hafif meyilleşti. Şimdi sulama kanallarına gelmişlerdi. Kanalları takiben yürüyen iki ilim adamı bir saat kadar yol aldılar.

Kulakları çok keskin olan Caulkins birden durdu.

— Dinle! dedi. İşittin mi? Zoro kaçışımızı anlamış! Üni-gemilerden biri!

Cassalano titrek sesle sordu:

— Yani hemen yatıp uyuma numarası mı yapalım? Yoksa...

Casalano sözünü tamamlayamadı. Üni-geminin sesi birden kesilmişti. Kanalların içine doğru çekildiler. Zifirî karanlıkta bile görüldüklerini bilselerdi, çok şaşıracaklardı.

Takip eden Üni-gemi görünmüyordu. Görünüşte, takip edenler bütün ışıklarını söndürmüşlerdi. Kaçakların Üni-geminin üzerine doğru indiğini bilmelerine imkan yoktu.

Caulkins, titremekte olan Cassalona'yu kuru sebzelerin altına doğru çekti.

Tam bu sırada çevrelerini flüt sesi sardı.

Caulkins inledi.

— Bu ölüm melodisinden kaçmamız imkansız. Teslim olmak hepsinden iyi. Unutma, Cassalano, sadece bir gezintiye çıkmış ve yolumuzu kaybetmiştik.

Cassalano kekeledi.

— Eeee... veeet, ka... ka...ybolduk.

Birdenbire karanlıktan doğru uzanan kuvvetli kollar iki bilgini yakaladı. Cassalano'nun çığlığı ağzına kapanan elin içinde boğulup kaldı. İktisatçı ve madenci bir kere daha yakalanıyorlardı.

* * *

Güneş sisteminin soluk ışığında yere eğilmiş gibi görünen bir gölge hızla hareket ediyordu. Gölgenin kolları neredeyse yere dokunacak

kadar uzundu. Gölge, Manyon şehrinden itibaren açıkça bırakılan izleri takip ederek ilerliyordu. İzlerin kaybolduğu bazı yerlerde gölge, eğiliyor, izleri arıyor, bulduktan soma tekrar izlemeye başlıyordu. Bu izler, bellerinde gravite kemerleri olan adamlar tarafından bırakılmıştı ve açıkça belli oluyordu. Gravite kemerlerini sık sık kullanmışlardı. Fakat onları ileri atacak rüzgar olmadığı için tekrar yere inmişlerdi. İzlerin bulunması güçleştikçe, elleri yere dokunan adam öfkeyle homurdanıyordu.

— Allah kahretsin be! Keşke bende de o kemerlerden biri olsaydı. O zaman onlara gösterirdim!

Şövalyelik taslayan Monk, Prenses Lanta'yı bulup kurtarmak amacıyla tek başına izleri takip etmeye başlamıştı. Kendisine özgü nedenlerle genç kızın gözüne girmeye çalışıyordu. Genç kızın asıl amacı eline silah geçirdikçe Monk'u vurmak da olsa...

Monk, kendi kendine söylendiğini zannettiği halde sesi duyulabilecek kadar yüksek çıkıyordu. Fakat ölüm melodisine karşı hazırladığı balmumunun ilk denemesi başarıyla sonuçlanmıştı. Bunun için savunma silahı var sayılırdı.

Prenses Lanta'yı kaçıranlar, Manyon şehrinden iyice uzaklaştıktan sonra seçtikleri bir yerde kamp kurmuşlardı. Yanlarında küçük balonlardan vardı.

Grubun başkanı gibi görünen gümüş renkli adam:

— Manyon gemilerinden biri peşimizden gelirse onlara karşı hazırız, dedi.

Monk konuşmayı duymadı. Şehirden yansıyan ışığa rağmen burası karanlıkta kalıyordu. Monk'un billur sese karşı hassas olan kulakları dikildi. Elleri ve dizleri üzerine çöktü. Eğer Ham onu bu vaziyette görseydi, tam bir maymunu andırdığını söylerdi.

Prenses Lanta konuşuyordu.

— Beni serbest bırakın, kaçmaya kalkışmayacağım. Zoro’nun yanına kendi arzumla gideceğim.

Monk, içinden söylendi.

— Yahu, kadına bak be! öyle sanıyorum ki onu kucağımda taşımak zorunda kalacağım!

Yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

— Eh, onu kucağımda taşımak fikri fena sayılmaz, diye mırıldandı, inşallah razı olur!

Gölge gibi insanlar Monk’a doğru saldırdı. Geldiğini duymuşlardı. Zoro’nun adamlarından bazısı gravite kemerlerini kullanarak onun üzerinden aşıp arkasına geçmişlerdi. Şimdi her yönden Monk’un üzerine saldırıyorlardı.

Birçok elde flütler belirdi. Garip müzik bütün bahçeyi bir anda sardı. Monk, kısa bacakları üzerinde şaha kalktı.

— Haydi, gırtlaklarınız parçalanıncaya kadar üfleyin bakalım! diye cırladı. Bakın bakalım size bir yararı olacak mı?

Monk’un uzun kolları iki adamın kafasına doğru uzandı. Ceviz kırılmasını andıran bir ses duyuldu ve iki kişi yere yıkıldı. Ne müzik ne de uyuşturucu madde böylesine çabuk etkin olamazdı. Monk, iki kişinin üzerine sıçradı.

Flüt çalanlar şaşkınlık içinde Monk’a baktılar. Doc’ın gorile benzeyen adamın kulaklarının yapısı değişik olmalıydı. Zoro’nun adamları onun kulaklarının küçük ve kıllı olduğunu gördüler.

Monk, iki adamı daha saf dışı bıraktıktan sonra kollarına sarılan başka iki adamı fırlatıp attı. Adamlar havada taklalar atarak uçtular. Monk, cebinden iki küçük kapsül çıkardı.

Kimyager derin bir nefes alıp bekledi. Hemen yakınında bulunan Zoro’nun adamları birden yere yıkıldılar. Monk’un etrafı temizlenmişti.

Monk, Prenses Lanta’nın karanlıkta bile parıldayan altın elbisesini gördü.

— Seni kurtardım, Prenses! diye haykırdı.

Sonra Prensese doğru atıldı.

Zoro’nun adamları dört bir taraftan saldırdılar. Monk, kalabalık karşısında yere çökmek zorunda kaldı. Tam bu sırada kafasına iri bir taş indi.

XVII.

DOC’IN GEMİSİ DÜŞÜYOR

Doc Savage’in geride kalan üç adamı Kraİ Lumos’un odasında sıkıntıyla dolaşıyorlardı. Bronz adamdan şimdiye kadar hiç bir haber çıkmamıştı. Kral Lumos, karısı ve adamları da onlar gibi uykusuz bekliyorlardı.

Dışarda, Crado ve adamları Üni-gemilerle devriye geziyorlardı. Süper-Manyetik güç kesildiği için etrafı dikkatle kontrol ediyorlardı. Zoro’nun ilk fırsatta gemilerini kullanacağını çok iyi biliyorlardı.

Prenses Lanta’nın araştırılması bir sonuç vermemişti. Zoro’nun adamlarını şehirden fazla uzaklaşmayarak bahçelerde saklanacağı kimsenin aklına gelmemişti. Aradan iki saat geçtiği halde Doc ve Long Tom’dan haber yoktu. Oysa, Bronz adam Zoro’nun yerini dolaşmak amacında olduğunu söylemişti.

Ham, arkadaşlarına:

— Peki, bizim goril ne oldu? diye sordu. Neden rahat durmaz, anlamam? Nereye gitti dersiniz? Acaba dolaşırken şehirden uzaklaşıp yakalandı mı?

— Monk başının çaresine bakabilir. Neden hep onunla uğraşırsın? Eğer burada olsaydı, onu yine alaya alacaktın.

Bunu söyleyen Renny'ydi.

Ham terslendi.

— Belki de onunla alay etmek fırsatını bulamadığım için canım sıkılıyordun Eğer beyin denen şey onda olsaydı, yalnız başına bırakmamızda bir sakınca olamazdı.

Aslında Ham'in endişesi arkadaşının güvenliği bakımındandı. Monk da iki saatten beri ortada yoktu.

Kral Lumos:

— Keşke adamlarımdan birini alması için İsrar etseydim, dedi. Uni-gemilerden böylesine iyi anlaması çok garipti.

Johnny:

— Bu bakımdan endişe etmeyin, dedi. Doc, her zaman başının çaresine bakmasını bilmiştir.

Johnny'nin Doc'a güvenci bir anda boşa çıkıyordu.

Hoparlörden bir ses duyuldu.

— Kral Lomus'u arıyorum. Ben Clark Savage. Üni-gemide arıza var. Gravite kontrolünü kaybettik. Üni-gemi toprağa dalış yaptı. Çıkmamız zaman alacak. Süper-Manyetik kuleleri çalıştırın. Zoro'nun gemileri havalandı sanıyorum... Bir dakika... Süper-Manyetik kuleleri çalıştırın... Üni-gemi elektriklendi. Kurtuluş göremiyorum. Kuleleri çalıştırın... Durumumu bildirmem imkansız...

Doc'ın sesi birden kesildi. Başka bir ses duyuldu.

Kraliçe haykırdı.

— Lanta! Bu ses Lanta'nın! Ah, Lanta...

Kral Lumos:

— Portatif radyodan konuşuyor, dedi. Dinleyin!

— Ben Lanta... Beni duyduğunuzu umarım... Hoşuma giden komik yüzlü adamı yakaladılar... biz...

Hoparlördeki ses başka seslerle karıştı. Birkaç saniye sonra hoparlörden hiç bir ses duyulmadı. Kral Lumos, üzüntülü bir tavırla Süper-Manyetik kulelerin çalıştırılmasını söyledi. Sonra, Doc Savage’le arkadaşı kurtulduğu takdirde, Zoro’nun onları bulmak için Üni-gemileri çalıştıramayacağını sözlerine ekledi.

Ham:

— Fena fikir değil, dedi. Harekete hazır olduktan sonra Siiper-Manyetik kuleleri durdurmanızı isteyeceğiz.

Ham, Uni-gemilerin bulunduğu yöne doğruldu. Omuzunun üzerinden:

— Çünkü Doc Savage’le Long Tom’u arayacağız. Belki Monk’a da bakarız, dedi.

Johnny:

— Zoro da bizim gibi Doc’ın mesajını almıştır, dedi. Bu konuşma bana garip geldi. Çünkü Doc, tehlikede olduğunu hiç bir zaman bildirmez.

Ham:

— Doğru söylüyorsun, dedi. Fakat bu Uni-gemilerin kendilerine özgü birtakım hileleri var. Belki yapabileceği sadece haber vermek olmuştur.

Johnny, Ham ve Renny, başka bir Uni-gemiye binmişlerdi. Kralın başkomutanı Crado gemiye komutanlık ediyordu. Uni-gemi hızla öteki Dünya’ya doğru yol alıyordu. Gece karanlıktı, çünkü, Kral Lumos yine güneş sistemini söndürmüştü.

Crado:

— Korkarım ki Bronz şefiniz gerçekten de çıkmazda, dedi. Oldukça bilgili olduğu muhakkak, fakat bu gemilerin kullanılması biraz zordur.

Yanlış bir kontrola dokunmak, geminin toprağa dalmasına sebep olabilir.

Renny sordu:

— Geminin nereye düştüğünü tespit edebilir misiniz? Doc'ın gittiği yöne gittiğimizi ner'den biliyoruz?

Crado, üzüntüyle başını salladı.

— Radyo ile bağıntı kurmaya çalışıyorum, fakat cevap alamıyorum. Dedektörlerimiz sadece hareket halindeki gemileri tespit edebilirler.

Ham:

— Her neyse, dedi. Doc'ın Zoro'nun ülkesine doğru gittiğini biliyoruz. Bu da bizim için yeterli sanırım.

Crado:

— Birkaç dakikaya kadar Zoro'nun bölgesine gireceğiz, dedi. Hazırlanmamız gerekiyor. Zoro'nun planı, Manyon'un güneş sistemini bozmak. Onu hiç bir şey durduramayacaktır.

Mühendis olan Renny'nin merakı kabarmıştı.

— Bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyorum. Kralın söylediğine göre güneş sistemi enerjisini, doğal olarak depolanan elektrik enerjisinden alıyor. Depolanan bu enerji, sürekli olarak, dünyada yıldırım şeklinde beliren elektrik akımıyla besleniyor.

Crado:

— Doğru, dedi. Güneş sistemimizin enerjisi, büyük kütleler halinde manyetikleştirilmiş tabakalardan temin ediliyor.

— Peki, Zoro, böylesine doğal bir sistemi nasıl imha edebilir?

— Evet, fakat enerji kütlelerine yüzyıllarca önce yapılmış tüneller vasıtasıyla ulaşılabilir. Zoro elindeki yeni patlayıcı maddeyle bu manyetik yataklardan birini imha edebilir.

Crado birden kontrollara doğru uzandı.

— Havada bir gemi daha var! Yaklaşıyor. Doc Savage’in gemisinden başka gemi olmadığı için Zoro’nun gemilerinden biri olmalı.

Gemi doğrudan doğruya Crado’nun gemisinin üzerine geliyordu.

Crado’nun rengi sararmıştı.

— Zoro! dedi. Şu gravite kemerlerini takın, ihtiyacımız olabilir

Fakat Zoro’nun gemisi, Crado’nun gemisinin yanından hızla geçti.

Crado:

— Atlamaya hazırlanın! dedi. iniyorum! Bakın!

Ham, Johnny ve Renny, kemerleri takmaya çalışırlarken Crado’nun gösterdiği şeyi görmüşlerdi. Bunlar küçük küçük balonlardı. Kaçmaları artık imkansızdı. Crado’nun gemisi bir taş gibi düşerek alçalıyordu, ama hızları gene de yeterli değildi.

Balonlar teker teker patlamaya başladı. Uni-gemi şiddetle sarsıldı. Johnny uzun boyuna rağmen havada bir perenda atmış, Ham bir köşeye savrulmuştu. Avukatın eşek arısı gibi ince vücudu dedektöre çarpınca dedektörün cam balonu parçalandı ve avukat cam kırıklarının arasına düştü.

Crado’nun son hızla alçalması gemidekileri korumuştu, ama geminin kontroldan çıkmasını engelleyememişti. Sarsıntıdan sersemlemiş, kendilerini toparlamaya çalışırken, geminin

kapısı açıldı ve Zoro’nun adamları gemiye doldu.

* * *

Ham, kendisinin ilk ayılan kişi olduğunu düşünürken yanında bir ses gürledi.

Renny:

— Allah kahretsin be! dedi. Şu Allahın cezası gömlekleri yine sırtımıza geçirmişler!

Ham ellerini biraz kımıldatınca boğulacakmış gibi oldu. Johnny de hemen yanında yatıyordu.

Zoro'nun adamları sürü halinde kaynaşıyorlardı. Tutsakları yakalayıp kaldırdılar. Bellerindeki gravite kemerlerini kullandıkları için, ağırlık söz konusu olamazdı.

Johnny çevresine bakındığı zaman bir mağarada olduklarını gördü. Mağaranın havası elektrik enerjisiyle doluydu. Ham yuvarlanarak Renny'ye yanaştı, iki madenî ceket birbirine dokununca mavi bir şerare meydana geldi.

Ham, manyetik hücrelerden birinde olduklarını anladı. Burası, Crado'nun söylediği gibi, güneş sistemine enerji sağlayan manyetik kütleyle doluydu.

Monk'un sesini duydukları zaman yanılmalarına imkan yoktu.

— Allah kahretsin be! Şuraya bak, pazara gönderilecek bir domuz gibi bağlanmışım!

Ham sevinçle haykırdı.

— Hay Allah, bu bizim goril değilse, ne isterseniz veririm!

Johnny'nin sesi duyuldu.

— Eğer çabuk tarafından bir şeyler yapmayacak olursak, hapı yutarız. Bakın ne yapıyorlar!

Zoro'nun adamları tutsakları mağaranın bir köşesine atmışlardı. Şimdi mağaraya küçük küçük sandıklar taşımakla meşguldüler. Ham'ın bu sandıkların trinitromit sandıkları olduğunu anlaması için, üzerlerindeki etiketleri okumasına lüzum yoktu.

Monk:

— Acaba ne yapacaklar? diye sordu.

Reeny:

— Ben düşünmemeye çalışıyorum, diye cevap verdi.

Zoro'nun iri vücudu dört arkadaşın üzerine doğru eğildi.

— Kafa patlatmanıza lüzum yok. Harika Doc Savage'in ve değerli arkadaşının size bir yardımı dokunamaz. Zoro, yeraltı krallığını eline geçirmek üzere. Dünyanızdan getirdiğim bu patlayıcı maddelerle burası havaya uçunca artık düşünmenize ihtiyaç kalmayacak.

Bu arada yüzlerce trinitromit sandığı taşınmış mağaranın değişik yellerine yerleştirilmişti.

Ham:

— Zoro, dedi. Bizim dünyamızda senin gibi sıçanlara ne yaparlar bilir misin? Fare zehiriyle zehirlerler.

Lanta'nın güzel yüzü Zoro'nun omzu üzerinden göründü ve tatlı sesi duyuldu. Fakat kendi diliyle konuştuğu için dört arkadaş söylenenleri anlamadılar. Zoro, kısa bir cevap verdi.

Prenses Lanta gülümsüyordu. Elini Zoro'nun koluna koydu.

Monk:

—- Ben size söylemiştim! dedi. Kadına hiç bir zaman güvenmemek gerekir! Şuna bakın hele!

Prenses Lanta, kimyagere baktı.

— Hoşuma giden komik yüzlü adamın böyle serbestçe konuşmamasını tavsiye ederim.

Caulkins'le Cassalano, trinitromit sandıklarının sıralandığı köşeye doğru yürüdüler. Ellerinde altın kablolar ve trinitromiti patlatacak olan kapsüller vardı.

Caulkins esirlere doğru döndü.

— Sizi kurtaracak dostunuz Bronz adam yok. Eh, her insanın bir sonu vardır.

Cassalano çatlak bir kahkaha attı.

— Doğru söyledin. İnsanların fani oldukları gerçek.

Johnny öfkeyle haykırdı.

— Pis domuz!

Caulkins ve Cassalano aynı anda kahkahalarla güldüler. Sonra çabuk hareketlerle trinitromit kapsüllerini yerleştirip altın kablolarla birbirine bağlamaya başladılar.

Bir ara, Prenses Lanta, Cassalano'yla konuştu.

Cassalano:

— Zoro'ya ve güzel kraliçesine daha ilerde de hizmetim dokunursa memnun olacağım, dedi.

Monk, kendi kendisine söylendi.

— Eğer şu herifi elime geçirecek olursam, anasından doğduğuna pişman edeceğim.

Cassalano ve Caulkins mağaradan çıktılar. Zoro ve Prenses Lanta da mağaranın ağzına doğru yürüyorlardı.

Renny'nin öfkesi öylesine fazlaydı ki bütün adelelerini germiş sırtındaki gömleği parçalamaya çalışıyordu. Boğazını sıkan çemberin gittikçe daralması sonucu rengi morarmıştı, ama nihayet gömleğin bir kenarı çatırtıyla yırtıldı.

Zoro ve Prenses Lanta şimdi mağaradan çıkmışlardı ve esirler yalnızdı. Renny, süratle hareket ederek Ham ve Johnny'yi kurtardı. Ham, hızla trinitromit tellerine doğru koştu ve çekip koparmaya başladı.

XVIII.

KRALIN ADAMLARI YENİLİYORLAR

Renny, bütün esirleri kurtarmıştı. Monk, bir sıçrayışta ayağa kalktı. Crado ve adamları sinmiş, Ham'in hareketlerini izliyorlardı. Ham'in orta parmağında iri bir yüzük vardı. Bu yüzüğün kenarına dokunulduğu zaman içinden incecik ve keskin bir uç çıkıyordu. Ustura kadar keskin olan bu parçayla süratle çalışarak kabloları parçalıyordu.

Cassalano'nun cırtlak sesi duyuldu.

— Zoro! Esirler! Serbest kalmışlar!

Renny'nin iri vücudu Cassalano'nun üzerine doğru atıldı. Cassalano yere yuvarlandı, fakat aklın almadığı bir şey oldu. Renny havada bir perende atarak yere düşmüştü.

Monk haykırdı.

— Şimdi seni parçalayacağım!

Cassalano'nun şişman vücudu tahmin edilemeyecek kadar hızla hareket etti ve Monk'un uzun kollarından kurtuldu. Tünelin ağzında

Zoro’nun adamları sürüyle içeri dolmaya başlamıştı. Adamların başında Zoro ve Caulkins vardı.

Cassalano çevik bir hareketle ayağa kalktı.

Zoro’nun soğuk sesi duyuldu.

— Ölüm melodisi!

Prenses Lanta’nın da billur sesi duyuldu.

— Bombalar!

Cassalano’nun tombul eli kalkıp indi.

— Geri çekilin! Hepiniz! Ham haykırdı.

— Nefesinizi tutun!

Cassalano’dan gelen saldırı hiç beklenmedik bir anda olmuştu. Madenci mağaranın gerisine doğru çekiliyordu. Crado ve adamları da onun peşinden gidiyorlardı. Crado başta olmak üzere adamlar yere serildiler. Monk, Renny ve Johnny hazırlıksızdı. Ham de onları uyarmak için bağırınca nefes vermek zorunda kalmıştı.

Beş saniye içinde dört arkadaş, Crado ve adamları mağaranın içine serilmiş yatıyorlardı. Cassalano uyuşturucu kapsüllerden kullanmış, ölüm melodisine ihtiyaç bırakmamıştı.

Ham ve arkadaşları yavaş yavaş ayıldılar. Renny, madenî gömleklerden iki tane giymekte olduğunu fark etti. Caulkins ve Cassalano yaptıkları işi bir kere daha gözden geçiriyorlardı. Cassalano tekrar yakalananlara bakıp uzun bir kahkaha attı.

— Ölmeden önce Zoro’nun gücünü anlamanızı istedik! Prenses öyle arzu etti.

Prenses Lanta, Zoro’ya bakıp gülümsüyordu. Zoro Ve adamları ağır ağır mağaradan uzaklaştılar.

Ham dişlerini gıcırdatarak:

— Caulkins’Ia Cassalano’nun daha işin başlangıcından beri Zoro’yla çalıştığı muhakkak, dedi. Doc bunu biliyordu herhalde. Zaten bu

nedenle buraya gelmek için sabırsızlanıp duruyordu. Prensesin hareketlerinden de kuşkulanmış olmalı.

Renny iniltili bir sesle:

— Ne fark eder! dedi. Nasıl olsa burada fazla kalacak değiliz!

Tünelin dışından öfkeli haykırışlar duyuldu. Bütün sesleri bastıran Kral Lumos'un gürleyen sesi duyuldu.

— Ölüm flütlerini alın!

Bir adam haykırdı.

Prenses Lanta'nın billur sesi ortalığı çınlattı.

— Dikkat! Hepinizi öldürecekler!

Ham umutla haykırdı.

— Belki de Prenses Zoro'ya oyun oynuyordu! Şimdi...

Fakat flütlerin sesleri mağaraya kadar uzandı. Dövüşenlerin sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Monk:

— Belki de onları mağaraya doğru sürüyorlardır, dedi. Ah, şu demir gömlekten bir kurtulsam!

Fakat mağaraya doğru sürülenler Kral Lomus ve adamlarıydı. Flütler ölüm oyunlarını oynamaya başlamışlardı. Adamlardan bazıları yere yuvarlanıyorlardı.

Kral Lumos haykırdı.

— Dayanın! Prensese yardim edin!

Birdenbire işitilen patlama sesiyle mağara kökünden sallandı. Ham, gözerini yumdu, fakat hala sağ olduğunu görünce çok şaşırdı.

Kral Lumos ve adamları sağa sola fırlamışlardı. Tünelden doğru ikinci bir patlama işitildi. Kralın adamlarından ikisi doğruldu ve Kralı tutup tutsakların yattığı yere doğru sürüklediler. Ham, tünelin tavanının gürültüyle çöktüğünü gördü.

— Mağaraya kapatıldık! Artık tellere yetişmemiz imkansız. Tünel taşla doldu. Zoro'nun adamlarına da ulaşmamız mümkün değil.

Kral Lumos kendisine gelmişti. Adamlarına esirleri çözmelerini emretti. Sonra:

— Bir çıkış yeri bulmalıyız, dedi. Mağaranın havası yakında teneffüs edilemeyecek kadar kirlenir.

Ham, Johnny, Monk ve Renny serbest kalır kalmaz trinitromiti kapsüllere bağlayan tellere saldırdılar. Fakat tellere erişmelerinin imkansız olduğunu gördüler. Tünelin tavanından kopan iri bir kaya parçası bu tellerin üzerine düşmüştü.

Ham, elini kaldırarak kanter içinde çalışmakta olan arkadaşlarını durdurdu.

— Bu mağaradan çıkmak için bir delik aramaktan başka çaremiz kalmadı. Nasıl olsa tellere ulaşmamız imkansız.

XIX.

PATLAMA

Zoro'nun gemileri mağaranın ağzından biraz ilerde duruyordu.

Caulkins:

— Gemileri iyice uzaklaştırsak iyi olacak, dedi. Trinitromit, dinamit gibi aşağıya doğru patlamaz. Yukarı ve dışa doğru patlar bunun için de bütün tepeyi havaya uçurabilir.

Cassalano, gemileri gözden geçirdi.

— Yeteri kadar uzak olduklarını sanıyorum. Keşke elimizde fazla tel olsaydı. O zaman detonatörleri daha uzağa götürebilirdim. Ama biraz uzaklaşıp Doc Savage'in silahlarından birini Zoro'ya verdi ve nasıl kullanılacağını öğretti. Detonatörlerden yüz metre kadar uzaklaştılar ve yanyana durup silahlarını doğrulttular.

Cassalano:

— Dikkatli nişan almak bile gereksiz, dedi. Namluları sandıklara doğru tutmanız yeterli olacaktır. Tabancadaki altmış mermiyle sandıkları ıskalamanız imkansız.

Tabancaların tarakası duyuldu. Sandıklardan biri isabet alınca bütün tepe yerinden oynarmış gibi göründü. Zoro ve adamlarının üzerine kaya parçaları yağmaya başladı.

Cassalano, Prensesle Zoro'nun bulunduğu yere doğru atıldı. Sanki Prensesin düşmesini engellemek istiyordu.

Birdenbire hiç beklenmedik bir şey oldu.

Lanta'nın elindeki tabanca mermi kusuyordu. Birden namlunun yönü döndü ve kurşunlar Zoro'nun adamlarının üzerine yağmaya başladı. Bir düzine kadar adam yıldırımla çarpılmış gibi yere yıkıldı. Cassalano'nun şişman elleri Zoro'nun elindeki tabancayı kaptı. Çok şaşırmış olan Zoro, boş bulunmuştu. Birden toparlandı ve emirler yağdırmaya başladı. Cassalano'nun tombul yumruğu Zoro'nun kelimelerini ağzının içinde boğdu. Zoro yumruğun şiddetiyle havalandı ve bir taklak atarak sırt üstü yuvarlandı. Şimdi Cassalano'nun tabancası da Prensesin tabancasının yanında yer almıştı. Zoro'nun adamlarından üçü ölüm flütlerini dudaklarına götürmek üzereyken vazgeçtiler, çünkü Cassalano'nun, Lanta'nın ve Caulkins'in kulaklarını tıkayan balmumunu hatırlamışlardı. Caulkins'in elinde de süper-makineli tabancalardan biri vardı. Üç tabanca çevrelerine alev kusuyordu. Caulkins. gemilere daha yakın durduğu için, gemilere doğru ateş ediyor ve geminin etrafındaki adamları buğday, başakları gibi biçiyordu.

Nihayet Prenses Lanta'yla Cassalano'nun tabancalarındaki mermiler tükenmişti. Zoro bu arada ayrılmış emirler yağdırıyordu. Adamlarının basına geçip kütle halinde saldırıya geçtiler. Adamlar işe yaramayan flütlerini şimdi sopa gibi kullanıyorlardı. Cassalano, kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle dövüşüyordu. Kısa bir süre sonra çevresi insanla dolmuştu. Adamlardan birinin flütü gerdanını sıyırdı. Fakat kan görünmedi. Cassalano'nun iki kat gerdanı birden yere düştü.

Caulkins’in tabancasındaki kurşunlar da bitmişti ve iri yarı adam yumruklarıyla dövüşüyodu. Cassalano’nun eli gömleğinin altına doğru kaydı ve küçük bir plaka çıkardı. Plakanın üzerinde küçük düğmeler vardı. Düğmelerden birine dokundu. Caulkins’in çevresinde küçük bir patlama oldu. Zoro’nun adamları haykırmaya başladılar. Sonra yere kapaklanıp kıvrandılar ve hareketsiz kaldılar.

Cassalano ikinci düğmeye dokundu. Bu kez, gemilere doğru koşmakta olan adamların ön tarafında bir patlama oldu ve adamlar çil yavrusu gibi dağıldılar.

Caulkins, Cassalanoya baktı.

— Bunu yapmak zorunda...

Sözünü tamamlayamadan Zoro’nun adamlarından birinin üzerine yığıldı.

Ayakta Zoro ve birkaç adamı kalmıştı. Zoro, şaşkınlıkla haykırıyor ve adamlarını Üni-gemiye doğru götürüyordu; Cassalano, onların kaçışlarını gülümseyerek Seyretti. Yüzünde garip ve şakacı bir ifade vardı.

Cassalano, parmaklarının ucuyla yüzünü kaplayan bal mumlarından kurtuluyordu, Şişman yanakları, burnu Ve gözlerinin üzerindeki şiş kısımlar teker teker yere düşüyordu.

Doc Savage, Prenses Lanta’ya gülümseyerek bakıyordu.

— Çok iyi iş gördünüz, Prenses Lanta! Babanız sizinle övünecek.

— Zavallı babam! Allahtan yaralanmış olmasa. Onu aldatmak zorunda kaldığım için kendimi hiç bir zaman affetmeyeceğim. Fakat başka türlü davranmama imkan yok.

— Doğru. Bunun için de kendinizi suçlamamalısınız. Daha önce harekete geçmemiz imkansızdı.

Üni-geminin çevresinde olan patlama sonucu yere devrilen adamların arasından Caulkins olması gereken Long Tom vardı. Doc, hemen

arkadaşının yardımına koştu ve koluna bir iğne yaptı. Bir saniye sonra Long Tom gözlerini açarak çevresine bakındı.

— Kendimi binlerce arı tarafından sokulmuş gibi hissettim, Doc!

Zoro'nun üç Uni-gemisi üzerlerinde daireler çizerek dolaşıyordu. Doc, Lanta ve Long Tom mağaraya doğru koştular.

Mağaranın ağzında açılan gedikten dışarı boşanan adamlar şaşkınlıkla çevrelerine bakındılar. Prenses Lanta, bir sevinç çığlığı atarak babasına doğru koştu.

Zoro'nun gemilerinden birinden atılan bomba ortalığı şiddetle sarstı. Gemiden ikinci bir bomba düştü ve Zoro'nun baygın adamlarını hallaç pamuğu gibi attı.

Doc Savage:

— Mağaraya! diye haykırdı.

Doc, Long Tom'un uzattığı düz bir kutuya uzandı. Sonra kutunun üzerindeki düğmelerden birine dokundu. Kuvvetli bir statik dalgasının havaya yayıldığım hissettiler.

Zoro'nun harekatı birden durmuş gibi göründü. Gemideki tayfalar birbirleriyle kavga ediyorlarmış gibiydi.

Uni-gemilerden birinin kapağı açıldı. İri yarı bir vücut boşluğa doğru uçtu. Düşmekte olan adamın kolları ve bacakları çaresizlik içinde sallanıyordu.

Düşmekte olan adam Zoro'dan başkası değildi.

Üni-gemilerinin kontrolünü kaybeden adamlar, şeflerinden kurtulmak için onu gemiden atmışlardı. Bu hareketleriyle kendilerini affettirmek istedikleri belliydi.

Zoro'nun kemerini de çıkarmışlardı. Eğer adamlar bu kemerin zaten faydasız olduğunu bilmiş olsalardı, muhakkak ki bu kadar uğraşmayacaklardı.

Zoro, bütün hızıyla yere çarptı. Prenses Lanta bakışlarını başka yöne çevirdi. Monk, Kral ve Prensese yakın duruyordu. Yüzü gözü kan içindeydi. Ham, biraz onlara sokulup kendisini göstermek amacındaydı.

Prenses Lanta, Monk'un armutu andıran başını kollarının arasına aldı ve eliyle kanlarını temizlemeye başladı.

— Babamı kurtardığın için sana teşekkür ederim, hoşuma giden komik yüzlü adam! Ayrıca, bahçede de benim için cesaretle dövüştüğünü hiç unutmayacağım.

Ham yüzünü buruşturarak onların yanından ayrıldı.

— Dünyada adalet diye bir şey yok! Kral Lumos hayretle Doc ve arkadaşı Tom Long'a bakıyordu.

— Bu imkansız, Clark Savage. İki ilim adamına ne oldu? Doc, elindeki kutunun başka bir düğmesini çevirdi. Yer birden sarsıldı ve Üni-gemi toprağı yararak çıktı. Doc'ın elindeki kontrol kutusu gemiyi tam kralın önünde durdurdu.

— Toprağa gömülmüş bir gemi kadar iyi hapishane olur mu?

İçindekiler Tablosu